

U A S B E N G A L U R U

ವಸಂತ
VASANTHA 2015

ಕೃಷಿ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ
ಕೃ.ವಿ.ವಿ., ಗಾ.ಕೃ.ವಿ.ಕೆ., ಬೆಂಗಳೂರು
College of Agriculture
UAS, GKVK, Bengaluru

Dr. G. P. Brahmaprakash
Chief Editor

Editorial...

GKVK is a hub for higher agricultural education in the country, attracting scholars from far and wide. Students from many cultures create a cosmopolitan campus here. A few have attempted to express themselves in Hindi, which is included in this issue. This issue of Vasantha is a pioneer to sport articles in our national language, a first of its kind in GKVK.

Young and tech savvy youngsters of the editorial committee have opened facebook page for Vasantha, so that readers may express opinion instantaneously. It is interesting to note what readers think of our efforts. We encourage all readers to offer feedback at www.facebook.com/gkvkvasantha, uas.mag@gmail.com

ವಸಂತ.....

ಅನಂತವಿದು ಭಾವಗಳ ಧಿಗಂತ, ಮನದ ವೈಕಲ್ಯತೆಯನು ಮರೆಮಾಚಲು
ಭಾವಲೋಕದಿಂದಿಡಿದು ಬಂದಿಹುದಿ ವಸಂತ. ಎಲ್ಲೆಂಬಲ್ಲದಾಗಸದಗಲದ
ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಬಲೆಯನು ಜೀವಿ ಎಲ್ಲವ ಜಾಜಿ ತನ್ನೊಳಗಿಡಿದಿಹುದಿ ವಸಂತ.
ಮನದ ನೆರಳಿನ ಮರೆಯ ಕತ್ತಲೊಳಗಿನ ಭಾವ ಕಿಡಿಗಿಜ್ಜಿನ ನೆಲೆಯು
ಈ ವಸಂತ.....

ಇದು ಹೃನ್ಮನಗಳು ಜಿಗುರುವ ಕಾಲ.....

www.facebook.com/gkvkvasantha

uas.mag@gmail.com

Faculty

Mr. Naresh Annem

Dr. A. S. Devakumar

Dr. D. Vijayalakshmi

Dr. Viresh Kumar Gouda

Dr. G. N. Nagaraja

Students

Gagan, R. C.

Dinesh Kumar Sharma

Sindhura, S. V.

Apoorva, S.

Mithila Hegde

Sree Svarna

B. Akhil, R.,

Hayas, K. S.

Dr. H. Shivanna
Vice Chancellor

I am happy to note that College of Agriculture, Bangalore is bringing out a college Magazine on the occasion of Annual & Hostel Day Celebrations. College of Agriculture, Bangalore is continuing its rich tradition of nurturing and exhibiting young literary and cultural talents for over six decades.

Today's Agriculture is faced with the challenge of producing more from limited scarce natural resources like water and soils. The population growth has been directly impacting the available land for agricultural purpose and the climate change has greatly affected the distribution and availability of water for agriculture purposes. Hence, judicious use of these scarce natural resources is of paramount importance. Seizing the importance, the FAO as aptly designated the current year as International Year of Soils. Further, in many of the principal crops, large gap exists between the national and international productivity levels. Hence, there is an urgent need for effective application of advanced technologies like Nano technology in agriculture.

I hope the magazine brings out the literary master works of students and staff of the college adequately covering production challenges in preservation and maintenance of scarce natural resources and application of frontier technologies in marching towards the world class productivity.

I wish all the graduating students challenging career opportunities, bright future and assure them the University's support in their endeavor.

Dr. D. P. Kumar
Director of Education

I am happy to note that the College of Agriculture, GKVK is planning to bring out a Magazine in commemoration of the Annual Day.

The College of Agriculture, GKVK has a unique distinction of being the oldest of all the Colleges of the University of Agricultural Sciences, Bangalore. It is a matter of pride that the alumni of this College are well placed within and outside our country.

Magazine is one of the media for the students to exhibit their literary and artistic talents and I hope the students will fruitfully utilize this opportunity. It will also serve the outgoing students to recollect the good memories of their campus life.

The final year students who pass out of the College have greater responsibilities to serve the farming community, and I wish them all success in their future endeavor.

I congratulate the students and editorial committee for their effort in bringing out a good magazine and wish them all success.

Dr. H. Khader Khan
Dean (Agri.)

I am happy to know that the College Magazine is brought out this year with the same enthusiasm ever. I congratulate all the staff and students for their sincere efforts. College magazine always provides a much desired platform to bring out the literary talents which is quite evident from the quality and variety of the articles presented. It is also a souvenir to cherish and reminiscence the best part of their student life.

I congratulate the outgoing students. I am confident that they go with the onus of utilizing the treasure of knowledge they have gained from one of the premier institutions of the country and utilize the wisdom gained to their best to serve the farming community and bring laurels to the university and the country.

Dr. M.B. Rajegowda
Registrar

It is indeed my pleasure to know that the Agriculture College, GKVK is bringing out the College Annual Magazine "College Magazine 2015"

College days are "Golden Days" and the students Magazine helps in preserving the memories of these Golden days fresh in our memories. Students after spending their precious time in the treasure of knowledge in this University campus must have acquired immense wisdom and this might have enhanced inborn creativity. College magazine not only provides an outlet to the intellectual creativity of the students, but also to share their unique experiences with their Friends and Alumni.

The rich talent of the students is clearly evident by the quality of articles published in a colorful magazine. Both the students and staff have excelled in their own way to uphold the name of their institution, these merits deserves a high degree of appreciation.

I take this opportunity to wish all the outgoing students of the Agriculture College GKVK, Bangalore a bright and prosperous future.

M e s s a g e s

Dr. K. N. Ganeshiah
Dean of Post Graduate Studies

The college magazine is a memorable document which helps to cherish the memories during their stay in the university. On this occasion, I appreciate the talented students and all the faculties for their efforts in bring our the magazine.

There has never been a more immediate and pressing need for agriculture and natural resource professional than now. The current generation of professionals entering the workplace must find ways to double food production without increasing the amount of land and water devoted to agriculture-truly one of the world's grand challenges. The students who enroll in the College of Agriculture want mote than just jobs. They want careers that matter and provide opportunities to make a difference in the world. I can't think of nobler professions than those dedicated to preserving our earth for future generations.

I hope that the UG students walking out of this esteemed university will invest their expertise for the improvement of the living standards of farmers and overall development of agriculture.

I wish all the outgoing students grand success in their future endeavor in serving the noble profession of their choice with dedication and pride.

Dr. V.C. Reddy
Dean (Student Welfare)

It is heartening to learn that the students and staff of the College of Agriculture, GKVK, Bangalore are bring out a College Magazine for the Annual Day which contain useful articles and photographs highlighting the academic and extra curricular activity of the students. On this occasion, I congratulate the students and all the faculty members for their efforts in organizing the event and in bringing out the beautiful magazine which serve as a memorable document and help in cherishing their memories of their stay at alma mater.

I am sure this Magazine will serve as a source of useful information as well as inspiration to the subsequent batch of students.

I hope that the graduating students emerging out of the portals of this University who have so far set up good standards will come up to the expectations of farming community and their expertise will help the farmers to improve their living standards.

I wish the outgoing students all the success in their future endeavors" in serving their noble profession with dedication and pride.

38-39 ?? UÉ- ïrÉ luEUExÉtÉ

aÉÉKÉt MálhÉ luÉYÉtÉ MÓSi - qÉlÁ A tÉÉbÉuÉ

- *Shruti Ajay*

AÉKÉtÉMuítÉ AÉhÉ méÉqÉtMuUhÉ qÉa EsÉFÉtÉ A tÉÉ MuÉ rÉuÉÉ

- *Abhinav Dubey*

uÉWu ofÉÉnÉtÉ MuWuSÉÉL

- *Sushmita*

40-41 INTERVIEW WITH DEAN (Agri.)

- *Dr. H. Khader Khan*

42-43 FEEDING THE GLOBE

African Safari for Global Farmers

- *Mithila Hegde*

Battle against world hunger

- *Gopal, H.K.*

44-48 MAKEOVER EXPERIENCE

The Big Picture

- *Apoorva, S.*

When our eyes said 'wow'!

- *Dinesh Kumar Sharma*

Memories in Manali

- *Y. Nidhishree Nayak*

49-50 LIFE OF AN UNDERGRADUATE STUDENT

An unforgettable RAWEP

- *Aishwarya, P.*

My Experience in India

- *Ahmad Walid Qadri*

51-53 FOOD FOR THOUGHT

Synthesis of protein in a cell

- *Mamatha*

The so called generation gap

- *Athira, C.R.*

United we stand, Divided we fall

- *Abhishek Mantri*

54-55 REFLECTION

Poverty, still a scourge for India!

- *Deepthi Kundapura*

The Resounding Roar

- *Shamanth P. Gowda*

56 POET'S CORNER

Little pleasures put together

- *B. Sree Svarna*

If you can

- *Ashwini, V.N.*

57-60 KUDOS

That's how we won it again!

- *Ajmal Fayique*

Trophy List : May 2014-February 2015

Sports, Literary and Cultural Events

61-62 AS WE LEAVE COLLEGE

Are we literate or Educated?

- *Mohan, C.S.*

Parting Thoughts

ಸಂದರ್ಶನ

ಡಾ|| ಹೆಚ್. ಶಿವಣ್ಣ ಕುಲಪತಿಗಳು, ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಶ್ರೀಯುತರು ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯವರು ಬೆಂಗಳೂರು ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ತೋಟಗಾರಿಕಾ) ಪದವಿ ಪಡೆದರು. ಧಾರವಾಡ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿ ಜೀವನವನ್ನು ಧಾರವಾಡ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಸಹ ಸಂಶೋಧಕರಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಜೋಳತಳಿಯ ಬ್ರಹ್ಮ ಎಂದು ಖ್ಯಾತಿ ಪಡೆದರು. ಜಿಕೆವಿಕೆಯ ಅರಣ್ಯ ಮತ್ತು ಪರಿಸರ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದರು. ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ / ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡ ಘಟಕದ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ, ಮುಖ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ, ಡೀನ್ (ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ), ಸಂಶೋಧನಾ ನಿರ್ದೇಶಕರು, ಡೀನ್ (ಕೃಷಿ) ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು 30 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ದುಡಿದು, ತಮ್ಮ ನಿಪುಣತೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಹಾಗೂ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆಯಿಂದ ಕುಲಪತಿಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು 24 ಜನವರಿ 2015 ರಂದು ಅಲಂಕರಿಸಿದರು.

1. ಡೀನ್ (ಕೃಷಿ) ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ ನೀವು ಕುಲಪತಿಗಳ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೇಗೆ ತುಂಬುವಿರಿ?

ಡೀನ್ ಆಗಿದ್ದಾಗ ಕೇವಲ ಈ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಗಮನದಲ್ಲಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಜಿಕೆವಿಕೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಮೇಲಿತ್ತು. ಇಂದು ಕುಲಪತಿಗಳ ಸ್ಥಾನವೆಂದಾಗ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹೊಣೆ, ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನನ್ನ ಮೇಲಿರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಈ ಸ್ಥಾನದ ಗುರಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕೈಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ ವರ್ಗದವರು ಕೈಗೂಡಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಗುರಿ ತಲುಪಲು ಸಾಧ್ಯ.

2. ಸುವರ್ಣಪಥ ದಾಟಿದ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ರಥಕ್ಕೆ ನೀವು ಸಾರಥಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ, ಯಾರನ್ನು ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಗಿರಿಸಿ ರಥವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತೀರಿ?

ಸಾರಥಿಯಾಗಿರುವುದು ನಿಜ, ಆದರೆ ರಥದ ಗಾಲಿಗಳು ಹಾಗೂ ಅಶ್ವಗಳು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಕವರ್ಗ. ಅಶ್ವಗಳ ಜಾಗರೂಕತೆಯ ಓಟ, ಗಾಲಿಗಳ ಸಮಯೋಚಿತ ಕಾರ್ಯಪರಿ ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ಸಾರಥ್ಯದ ರಥ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಬೋಧಕರು, ಬೋಧಕೇತರರು, ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗದವರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಹ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಸಾರಥ್ಯದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಗೊಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

3. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು?

ಈಗಾಗಲೇ ಹಿಂದಿನ ಕುಲಪತಿಗಳು, ಕೃಷಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಸರ್ಕಾರದವರು, ಬಹಳಷ್ಟು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಪ್ರಗತಿಗೆ

ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ದುರ್ಬಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ನೀಡಬೇಕು, ಆ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರಬಹುದು. ರೈತರ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿರಬಹುದು. ಸಂಶೋಧನಾ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರಬಹುದು. ಅಂತಹ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವಹಿಸಿ ಸಂಶೋಧನಾ ಹಾಗೂ ತಾಂತ್ರಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವಮೂಲಕ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

4. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪಾತ್ರವೇನು?

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮೂಲ ಆಧಾರ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಸಹ ಸಮಯದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದು ತಮ್ಮನ್ನು ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕೇವಲ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಕ್ರೀಡೆ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಉತ್ತಮ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹೊಂದಬಹುದು.

5. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಣ, ನಡತೆ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ಗಳ ಪಾತ್ರವೇನು?

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಿದ್ದಬೇಕು. ನಿಗದಿತ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ಅವರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸ್ಪಂದನೆಯೂ ಸಹ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಎರಡೂ ಕೈ ಸೇರಿದರೆ ಚಪ್ಪಾಳೆಯನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ತರಲು ಶಕ್ತರಾಗಿರಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆಶಕ್ತರಾಗಿರಬೇಕು.

6. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಾಗುವುದು ಸರಿಯೋ... ಅಥವಾ ತಮ್ಮನ್ನು ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯೋ...?

ಆಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಾಗುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ಆದರೆ ಉದ್ಯೋಗ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅರ್ಹತೆಯಿರಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಕೃಷಿ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರಬೇಕು. ಉದ್ಯೋಗದ ಜೊತೆ ಕೃಷಿ ಸಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿರಬೇಕು. ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ತನ್ನದೇ ಆದಂತಹ ತೊಂದರೆಗಳಿರುತ್ತವೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

7. ನಮ್ಮ ಜಿಕೆವಿಕೆ ಆವರಣವನ್ನು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಮುಕ್ತವಲಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು?

ಅದೇ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಾವೂ ಕೂಡ ಚಿಂತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮಗೆ ಬೆಂಬಲದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುವುದಾದರೆ ಪ್ರಕೃತಿ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ, ಬೆಂಬಲ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಮಗೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗಿ, ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇ ಆದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಮುಕ್ತವಲಯವನ್ನಾಗಿಸಬಹುದು.

8. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಮಾತು?

ಕೇವಲ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲದೆ, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಆಲೋಚಿಸಬೇಕು. ಸಮಯದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದು ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಎಂತಹುದೇ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಮುನ್ನುಗಬಹುದು. ತಂದೆ-ತಾಯಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮ ಪ್ರಜೆಯಾಗಿ ಬದುಕು ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಆಶಯ.

ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆ ಯ ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬ ನಿರಂತರ

“ಕನ್ನಡ ಎನೆ ಕುಣಿದಾಡುವುದೆನ್ನೆದೆ; ಕನ್ನಡ ಎನೆ ಕಿವಿ ನಿಮಿರುವುದು” ಅಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಎಂದೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಮೈ ಮನಗಳು ಕುಣಿದಾಡುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಕಿವಿಗಳು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕೇಳಲು ತವಕಿಸುತ್ತವೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿಯಾಗಿದ್ದ ಕುವೆಂಪುರವರ ಭಾಷಾ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮೂಡಿ ಬಂದ ಕವಿತೆಯ ಸಾಲು.

ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡನಾಡು, ನುಡಿಯ ಹಿರಿಮೆ-ಗರಿಮೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಉತ್ತಮ ಅವಕಾಶ ನೀಡುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ

ವಿಪುಲ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಭವ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ವಿಶಾಲ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಕನ್ನಡನಾಡು ಭಾರತ ಮಾತೆಯ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಪುತ್ರಿ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಈ ವೈಭವವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗಳ ಹೃನ್ಮನಗಳಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುವಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ ಹಾಗೂ ಪಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಸೇವೆ-ಸಹಕಾರಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬ ಇಷ್ಟೊಂದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬರಲು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

2012 ಜನವರಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ದಿಗ್ಗರ್ಜನವನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಹೆಸರಾಂತ ಕಲಾವಿದರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಕನ್ನಡ ಶಾಯಿಯ ಆಶೀರ್ವಾದದೊಂದಿಗೆ 3 ವಸಂತಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಪೂರೈಸಿ, ನಾಲ್ಕನೇ ವಸಂತಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬವು ನಾಡಿನ ಹೆಸರಾಂತ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಲೇಖಕರು, ಕವಿಗಳು, ಪ್ರಬಂಧಕರು, ಪತ್ರಕರ್ತರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಹೆಸರಾಂತ ಸಂಗೀತಕಾರರನ್ನು ರಂಗ ಭೂಮಿಯ ದಿಗ್ಗಜರನ್ನು ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಅವರಿಂದ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ನಾಡು, ಭಾಷೆ, ಕಲೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಜೊತೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿ, ಕನ್ನಡದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ನಮ್ಮ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ರಸದೌತಣವನ್ನು ಉಣಬಡಿಸಿತಿದೆ.

ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳಾದ ಕಥೆ, ಕವನ, ಸಂಗೀತ, ನಾಟಕ, ಚುಟುಕುಗಳು ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕಲೆ, ವಿಜ್ಞಾನ ಇತಿಹಾಸದ ಬಗೆಗಿನ ಹಲವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿವೆ.

ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡದ ಬೆಳಕನ್ನು ಪಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡದ ಹಣತೆಯು ಸದಾ ಬೆಳಗುತ್ತಿರಲಿ, ಕಲಾ ರಸಿಕರ ಮನಗಳಲ್ಲಿ ಆರದ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸೋಣ.

ಚಿಗುಲಿದ ಅಂಕುರ ನಾಥನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಾಥನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳು ಸಹಜ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಾಟಿ ನಾಥಿಸುವವನೇ ಮನುಜ

ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದ ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರತಿಭೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಪ್ರತಿಭೆಗೆ ಒಂದು ವೇದಿಕೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಅಂತಹದೇ ಒಂದು ವೇದಿಕೆ ನಮ್ಮ ಅಂಕುರ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಭೆಗಳಾದ ಕವನ, ಲೇಖನಗಳು, ಚಿತ್ರಕಲೆ, ಹಾಸ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಹೊರತರಲು ಉತ್ತಮ ದಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಈಗಿನ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಸಮಯದಿಂದ ಕೂಡ ಅಂಕುರ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ನಿಂತಿದ್ದೂ ಉಂಟು, ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೆಲಕಾಲ ಅಂಕುರಕ್ಕೆ ವಿರಾಮ ನೀಡಿದ್ದರು. ತದನಂತರ ಕೆಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವಯಂ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಅಂಕುರವನ್ನು ಪುನಃ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡೆವು. ಪ್ರತಿ ಸ್ಪೂರ್ತಿಯಾದದ್ದು ನಮ್ಮ ಜಿಕೆವಿಕೆಯನ್ನು ನಡೆದ ಕನ್ನಡ ಕಾರ್ಯಾಗಾರ ಕಂಬಾರ ಮಾತಿನಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತನಾದ ನಾವು ಬರವಣಿಗೆಯ ಬಗೆಗಿನ ಧ್ವಂದ್ವ ಹಾಗೂ ಬರವಣಿಗೆ ಹೇಗಿರ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಪತ್ರಕರ್ತರಿಂದ ಕಾರ್ಯಾಗಾರದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆವು. ಇದೇ ಸ್ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು ಎನಿಸುತ್ತದೆ ಅಂಕುರ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದಿದ್ದ ನಾವು ಹಿಂದೆ ಅಂಕುರ ನಡೆಸಿದ್ದ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಭೇಟಿಗೆ ಮುಂದುವರೆದಿವು.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಗೊಂಡ ಅವರು ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಅಂಕುರ ಪ್ರತಿಭೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು ಹಲವು ಬಾರಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ತುಂಬಿದರು.

ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ, ಬಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಂಕುರಕ್ಕೆ ನೀರೆರೆಯುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದೆವು. ಚೊಚ್ಚಲ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬಳಿಯಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳನ್ನಾದರಿಸಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆವು. ಪತ್ರಿಕೆಯ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಹಣ ಬೇಕೆ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ ನಂತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ನಾವೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದ ಹಣ ಹಾಕಿ ಮೊದಲನೇ ಸಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಜೂನ್ 2014ರ ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದೆವು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಮೊದಲನೇ ದಿನದಿಂದಲೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಂದ ದೊರೆಯಿತು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಅಧ್ಯಾಪಕರು "ನಿಮಗೆ ಇದ್ಯಾಕೆಬೇಕು ಎಂದು ಹೀನಾಯವಾಗಿ ಬೈದದ್ದೂ ಉಂಟು ಆದರೂ ಎದೆಗುಂದದೇ ಹಲವರ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಮುನ್ನಡೆದವು.

ನಮ್ಮ ಅಂಕುರ ಕಾಲೇಜಿನ ಆವರಣದ ಬರವಣಿಗೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ ಹೊರಜಗತ್ತಿನ ಬಗೆಗೂ ಗಮನ ಹರಿಸಿದ ಉದಾಹರಣೆ ಒಂದಿದೆ, ಅದೇನೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಅಂಕುರ ಬಳಗದ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರು ಶಿವಾನಂದ ವೃತ್ತದ ಬಳಿ ಇರುವ ರಾಘವೇಂದ್ರ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲೆ ಅರಿತು ಎಲ್ಲ ವೃದ್ಧರ ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮ ವಿಚಾರಿಸಿದವು ಹಾಗೂ ಅದೇ ದಿನ ಜಕ್ಕೂರು ಬಳಿ ಇರುವ ರಕುಂ ಅಂಧಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಿ ಮರಳಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದವು ಹಾಗೂ ಈ ಎರಡು ಭೇಟಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಲೇಖನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದೆವು. ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ವ್ಯಕ್ತವಾದವು.

ಅಂಕುರದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಸೇರ್ಪಡೆಗಳಾದ ಪದಬಂಧ ಹಾಗೂ ಚಿತ್ರಗಳೂ ಓದುಗರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದವು. ಅಂಕುರವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಲು ಹಣಕಾಸಿನ ತೊಂದರೆಯಾದಾಗ ಹಲವು ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು ಹಾಗೂ 100ರೂ ವಾರ್ಷಿಕ ಶುಲ್ಕ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಹಲವರನ್ನು ಚಂದಾದಾರರಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ತೊಂದರೆಗಳಿಂದಾದ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅಂಕುರಕ್ಕೆ ಓದುಗರು ನೀಡಿದ್ದರು. ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಎಲ್ಲರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದ ಕಾರಣದಿಂದ ಬಹಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಪರಿಹಾರ ವಾದವು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಸಮಯ ವಿಸ್ತರಣೆ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅಂಕುರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಪಿ.ಜಿ. ಡೀನ್ ಅದಂತಹ ಗಣೇಶಯ್ಯ ಸರ್ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಸಮಯವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಲು ಸಹಕರಿಸಿದರು. ಬರೀ ಹುದುಗಿರುವ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಹೊರತರುವುದಲ್ಲದೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವಲ್ಲೂ ಅಂಕುರ ಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ಹಲವು ವಿಚಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಮುನ್ನಡೆದಿದೆ ಈ ನಮ್ಮ ಅಂಕುರ.

ಇಂದಿನ ಅಂಕುರ ಬಳಗದಲ್ಲಿರುವ ಹಲವಾರು ದ್ವಿತೀಯ ವರ್ಷದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆ, ಕಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಕುರವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತು. ಹಲವಾರು ಪ್ರತಿಭೆಗೆ ವೇದಿಕೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಆಶಯ. ಅಂಕುರಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಸದಾ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಿಮ್ಮ ಸಹಕಾರ ನಮಗೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯ.....

—ಅಂಕುರ ಬಳಗ

ಆರು ತಿಂಗಳ ಹಲವಾರು ಅನುಭವಗಳು

ಗರ್ಭದಿಂದ ಮಗುಮೊಂದು ಜನ್ಮತಾಳಿ ಭೂಮಿಗೆ ಕಾಲಿಡುವ ಹಾಗೆ, ಪ್ರಿಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಮುಗಿಸಿದ ನಾವು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟೆವು. ಅದೃಷ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆ ಎಂಬ ಸಿಇಟಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು 'ಜೀವಂತಿಕೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆ. ಕಾಲೇಜು, ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ, ತಂಪು ಗಾಳಿಯನ್ನು ಬೀಸುವ ಮರಗಳು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತನುಮನಗಳನ್ನು ರಂಜಿಸುವಂತಹ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ, ವಿವಿಧ ಬಣ್ಣದ ಹೂಗಳು, ಪರಿಶುದ್ಧ ಗಾಳಿ, ವಿಶಾಲವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು. ಈ ಎಲ್ಲ ಸೊಬಗಿನಿಂದ ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆ. ಒಂದು ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಆದರೆ ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ಕಂಡಾಗ ಸ್ವಗೃಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿದಂತಾಯಿತು.

ವಸಂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲೆಗಳು ಚಿಗುರುವ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿಗುರಿದವು ಹಲವಾರು ಭಾವನೆಗಳು, ಹಲವಾರು ಆಲೋಚನೆಗಳು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಹಕ್ಕಿಗೆ ದಿನಗಳು ಕಳೆದಂತೆ ಜಂಟಿಯಾದರು ಸ್ನೇಹಿತರು. ಬೆಳಗಾದ ತಕ್ಷಣ ಅಲಾರಮ್ ಸದ್ದಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಅರ್ಧ ತಿಂಡಿ ತಟ್ಟಿಯಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು, ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಬಂದು ಕೂರುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಪಾಠ ಮಾಡುವಾಗ ಹಲವಾರು ಮಹಾನ್ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡೆವು. ಇಂಡಿಯನ್ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡರ್ಡ್ ಟೈಮನ್ನು ಪಾಲಿಸುವಂತೆ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುವವರು ಕೆಲವರು, ಆಸ್ಟರ್ ಅವಾರ್ಡ್ ಗೆಲ್ಲುವಂತೆ ನಟಾನಾ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ನಟ-ನಟಿಯರು, ಶಿಸ್ತಿನ ಸಿಪಾಯಿಯಂತೆ ಪಾಠ ಕೇಳುವವರು ಕೆಲವರು, ತೂಗಡಿಸಿ - ತೂಗಡಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವವರು ಕೆಲವರಾದರೆ, ಶರೀರವನ್ನು ಬೆಂಚ್ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಊರೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಾಡಿಸಿದವರು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು. ಹೀಗೆ ಕ್ಷಪ್ಪಪ್ ಟೋಪ್ಲೋ, ಇಷ್ಟಪ್ ಟೋಪ್ಲೋ ಸಂಜೆಗಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ದಿನಗಳು ನೆನಪುಗಳಂತೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಬರುವ ಸುನಾಮಿ ರೀತಿ ಬಂದವು ಇಂಟರ್ನಲ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು. ಇದರಿಂದ ಶುರುವಾದವು ಎಲ್ಲರ ಮೈಯಲ್ಲೂ ಕಂಪನಗಳು. ಹಾಗೋ, ಹೀಗೋ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಸಿದವು. ಇಂಟರ್ನಲ್ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದು ಸಂತಸಪಡುವ ಸ್ಥಿತಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ, ಇಂಟರ್ನಲ್ನಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಯಾದರೆನು ಎಕ್ಸಟರ್ನಲ್ ಇದೆಯಲ್ಲ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ಸಮಯ ಯಾರ ಗುಲಾಮನಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದವು. ಎಕ್ಸಟರ್ನಲ್ಗಾಗಿ ಓದಲು ನಮ್ಮ ಅಂಕಪಟ್ಟಿ ಚೆನ್ನಾಗಿರಲು ಕಟ್ಟಿದವು ಒಂದು ಹೊಸ ವೇಳಾಪಟ್ಟಿ. ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಪಾಲಿಸಿದವು ಆದರೆ, ದುಂಬಿಯಂತೆ ಹಾರಾಡುವ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ವೇಳಾಪಟ್ಟಿಗೆ ತೋರಿಸಿತು ಕಸದ ಬುಟ್ಟಿ.

ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಬೀರುವ ಸೂರ್ಯ ನಿತ್ಯವೂ ಉದಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾ, ತಂಪನೆರೆ ಯುವ ಚಂದ್ರ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾವ ಸಾರಥಿಯೂ ಹಿಡಿಯಲಾಗದ ಸಮಯ ಓಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಯಾವಾಗ ಓದುವವೋ ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಿತ್ತು. ದಿನಗಳುರುಳಿದವೂ. . . .

ಯಮಪಾಶ ಬರುವಂತೆ ಬಂದವು ಪ್ರಾಕ್ಟಿಕಲ್ಗಳು. ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಕಾಲ ಕಲಿತ ಪಾಠಗಳನ್ನು, ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ದಿನಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದವು. ಶಾರೀರಿಕ ಬಲ, ಮಾನಸಿಕ ಬಲವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ

ಎನ್ನುವ ಪಿಇಡಿ ಕೋರ್ಸು, ಶ್ರಮಯೇವ ಜಯತೆ ಎನ್ನುವ ಎನ್.ಎಸ್.ಎಸ್. ಕೋರ್ಸು, ಜೈ ಜವಾನ್, ಜೈ ಕಿಸಾನ್ ಎನ್ನುವ ಉಳಿದ ಕೋರ್ಸುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿದವು. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದ ಸಂತಸಕ್ಕಿಂತ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ತವಕವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ಮೆಲ್ಲನೆ ಮದುಮಗಳಂತೆ ನಾಚಿ, ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುವ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಮೊದಲನೆಯ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್ ಉಸೇನ್ ಬೋಲ್ಡ್ ಓಡುವ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಮುಗಿದು ಹೋಯಿತು. ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳು ಆರು ಕ್ಷಣಗಳಂತೆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೂರಿಹೋದವು. ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ತವರಿಗೆ ಹೋಗಲು ಕಾಯುವ ರೀತಿ, ರಿಜಿಸ್ಟ್ರೇಶನ್ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಕಾದವು. ಮುಗಿದ ನಂತರ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗದೆ ತವರಿನತ್ತ ಸಾಗಿದವು.

ಅರ್ಚನ, ಎ. ಪ್ರಥಮ, ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

ಇದು RAWE ಅಲ್ಲಾ RIWE ||

ಗೆಳೆಯರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕೃಷಿ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಹೇಳ್ತಾ ಇರ್ತಾರೆ. “ಜೀವನದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಬಳ್ಳಿ ಪಾಠ ಕಲಿತಿದ್ದು RAWEP ನಲ್ಲಿ , ಹಾಗೆ ‘All India Tour’ ಅನ್ನೋದು ನಮ್ಮ ದೇಶ ಎಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾಗಿದೆ, ಹಾಗೂ ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವೇಗ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂದು ಮತ್ತು HOT ಅನ್ನೋದು ನಾವು ಕಲಿಯೋದು ಇನ್ನು ಎಷ್ಟೊಂದಿದೆ, ಇಷ್ಟು ದಿನ ಕಲಿತಿದ್ದು ಅಲ್ಲ ಅಂಥ ಹೇಳ್ತಾ, ಅತೀ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಮರೆಯಲಾಗದ ಅನುಭವಗಳಾಗಿವೆ” ಎಂದು . ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೇಳುವ ಪ್ರಕಾರ RAWEPಗಿಂತ RIWE ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ ಅಂತ.

ಗೆಳೆಯರೇ ನಿಮಗಲ್ಲರಿಗೂ RIWE ಅಂದರೆ ಗೊತ್ತಾ? ಇಲ್ಲಾ... ? ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳ್ತೀವಿ ಕೇಳಿ.

RIWE (Rural Institutional work Experience) ಅನ್ನೋದು ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ವಿಶೇಷ ಅನುಭವ. ಹೇಗೆ ನಮ್ಮ ಕೃಷಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮೂರು ವರ್ಷ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಹೊಸ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು RAWEP ಮೂಲಕ 3 ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಗದ ರೈತರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಲುಪಿಸಿ, ಅವರಿಂದ (ರೈತರಿಂದ) ದೇಶೀಯ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಹೊಸ ಅನ್ವೇಷಣೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ನಾವು (Ag.Maco) 3 ವರ್ಷ ಕಲಿತ ವಿಷಯವನ್ನು 2 ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸುವ ಮತ್ತು ಭಾಗವಹಿಸಲು ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾದ, ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಮಿತಿ, ಉಗ್ರಾಣ ನಿಗಮ, ಹಾಲು ಉತ್ಪಾದಕರ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕೃಷಿ ವತ್ತಿನ ಸಹಕಾರಿಸಂಘ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮತ್ತು ಕನರಾ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರ ಪಾತ್ರ, ಅವರಿಗೆ ಸವಲತ್ತುಗಳು, ಮತ್ತು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಸದುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನ. ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು, ಆ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಲೋಪಗಳು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕಾರ್ಯನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ರೈತರು ಹೇಗೆ ಆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಚಕ್ರವೃತ್ತವೆಂದು ತಿಳಿದು ಒಳ ಹೊಕ್ಕ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಹೊರಬರಲು ಪಡುವ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ “ಆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಚಕ್ರವನ್ನು ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಲಿಯುತ್ತೇವೆ.

ಇದನ್ನು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಒಡಗೂಡಿ RAWEP ಮೂಲಕ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ರೈತರೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲುಬೇಕಾದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹೊಂದು ಗೂಡಿಸುವ ಸುಲಭ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

RIWE ಅನ್ನೋ, ಅನುಭವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಉತ್ತಮ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಬರುವ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ! ನಾವಂತೂ ಇದನ್ನು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀವಿ.

ಅಂತಿಮ ವರ್ಷದ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು

ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆ.ಯ ಪಾತ್ರ

ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆಯಲ್ಲಿ ರಂಗಭೂಮಿಯ ರಂಗು'

ಭಾವನೆ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ನೀರಿನಂತೆ. ಇದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಹೊರತರುವ ಸಾಧನ ಮನುಷ್ಯ. ಮನುಷ್ಯ ಪಾತ್ರಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಕಾದಂಬರಿ-ಕಥೆಗಳಿಗೆ ನಾಟಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ ಕೊಡುವುದೇ ರಂಗಭೂಮಿ.

ಲೇಖಕರು ಇತಿಹಾಸದ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ವೈಭವೀಕರಿಸುವ, ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಬರುವ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜೀವನದ ಪ್ರಸಂಗಗಳನ್ನು, ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿ ಹಾಳೆಯ ಮೇಲೆ ಗೀಚಲಷ್ಟೆ ಸೀಮಿತ.

ಆದರೆ ಅದೇ ಕಥೆಗಳ, ನಾಟಕಗಳ ರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಸ ಅಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಎರಕ ಹೊಯ್ದು ತನ್ನನ್ನೇ ಆ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವ ತುಂಬಿ, ಹೊಸ ತಿರುವು ಕೊಟ್ಟು ನೈಜ ಚಿತ್ರಣದತ್ತ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರತಿಭೆಗಳೇ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಕಲಾವಿದರು.

ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆ. ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಂಶೋಧನೆಗಳಲ್ಲದೆ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ಪಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ನಡೆಯುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕಗಳು ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ನಡೆಯುವ "ಕನ್ನಡ ತಿಂಗಳ ಹಬ್ಬ" ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತ ರಂಗಭೂಮಿ ಕಲಾವಿದರಿಂದ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಿ ಪ್ರದರ್ಶಿತಗೊಳಿಸುವ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸ್ಪೂರ್ತಿಗೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದೆ.

ಕೃತಕ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಜೀವ ತುಂಬುವುದು ಸುಲಭದ ವಿಷಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿ, ಆ ಪಾತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಒಲವು ಮೂಡಿಸಿ ಅವರಲ್ಲಡಗಿರುವ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಹೊರಗಿಡುವ, ಅದ್ಭುತ ಕಲೆಗಾರರೆಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಭೂಮಿಕಾ ತಂಡದ ಪಾತ್ರ ಶ್ಲಾಘನೀಯ.

ಈ ತಂಡವು ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ತನ್ನದೇ ಆದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಸೀಮಿತವಲ್ಲದೇ ಅದ್ಭುತ ರಂಗ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಕೊಡುಗೆ ನೀಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸಿದೆ.

- ಚೈತ್ರ ಪಾಟೀಲ್ ಜಿ.ಆರ್.
ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

UAS ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ

ನಮ್ಮ UAS ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರವು ನಿಸ್ವಾರ್ಥ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಸಂತಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿದೆ.

ಹಲವು ಕೃಷಿ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವ ಈ ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರವು ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಿವಿಧ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ತಯಾರಿ ನಡೆಸಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಉನ್ನತ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಹಾಗೂ UPSC ಮತ್ತು KPSC ಮುಂತಾದ ಹಲವು ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರದ ವತಿಯಿಂದ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವು ವಿವೇಕಾನಂದ ಜಯಂತಿ ಹಾಗೂ ನುರಿತ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಿಂದ ಮೌಲ್ಯಾಧಾರಿತ ಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಷಯಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಉತ್ತಮ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸೌರಶಕ್ತಿ ದೀಪಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ 'Water purifier' ಅಳವಡಿಸಿರುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಹಲವು ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಕಾರ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹಲವು ಗಣ್ಯರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರವು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ವಾರ್ಷಿಕ ವರದಿಯನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ಮೂರನೇ ವಾರ್ಷಿಕ ವರದಿ ಬಿಡುಗಡೆಯತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತಿದೆ.

ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರವು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಸಾಗಲು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹಾಗೂ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಿಗೂ, ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೂ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಚಿರಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ.

– ಪತಿನಿಧಿಗಳು

UAS ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ, ಜಿಕೆವಿಕೆ

ಹಿಮಪಾತವೋ...? ಯಮಪಾತವೋ...?

“ಛೂ ಈ ಹಾಳಾದ ಬಸ್ಸು ಯಾವಾಗ ಮನಾಲಿ ತಲುಪುತ್ತೋ, ಊಟ ಬೇರೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 9 ಗಂಟೆಗೆ ತಲುಪಬೇಕಿತ್ತು 11 ಗಂಟೆಯಾದ್ರೂ ಕೂಡ. ಇನ್ನೂ ಮನಾಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ 250 ಕಿ.ಮೀ. ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾಕಾದ್ರೂ ಬೇಕಿತ್ತಪ್ಪ ಈ ಪ್ರವಾಸ. ಯಾರಾದ್ರೂ ಏನಾದ್ರೂ ಕೊಡೋ, ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿತಾ ಇದೆ. ಸ್ವಲ್ಪನಾದ್ರೂ ತಿಂದು ಸಮಾಧಾನ ಆಗೋಣ”. ಇದು ಹಸಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹೊತ್ತು ನೀರವ ಮೌನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆಡಿದ ಮಾತು.

ಯಾವ ಮೊಗದಲ್ಲೂ ನಗುವಿಲ್ಲ. ಹೊಳಪಿಲ್ಲ, ಆಕಾಶವೇ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ಕುಳಿತು ಮೌನದ ಹಾಡಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಶೃತಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಬಹುಶಃ ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ತಾಳವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಹಾಡಿಗೆ ನಾಲಿಗೆಯ ಸರಿಸಲು ಶಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ ಕಾಣುವ ದೂರಸೂಚಿ ಫಲಕಗಳು, ಮೈಲಿಗಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಬೇಸರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ‘ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ದೂರ ಪಯಾಣಿಸಬೇಕು’ ಎಂದು. ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಸಾಗರದ ನಡುವಳಿ ತೇಲಿದಂತಿತ್ತು ಆ ಪ್ರಯಾಣ.

ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ಬೇಸತ್ತಿದ್ದಾಗ ಹಿಮನಾಡಿನ ಎದೆಯ ಅಮೃತದಂತೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನದಿ, ನದಿಯ ದಡದ ಮನೆಗಳು, ನದಿಯ ಮೇಲಿನ ತೇಲುಸೇತುವೆಗಳು, ಸೂರ್ಯನ ಕಾಂತಿಗೆ ಮಿನುಗುವ ಹಸಿರೆಲೆಗಳು, ಬಾಡಿದ ಮನ ಹೂವಿಗನೀರಿನ ಸಿಂಚನದಂತಿತ್ತು. ಏನೇ ಇದ್ದರೂ ಕಣ್ಣುಬುಟ್ಟಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಮನಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ನಿಸರ್ಗದ ಸೊಬಗೂ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ನೇಸರನು ನೆತ್ತಿಯ ದಾಟಿ ಕೆಳಜಾರಿ ಕೆಂಪಾದರೂ ಸಹ ನಾವು ತಲುಪಬೇಕಾದ ಸ್ಥಳವಿನ್ನೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹಸಿವು, ಆಯಾಸ, ಚಳಿ, ಎಲ್ಲವೂ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣಗಳಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಎಳೆಯುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಪಿಸುಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾ, ಕುಂಠಲೇ ಆಟವಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸ್ವಯಂ ತೃಪ್ತಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪುನಃಶ್ಚೇತನಗೊಳಿಸಿತು. ಅದೆಂದರೆ “ನಾವು ಕೇವಲ 40 ಕಿ.ಮೀ.ಗಳು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಯಾಣಿಸಬೇಕಿತ್ತು” ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಕೊಂಚ ಸ್ವೈರ್ಯ, ನಗುಮೊಗ, ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಪುನಃ ಚಿಗುರಿತು. ಆ ಚಿಗುರು ಒಣಗುವ ಮೊದಲೇ ನಾವು ಹಿಮನಾಡಿನ ಗಡಿಗೆ ಅಡಿಯಿಟ್ಟಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಋಷಿಗಿ ಪಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕೂಗಾಟ, ಜೋರು ಜೋರು ನಗು, ಮುಗುಳ್ಳು ಎಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಆಯಾಸವನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಲೀನ ಮಾಡಿತ್ತು.

ದೋಣಿಯಾಗಿತ್ತು ಮನವು
ನಮ್ಮ ಹೃದಯಗಳ ಹೊತ್ತು
ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಮನದೋಣಿಯದುಪಿ ಋಷಿಯ ಕಡಲಲಿ
ಶುಭಾರಂಭವ ಮಾಡಿ ನಗೆಯ ಸಿಹಿಯಲಿ

ಹಿಮನಲೆಗೆ ನಾವು ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆಗಸದೊಡಲಿನ ಅಮೃತವು ಹಿಮದ ಹೂಗಳ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಬಂದಂತಿತ್ತು. ಕಂಗಳ ಚಾಚಿ, ಆಗಸದಡೆಗೆ ಮೊಗವ ಮಾಡಿ ಎದೆ ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತು ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ವಂದಿಸಿದೆವು. ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಹಿಮ ಹೂಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಿಂಗರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು. ಹಿಮಮುತ್ತುಗಳನ್ನು ಅಂಗೈಯ ಬೊಗಸೆಗೆ ತುಂಬಿ ಶುದ್ಧ ಶ್ಲೇಷವೇಳಿಕೆ ಮನ ಸೋತಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮನ್ನೇ ನಾವು ಮರೆತಿದ್ದೆವು.

ಸ್ವೇತನೋದ ಸ್ವರ್ಣಸ್ವರ್ಣವನ್ನೇ ಕಂಡೆವೆಂಬ ತೃಪ್ತಿ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು. ಜೊತೆಗೆ ನಾವು ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದ್ದ ಹೋಟೆಲ್ ಸ್ವರ್ಗದೊರಿಸ ಸ್ವರ್ಣದರ ಮನೆಯಂತಿತ್ತು. ಅಂದಿಗೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಹಿಮಸ್ವರ್ಣ ಸ್ವರ್ಣ ನಾಡಿಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ಬಿಟ್ಟೆವು. ಋಷಿಯ ಕಡಲಲಿ ಶಾಂತವಾಗಿ ಮನದೋಣಿಯದುಮೆ ತೇಲುತ್ತಿತ್ತು.

ದೋಣಿ ಸಾಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.....

ಸಮಯ ಕಳೆಯುವುದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಚಳಿಯನ್ನೂ ಸಹ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಇರುಳೆಡೆಗೆ ಹಗಲು ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಹಿಮರಾಶಿ ಭೂಮಿಯ ನೆಲೆ ಪಡೆದಿತ್ತು. ಋಷಿಯಲಿ ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತ, ಹಿಮದಾಕೃತಿಗಳ ಮಾಡಿ, ಹಿಮದಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಹೊರಳಾಡಿ ರಾತ್ರಿಯನು ಕಳೆದವು. ನಾವು ಅನುಭವಿಸಿದ ಋಣ ತಾಪದ (-5°ಸೆ.) ಅನುಭವವೂ ನಮಗೆ ಅರಿವೇ ಇರದಷ್ಟು ಋಷಿಯಿತ್ತು.

ದೋಣಿ ಸಾಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.....

ಇರುಳು ಕಳೆದು ಹಗಲಾಯ್ತು, ಹಿಮ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅರಿವಾಯ್ತು. ಅಂದಿನ ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸಿದೆವು. ಸಮಯ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಹಿಮ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮನದ ಮರ್ಮ ನಮಗೇ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಉಳಿವಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿಯೇ ನಡೆದರೂ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಅದ್ಯಾವುದು ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಭೂರಮೆಯ ಚುಂಬಿಸಬೇಕಿದ್ದ ನೇಸರನು ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲ. ಇರುಳೆಡೆಗೆ ನಾವು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಾಪಮಾನವು ಋಣಾತ್ಮಕವಾಗಿತ್ತು (-9°ಸೆ.) ತಾಪಮಾನದ ಋಣಾಧೋಮು ಖತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಿಬ್ಬರಗೊಳಿಸಿತ್ತು.

ದೋಣಿ ಸಾಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.....

ಹಗಲಾಯ್ತು, ಊಟ ಸೇರುತ್ತಿಲ್ಲ, ಮನದಲ್ಲಿ ಲವಲವಿಕೆಯಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲವೂ ಹಿಮ ರಾಶಿಯೊಳಗೆ ಹುದುಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಆಗಲೇ ತಿಳಿದಿದ್ದು, ಹಿಮಪಾತವದು ಯಮಪಾತವಾಗಿಹಿದು ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಎಂಬುದು. ಸೂರ್ಯನ ಕಾಣದೆ ಕಣ್ಣು ಕಂಗಾಲಾಗಿ ದ್ದವು. ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ಋಣತಾಪವನ್ನು (-13° ಸೆ.) ಸಹಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವ ನಮ್ಮ ದೇಹಗಳು ಎಂಬ ಭಯ ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಜೀವಂತವಾಗಿ ತಲುಪುತ್ತವೆಯೇ ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಎಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮೊಳೆಗಳ ಹೊಡೆದು ನಮ್ಮ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೇತುಹಾಕಿ ಹೂ ಮಾಲೆಯಲಿ ಸಿಂಗರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು. ಊರು ತಲುಪುವ ಆಸೆಗೆ ಹೊರನೋಟ ನೀರೆರೆಚಿತು. ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದ 2 ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಹಿಮರಾಶಿ ಸಾರಿಗೆಗೆ ಅನುವು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಡೆಯಲು ಸಹ ಆಗದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ನಿಶ್ಯಕ್ತವಾಗಿಸಿದ್ದ ಚಳಿ, ನಮ್ಮ ಉಸಿರಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ರೌದ್ರತಾಂಡವನಾಡುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ದೋಣಿ ಸಾಗುವುದು ಮರೆತಿತ್ತು .....

ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆಯಳೆವಂತೆ ನಮ್ಮ ಬಸ್ಸಿನ ಇಂಧನವು ಹಿಮಗಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಹಿಮಪಾತದಲ್ಲಿದ್ದ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ನೂಕಿದಂತಿತ್ತು. ಅರಮನೆಯೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ, ಹೋಟೆಲ್ ಸೂತಕದ ಮನೆಯಾಗ ಹೊರಟಿತ್ತು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹೋಟೆಲ್‌ನ ನಿರ್ವಹಣಾಧಿಕಾರಿ ನಮಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಆಘಾತ ನೀಡಿದರು, ‘ನೀವು ಬಹುಕಾಲ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೊರಟುಬಿಡಿ’, ಎಂದು. ನಡೆಯಲು ದಾರಿ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಭಾರೀ ವಾಹನದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಊರನ್ನು ತಲುಪಬಲ್ಲವೆ ಎಂಬ ಆತಂಕ ಮನದಲ್ಲಿ ಮನ ಮಾಡಿತ್ತು. ಆ ದುನೆಯ ಗೃಹ ತ್ಯಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹಾಲು ಉಕ್ಕಿಸುವಂತೆ ಕಣ್ಣುಳ್ಳ ಕಂಬನಿಯು ಉಕ್ಕು ಹಾಕಿತ್ತು. ಆತಂಕದ ಆ ಸೂತಕದ ಮನೆಗೆ ಗೃಹಪವೇಶವದುವೆ ಅದ್ಭೂತಿಯಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು.

ದೋಣಿಯದು ನಿಂತೇ ಹೋಗಿತ್ತು.....

ಪ್ರಕೃತಿಮಾತೆಯ ನಿಷ್ಕರುಣ ನಡವಳಿಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ನೂಕಿತ್ತು. ಸ್ವರ್ಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಹಿಮನಾಡು ನರಕಾತಿನರಕದಂತೆ ಬದಲಾಗಿತ್ತು. ನೀರವ ಮೌನ, ಮುದುಡಿದ ಮನ, ಇವಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗಾರರು....

ಮನದೋಣಿಯು ಸಾಗುವುದು ಮರೆತಿತ್ತು
ಹರಿಗೋಲು ಮುರಿದಿತ್ತು

ದೋಣಿಯದು ನಿಂತೇ ಹೋಗಿತ್ತು
ಹಿಮಪಾತವದು ಯಮಪಾಶವಾಗಿತ್ತು
ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಅಂತ್ಯ ಬರೆಯಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು.

ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ, ನಾಳೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮನಾಲಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವುದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸುಮೋ ವಾಹನಗಳ ಮೂಲಕ ಹೊರನಡವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ಋಣತಾಪವನ್ನು (-13°ಸೆ.) ಸಹಿಸಿ ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಿದ್ದೆವು.....

ಸಾಯುವ ಮನಕೆ ಸಂಜೀವಿನಿಯಂತೆ ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹಿಮಪಾತ ಅಂತ್ಯ ಕಂಡಿತ್ತು. ನೇಸರನ ಕಿರಣಗಳು ಭೂಮಿಗೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಕಣ್ಮನ ತಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನವರ ಸೇರುವ ಆಸೆಯನು ಜೀವಂತವಾಗಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 1 ಗಂಟೆ ವೇಳೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹತ್ತಿರದ ಕುಲು ತಲುಪಲು ಸುಮೋ ವಾಹನಗಳನ್ನೇರಿದವು. ರಸ್ತೆಯ ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಹಿಮರಾಶಿಯ ಜರುಗಿಸಿ, ಮುಂದೆ ಸಾಗಲು ಬಂಡಿಗಳು ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಕಂಡು ಆತಂಕ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಬಂಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಸಾಗಲೇಯಿಲ್ಲ. ನಿಂತ ಜಾಗವೇ ನಿಲ್ಲಾಣವಾಗಿತ್ತು. ಸುಮೋ ವಾಹನಗಳ ನಮಗೆ ತಂಗುದಾಣವಾಗಿತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತಿಂದಿದ್ದ ತಿಂಡಿಯಷ್ಟೇ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟವೂ ಆಗಿತ್ತು. ವಾಹನದೊಳಗಿನ ಇಕ್ಕಟ್ಟು ಹೊರಗಿನ ಚಳಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಆತಂಕಕ್ಕೊಳಗಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಸೂರ್ಯ ನೆತ್ತಿ ದಾಟಿ ಕೆಳಜಾರಿ ತನ್ನ ಮನೆ ಸೇರಿದ್ದ, ನಡುದಾರಿಯಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವನೊಬ್ಬನೇ ಮನೆ ಸೇರಿದ್ದ....

ಪ್ರಕೃತಿಯ ಆಟ ನಮ್ಮನ್ನು ಬೇವಿನರಸದಲ್ಲೂ, ಬೆಲ್ಲದ ಪಾಕದಲ್ಲೂ ಅದ್ದಿ ಅದ್ದಿ ಎತ್ತುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತದೇ ಮೌನ, ಹಸಿವು, ಕಣ್ಣಂಚಲ್ಲಿ ಕಂಬನಿಯನು ಮರುಕಳಿಸಿತ್ತು. ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು ನಾವು ಯಮಪಾಶವ ಹಿಡಿದು.

ಬೇವಿನ ರಸವೋ... ಬೆಲ್ಲದ ಪಾಕವೋ....

ಹೊರಬರುವವೋ ಋಷಿಯ ಚಿತ್ತಾರದ ಮೇಲೆ ಭಯ, ಚಳಿಗಳೆರಡು ಮಸಿಯ ಬಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಮಸಿಯಲಿ ಋಷಿಯೆಲ್ಲ ಮಾಸಿತ್ತು.

ನಮ್ಮ ದುರ್ಗತಿಯನು ಕಂಡು ದೇವರಿಗೂ ಬೇಸರವಾಯಿ ತೆಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆತನ ಕರುಣೆಯೇ ಎಂಬಂತೆ, ನಮ್ಮ ವಾಹನಗಳು ಇಂಚು ಇಂಚಾಗಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು, ಎದೆಯಲಿ ಹೊಸ ನಡುಕ. ಋಷಿ, ಗಂಟಲೊಳು ಅವಿತೇ ಬಿಟ್ಟವು ಮಾತುಗಳು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಾಹನ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಲಯ ಕಂಡುಕೊಂಡಿತು. ಆ ಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಕ್ಷಣ, ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಆಸೆಗೆ ತೋರಣವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಮಾಸಿದ ಚಿತ್ತಾರಕ್ಕೆ ಹೊಸ ರಂಗೆರೆಚಿ ದಂತಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಎದೆಯ ನೋವಿನ ಪರದೆಯೊಳಗವಿತು ಕುಳಿತಿದ್ದ ನೂರು ಮಾತುಗಳು ಹೊರ ಬಂದವು.

“We are leaving Manali, we are leaving...”

Never expect us to come again, Thank you for giving a horror experience.

Good bye Manali, Good bye....”

“ಸಾವಿನ ಭಯ ತೋರಿಸಿದ ನಿನಗೆ ನೂರು ಶರಣು, ಜೀವನದಲಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಾವು ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಾರೆವು. ಕೋಟಿ ನಮಸ್ಕಾರವು ನಿನಗೆ..”

ಹಿಮಸ್ವರ್ಣಸ್ವರ್ಗನಾಡಿಗೆ ನಮ್ಮ ವಿದಾಯವನು ಹೇಳಿ, ನರಕಾತಿ ನರಕದಿಂದ ಹೊರಬಂದೆವು... ಹಸಿವ ಮರೆತಿದ್ದೆವು, ನೋವ ಮರೆತಿದ್ದೆವು, ಕಣ್ಣೀರಲ್ಲಿ ನೆನದು ಹೋಗಿದ್ದ ಕಣ್ಣು, ಒಣಗಿ ಋಷಿಯ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಪುನರ್ಜನ್ಮವ ಪಡೆದವೆಂಬ ಋಷಿಯು ಮನಕೆ, ಹೊರ ಬಂದೆವೆಂಬ ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯವು ಹೃದಯಕೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಹೊಸ ಬದುಕಿನ ಚಿಗುರಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿತ್ತು.

ದೋಣಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.....

ಸೇರಿದವು ನಮ್ಮೂರ

ಸೇರಿದವು ನಮ್ಮವರ

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೆನೆಯಲಾರೆವು ಆ ಊರ....

- ಗಗನ ಆರ್.ಸಿ. ಕಾವ್ಯಪ್ರಿಯ

ವಾಘ ಗಡಿ ಸ್ವರ್ಶಾನುಭವ... ಒಂದು ಸುಂದರ ಹಿನೊಟ

ತ್ರೀವರ್ಣ ಧ್ವಜವಿಡಿದು ದೇಶದ ಗಡಿಯ ದ್ವಾರದವರೆಗೂ ಓಡಿ, ಎದುರಿರುವ ವಿದೇಶಿಯರಿಗೆ 'ಮೇರಾ ಭಾರತ್ ಮಹಾನ್' - ಎಂದು ತೋರಿ ಬಂದಾಗ, ವಾ.... ಅದಂತ ಖುಷಿ ಮನದಲಿ! ದೇಶ ನನ್ನದು, ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅನಿಸಿತು. ಆ ಕ್ಷಣ ನಾ ನಿಂತ ಭೂಮಿ ವಾಗ ಗಡಿ (Wagha border)- ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶ.

ಇಳಿ ಸಂಜೆಯಲಿ ಗಡಿ ಭದ್ರತಾ ಪಡೆಯವರು (Border security Force) ನಡೆಸುವ ಧ್ವಜಾರೋಹಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಪಥಸಂಚಲನ (Parade) ವೀಕ್ಷಿಸಲು ಸಹಸ್ರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಮಿಸಿದ್ದ ಜನರು, ಆ ಮೈನವಿರೇಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸಾಕ್ಷಿಯಾದವು ಎನ್ನುವುದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಚಾರ. ಎಲ್ಲರ ಮನದಲ್ಲಿ, ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕೂಗು 'ಭಾರತ ಮಾತಾಕೀ ಜೈ' 'ಮಾ ತುಜೆ ಸಲಾಂ', 'ವಂದೇ ಮಾತರಂ'... ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮೈ ಜುಂ ಎಂದು ನವಿರೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ದೇಶಾಭಿಮಾನ ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಮನೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ 'ಜೈ ಹೋ...' ಎಂದು ಹಾಡು ತೇಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನೆರೆದಿದ್ದ ಹೆಂಗಳೆಯರೆಲ್ಲ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಆಸನಗಳಿಂದ ಪಥರಸ್ತೆಗೆ ಇಳಿದು ನರ್ತಿಸಲು ಶುರುಮಾಡಿದರು.

ವಯಸ್ಸಿನ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಭಾಷೆ-ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ, ದೇಶಭಕ್ತಿಗೀತೆ ಗಳಿಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದವು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗಿ 'ಸುನೋ ಗೌರ್ ಸೇ ದುನಿಯಾ ವಾಲೋ', 'ದೇಶ್ ರಂಗೀಲ ರಂಗೀಲ ....' ಎಂಬ ರಂಗಾದ ಗೀತೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ಕುಣಿದವು. ಇದಾದ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಆಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವು. ನಂತರ ಶ್ವಾನಗಳಿಂದ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಸ್ಫೋಟಕ ವಸ್ತುಗಳಿಲ್ಲ

ಎಂಬುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಸೈನಿಕರು ನಮ್ಮ ಕಾವಲಿಗೆ ನಿಂತರು. ಆಗ ಶುರುವಾಯ್ತು ನಮ್ಮ ಯೋಧರ ಪಥಸಂಚಲನ ಹಾಗೂ ಧ್ವಜಾರೋಹಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಗಡಿ ಭದ್ರತಾ ಪಡೆಯ ಸೈನಿಕರು ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಶುರು ಮಾಡಲು ಸಜ್ಜುಗೊಂಡರು.

ಸ್ನೇಹಿತರೇ....

ಆ ಸಂಜೆ ಸೇನೆಯ ನಾಯಕನ ಗಟ್ಟಿ ಧ್ವನಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ (Command) ಯೋಧರ ಆ ಶಿಸ್ತಿನ ನಡಿಗೆ, ತಲೆಯ ನೇರಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ಬಡಿಯುವ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಚುರುಕುಗೊಂಡವು. ಇಡೀ ಸ್ಥಳವೇ ಚಪ್ಪಾಳೆ, ಜೇಂಕಾರ, ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಕೂಗಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಲು ಶ್ವೇತವಸ್ತ್ರ ಧರಿಸಿದ್ದ ಆ ನಿರೂಪಕ. ಅವರ ಮಾತು ಮನಮುಟ್ಟಿ ನಮಗೆ ಹುರುಪನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮವಸ್ತ್ರ ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮವಸ್ತ್ರ ಧರಿಸಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದೂಕು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಕೈ ಎತ್ತಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಬೇಕು ಎಂದೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಎದುರಾಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ಕೊಡುವಂತ ದಿಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು, ಆ ದಾವೆ ನೋಡಿದವರನ್ನು ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುವಂತಿತ್ತು. 30 ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ನಡೆದ ಆ ಧ್ವಜಾರೋಹಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಸೈನಿಕರ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಸಂಕೇತವಾಗಿತ್ತು. ಗಾಯಕ ಮುನ್ನಡೆದು ಗೇಟ್ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದ ನಂತರ ಎರಡು ದೇಶಗಳ ದ್ವಾರ ತೆರೆಯಿತು. ಎರಡು ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಸೈನಿಕರು ಪರಸ್ಪರ ಹಸ್ತಾಲಂಗನ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ನಂತರ ಕೆಲವು ಆಜ್ಞೆಗಳ ನಂತರ ಎರಡು ದೇಶಗಳ ಬಾವುಟವನ್ನು ಇಳಿಸಲು ಸಜ್ಜಾದರು.

ನೆರೆದಿದ್ದ ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತು ರಾಷ್ಟ್ರಧ್ವಜಕ್ಕೆ ಗೌರವವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದವು. ಅದೇ ರೀತಿ ವಾದ್ಯ ಮೇಳಗಳ ದನಿಯು ಕೂಡ ಕೇಳಿಬಂತು. ನಂತರ ಸಕಲ ಗೌರವಗಳೊಂದಿಗೆ ಧ್ವಜವನ್ನು ಇಳಿಸಿ, ಪಥ ಸಂಚಲನದೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನು ತಂದು ನಾಯಕರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಲಾಯಿತು. ನಂತರ ಉಭಯ ದೇಶಗಳ ದ್ವಾರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಲಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ವೀಕ್ಷಿಸಿದ ನಾವೇ ಧನ್ಯ.

ಅಂದಿನ ಆ ಧ್ವಜಾರೋಹಣದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಎರಡು ದೇಶಗಳ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರದರ್ಶನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಸೈನರು ಸಮರ್ಪಣೆ, ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯ ಪಾತ್ರ, ಆಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕುರುಹು, ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು-ನೀವು ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವನೆಯ ನೆಲೆ ಕಂಡವು. ಇದಲ್ಲದೆ, ತ್ರಿವರ್ಣ ಧ್ವಜಕ್ಕೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಪ್ರಜೆಗಳು ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಆಕೆಯ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಯೆಣಿಕೆಯಷ್ಟು ಜನರು ನೆರೆದಿರುವುದು ಕಂಡು ಮನದಲ್ಲಿ ಭಾರತಾಂಬೆ ನೀನೇ ಧನ್ಯಳು ಎಂದೆನಿಸಿತು.

ಎಲ್ಲ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಯೋಧರಿಗೆ ಅಭಿನಂದನೆ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಎಲ್ಲರೂ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದವು. ಆ ಸಂಜೆಯ ಆ ನೋಟ ಅದ್ಭುತ, ಮನೋಹರ, ಕಪ್ ತುಂಬಿದ ಆನಂದದ ಉತ್ಸಾಹ.

ಯುವ ಪ್ರಜೆಗಳೇ...

ದೇಶದ ಒಳಗೆ ನಿರ್ಭೀತಿಯಿಂದ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವ ನಾವು, ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ, ಬಿಸಿಲು, ಮಳೆ, ಚಳಿಗೆ ಅಂಜದೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸೇವಕರು, ನಮ್ಮ ರಕ್ಷಕರಾದ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೆನೆಯೋಣವೇ.

ಬರಸಿಡಿಲಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಮನೆ ಹೊಕ್ಕುತ್ತೇವೆ ನಾವು. ಆದ್ರೆ ನೂರು ಗುಂಡುಗಳಿಗೆ ಎದೆಯೊಡ್ಡಿ, ಯಾವ ಸದ್ದಿಗೂ ಅಂಜದೆ, ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳಿನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು, ತನ್ನ ನೆತ್ತರು ಸುರಿಸಿ, ಸೂರಿದ್ದರೂ ಸೂರಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ, ಎಲ್ಲೋ ಜೀವನ ನಡೆಸುವನು ಯೋಧ. ಇಡೀ ದೇಶವೇ ನನ್ನ ಮನೆ, ಎಲ್ಲಾ ಜನತೆಯು ನನ್ನವರು. ಅವರ ರಕ್ಷಣೆ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ಎಂಬುದೇ ಆತನ ಮನದ ಮಾತು. ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವೂ ಸಾವಿನ ಜೊತೆ ನಡೆದು, ಜೀವಕ್ಕೆ ಜೀವ ನೀಡಲು ಸಿದ್ಧನೆಂದು ಹೋರಾಡುತ್ತಾನೆ.

'ತೊಟ್ಟಿಲನ್ನು ತೂಗುವ ಕೈ ಜಗತ್ತನ್ನು ತೂಗಬಲ್ಲದು'- ಎಂಬುದನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಸೇನೆಗೆ ಸೇರಿ ತೋರಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಗಣರಾಜ್ಯ ದಿನಾಚರಣೆಯಂದು ನಡೆದ ಮಹಿಳೆಯರ ಪಥ ಸಂಚಲನ ಕಣ್ಣಿನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಪೂಜಾ ಠಾಕೂರ್‌ರವರು ಅಮೆರಿಕಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ನೀಡಿದ ಗೌರವ ವಂದನೆ- ದೇಶದ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ಯೋಚಿಸಿ ಮಿತ್ರರೇ...

ಜೀವಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವ ನೀಡಿ ಹಗಲಿರುಳು ಕಾಯುತ್ತಾರೆ ಸೈನಿಕರು. ಆದರೆ, ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಪ್ರಜೆಗಳಾದ ನಾವು ದೇಶದ ಒಳಗೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ? ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೇ? ದೇಶವನ್ನು ಪ್ರಗತಿಯೆಡೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೇ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ಮನೆ ಮಾಡಿದೆಯೇ? - ಹೀಗೆ ಹತ್ತಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಉತ್ತರ ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ನಮ್ಮವರೇ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಮದ್ದು-ಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಂತರಿಕ ಗಲಭೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿವೆ. ಹಾಗಾದರೆ ದೇಶವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಕಾಪಾಡುವುದು?

ದೇಶ ನಮ್ಮದು, ಈ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕಾಯುವ, ಕಾಪಾಡುವ ಹೊಣೆಯು ನಮ್ಮದು. ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯೋಣ, ಸಮಾನತೆ, ಸಹಪಾಳೆಯಿಂದ ಒಂದಾಗಿ ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಕುಡಿಗಳಾಗಿ ಜೀವನ ನಡೆಸೋಣ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ,

ದೇಶ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಸೈನಿಕರಿಗೆ, ದೇಶ ಸೇವೆಗೆ ದೇಹ ನೀಡುವ ದೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಬಾಳುವ

ಯೋಧರಿಗೆ ಒಂದು ಸಲಾಮ್... ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದ ಸ್ವರ್ಗ ದೇಶದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮತ್ತು ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಸಾರಿ ಹೇಳಿತು.

ನೆತ್ತರು ಸುರಿದರೂ ಹೋರಾಡಿ
ಪ್ರವಾಹದ ಪ್ರಳಯದಿ ಕಾಪಾಡಿ
ಜೀವಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವನ ನೀಡಿ
ಭಯೋತ್ಪಾದನೆ ಮಟ್ಟ ಹಾಕಿ
ಭಾರದ ಬಂದೂಕು ಧರಿಸಿ
ಬೆಟ್ಟ ಗುಡ್ಡ, ಕಲ್ಲು ಮುಳ್ಳು
ಹಾದಿಯಲಿ ನಡೆದು...

ದೇಶವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಸೈನಿಕನಿಗಾಗಿ
ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸಮರ್ಪಣೆ...

- ತನುಜ, ಬಿ.ಟಿ.
ತೃತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ(ಕೃಷಿ)

ದೇಹವೆಂಬ ಅದ್ಭುತ ಯಂತ್ರಕ್ಕೆ ಯೋಗದ ಮಂತ್ರ

ನಮ್ಮ ಭೌತಿಕ ದೇಹದ ರಚನೆ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ನಾವು ಭಾಗವಹಿಸದೆಯೇ ಅದು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತಾನೇ ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನೀವು ಉಸಿರಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಹೃದಯವನ್ನು ಸದಾ ಮಿಡಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಯಕೃತ್ತು ವಿವಿಧ ಸಂಕೀರ್ಣ ಕಾರ್ಯಗೈಯಲು ಮಾಡಬೇಕಾದುದೇನಿಲ್ಲ. ಭೌತಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯಲು, ಶರೀರದ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಪಡೆಯಲು ಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲವೂ ತಂತಾನೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಶರೀರವು ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಯಂತ್ರ. ಗಮನವಿಟ್ಟು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಶವೂ ಅದ್ಭುತವಾದುದು. ನಿಮಗೆ ಯಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ಮಾನವ ದೇಹವನ್ನು ಮೀರಿಸುವ ಮತ್ತೊಂದು ಯಂತ್ರವಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವದಲ್ಲೇ ಅತಿಶಕ್ತಿಯುತ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್‌ಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಮಾನವ ದೇಹದಲ್ಲಿರುವ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯ ಅಂಶವಾದ ವಂಶವಾಹಿ ತಂತುವೇ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಯುತವಾದದ್ದು. ಒಂದು ವಂಶವಾಹಿ ತಂತುವು ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಪಡೆದಿದೆ. ದಿಟವಾಗಿಯೂ ಮಾನವ ಶರೀರ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಅತ್ಯಂತ ಶೀಘ್ರಗಾಹಿ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಥ ಯಂತ್ರ.

ಆದರೆ, ಅನೇಕ ಜನರು ದೇಹವೆಂದರೆ ನೋವು ಎನ್ನುವ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ದೇಹವೆಂದರೆ ನೋವಲ್ಲ, ದೇಹವು ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾಗಿಯೂ ಇರಬಲ್ಲದು. ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು

ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ತೇಲಿ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಕೇವಲ 'ಕ್ರಿಯಾ' ಗಳೊಂದಿಗೆ, ಊಟದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವನೋಭಾವದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ತಂದುಕೊಂಡರೆ ಈ ದೇಹವು ಚಮತ್ಕಾರ ಎನಿಸುವಂತೆ ಬದಲಾಗುವುದು.

ಬಹುಮಂದಿಗೆ ದೇಹವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದು ಜೇಡರ ಬಲೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದರೆ, ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಬಳಸಲಾರರು. ಅದು ತನ್ನದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವುದು. ನೀವು ಬಹಳ ಹಳೆಯ ಕಾರನ್ನು ಓಡಿಸಿದ್ದೀರೇನು? ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಆದ 'ಮೂಡ್' ಇರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅದು 'ಡಿಪ್ರೆಷನ್' ಗೆ ಕುಸಿದಿರುತ್ತದೆ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮುಂದೆ ಸರಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಅಥವಾ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಬಹಳ ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಳೆಯ ಯಂತ್ರಗಳೇ ಹಾಗೆ. ಈ ತರಹದ 'ಮೂಡಿ' ಗಾಡಿಗಳು ಸುರಕ್ಷಿತವಲ್ಲ, ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಮನಗಂಡು ಹೊಸ ಸುಧಾರಿತ ಗಾಡಿಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೀಲಿಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟ ಕ್ಷಣವೇ ಗಾಡಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಹವೆಂಬ ಗಾಡಿಯನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಸದಾ ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದನ್ನು ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು. ಮೂರು ದಿನ ಆಹಾರ ನಿರ್ದಯಿಲ್ಲದೆ ಇರಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂದರೂ ಈ ದೇಹಯಂತ್ರ ಕಾರ್ಯಗತ ಆಗಿರಬೇಕು. ಆಗ

ನಿರ್ಬಂಧಿತ ಸ್ಥಿತಿಯ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗದೆ ಸ್ವ-ಇಚ್ಛೆಯ ಪೂರ್ಣ ಅರಿವಿನ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ದೇಹವು ನೀವು ಇಚ್ಛಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಒಬ್ಬ ಮಹಾನ್ ಆಟಗಾರ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ಅಸಾಧಾರಣ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ನೀವು ದೇಹವನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿ, ಸುಖವಾಗಿ, ಹರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆನ್ನುವಾಗ ದೇಹ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೆಡವುತ್ತದೆ.

ದೇಹವನ್ನು ಹರ್ಷ, ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಇಡುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ದೇಹವು ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಿರವಿದ್ದರೆ ನೀವು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಸಹಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ರಕ್ತ ಮಾಂಸದ ಮುದ್ದೆಯಾಗಿ ಸಾಕುವುದಕ್ಕಿಂತ ದೇಹವನ್ನು ಒಂದು ಬಲಯುತ ಸಾಧನವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ನೀವು ಕಲಿಯಬಹುದು. ದೇಹವು ಹವಾಮಾನ ಮಾಪಕದಂತೆ. ನಿಮಗೆ ಅದನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಬಗೆಗೆ ಅದು ಎಲ್ಲ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ - ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ - ನಿಮ್ಮ ವಾಸ್ತವ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅದರ ರೀತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಭೂತ, ಭವಿಷ್ಯ, ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು. ದೇಹವು ಏನನ್ನಾದರೂ ಬಹಳ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಸಂದಿಸಿ

ಅಳಿಯಬಲ್ಲದು.

ನಿಮ್ಮ ದೇಹ ಬಯಸುವ ಸರಳವಾದ ಒಂದು ಬಿಡುಗಡೆ ಇಷ್ಟೇ - ನಿಮ್ಮ ದೇಹದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ದೈಹಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸದೆ, ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಮತ್ತಾವುದೇ ವಿಷಯದ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸದೆ, ಸುಮ್ಮನೆ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ, ಸಹಜವಾಗಿ ಈ ದೇಹವನ್ನು ಒಂದು ಯಂತ್ರದಂತೆ ಕಂಡು ಅದನ್ನು ಅಂತೆಯೇ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಕಲಿತರೆ, ದೇಹವು ಇಲ್ಲಿಯ ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿಂದಾಚೆಗಿನ ಸಮಸ್ತವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಈ ಯಂತ್ರವೇ ಹಾಗೆ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಯೋಗದ ಅಭ್ಯಾಸ ದೇಹವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ದುರದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ, ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ 'ಯೋಗ' ಎಂದಾಕ್ಷಣ ಜನರು ಯೋಚಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ ರಬ್ಬರ್ ಬ್ಯಾಂಡ್‌ನಂತೆ ದೇಹ ವನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ, ಬಾಗಿಸಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಯೋಗವು ವ್ಯಾಯಾಮದ ಮಾದರಿ ಅಲ್ಲ. 'ಯೋಗ' ಶಬ್ದದ ಅರ್ಥ 'ಒಂದಾಗುವುದು'. ಇಂದು ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನವು ಇಡೀ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಒಂದೇ ಶಕ್ತಿಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಎನ್ನುತ್ತಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಾದರೆ, ನೀವು ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಗೆ ಅನುಭವಿಸು ತ್ತೀರಿ? ನೀವು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆಯ ಪರಿಮಿತಿಗಳನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರೆ ಅದೇ 'ಯೋಗ'.

ದೇವರು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ ಎಂದು ಜಗತ್ತಿನ ಧರ್ಮಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿವೆ. ದೇವರು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ ಎಂದರೂ ಅದೇ ಅರ್ಥ, ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಶಕ್ತಿ ಎಂದರೂ ಅದೇ ಅರ್ಥವಲ್ಲವೇ? ಎರಡು ಹೇಳಿಕೆಗಳೂ ಒಂದೇ ಸತ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ವಿವರಣೆ. ಸಂಖ್ಯಾಶಾಸ್ತ್ರ ಬಳಸಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದರೆ ಮತಧರ್ಮ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಅದನ್ನು ತಲುಪಲು ಒಂದು ಮಾರ್ಗ ಕಂಡುಹಿಡಿದರೆ ಅದನ್ನು ಯೋಗ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವುದು ಯೋಗ? ಯಾವುದು ಯೋಗವಲ್ಲ? ಅಂಥದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಯಾವುದೇ ಜೀವನ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಪರಿಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿದರೂ ಅದು ಯೋಗ ಎಂದಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲವೂ-ಉಸಿರಾಡುವ ರೀತಿ, ಕೂರುವ ಭಂಗಿ, ನಿಲ್ಲುವುದು, ತಿನ್ನುವ ರೀತಿ, ಕಾರ್ಯದ ವಿಧಾನ - ಯೋಗ ಆಗಬಲ್ಲದು. ನಿಮಗೆ ಯೋಗದ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಐಕ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಅಪರಿಮಿತತೆಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸಲು ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯ ಯುಕ್ತ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡಿ ದೈಹಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವಿಶಿಷ್ಟ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಲಾಗುವುದು. ದೈಹಿಕ ಭಂಗಿ-ಆಸನಗಳು ಇದರ ಒಂದು ಭಾಗ. ದೇಹದ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು. ಸೂಕ್ತ ಪರಿಸರ ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ಮತ್ತು ದೇಹದ ಭಂಗಿಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವುದು ಹಠಯೋಗ ಅಥವಾ ಯೋಗಾಸನದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ. ಹಠಯೋಗದಲ್ಲಿ ಹಠವು ವಿಧವಾಗಿ ಪರಿಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿ ಅನೇಕ

ಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಹೋಗಬಹುದು; ಆದರೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಠಯೋಗವು ದೈಹಿಕ ಸಿದ್ಧತೆಯಷ್ಟೇ; ದೇಹವನ್ನು ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದ ಸಾಧ್ಯತೆಗೆ ತೆರದಿಡುವುದು. ಕ್ರಿಯಾಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಮೊದಲು ಸಾಧಕರನ್ನು ಹಠಯೋಗದ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ದೇಹವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದ ಆಯಾಮದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲದಂತೆ ಮುರಿದು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಕೊಳವೆಯು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವಂತೆ ಮೂಲಕ ಅತಿಯಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಲವಂತದಲ್ಲಿ ಹಾಯಿಸಿದರೆ ಕೊಳವೆ ಒಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲವೇ? ಅದೇನು ದೇಹವು ಹಠಯೋಗದ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೆ ಕ್ರಿಯಾಯೋಗವನ್ನು ಸಹಿಸಬಲ್ಲದು.

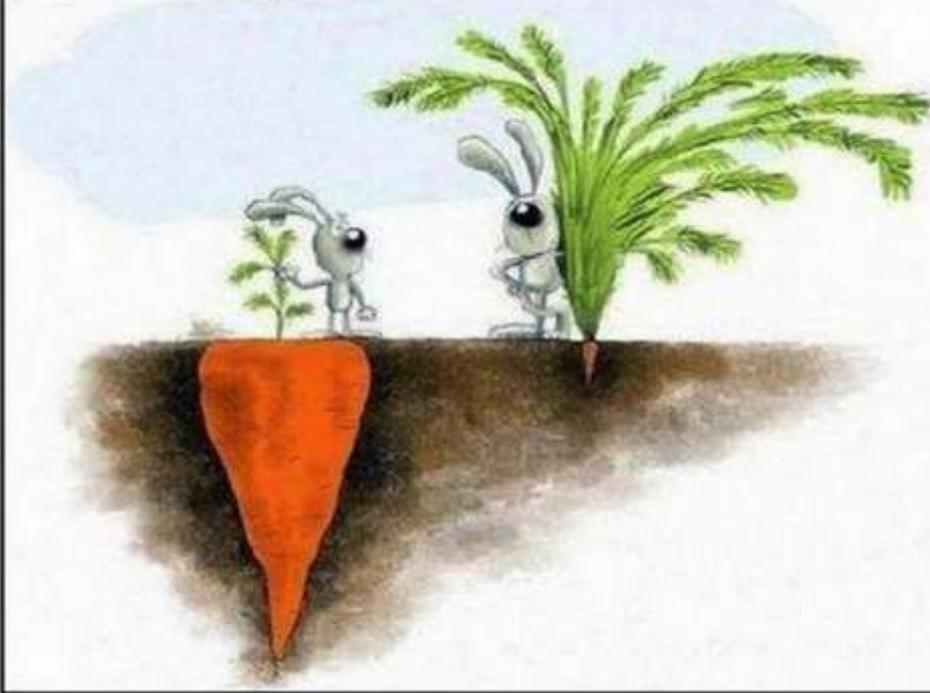
ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಹಠಯೋಗದ ಅಭ್ಯಾಸ ರಿಟ್ರೋಗ್ರೇಡ್‌ನಂತೆಯಾದ ರೀತಿಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಜನರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಎದಗುವುದು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಅದರ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಕೇವಲ ದೇಹಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವೆನಿಸುವುದು, ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿ ತುಂಬಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಜೀವಂತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಯೋಗ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವಂತ ಗುರುವಿಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡುವುದು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿಸಲು ಗುರುವಿನ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಯೋಗವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಠಯೋಗವೇ ಆದರೂ ಬೃಹತ್ತಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಮನೋಭಾವದ ಸಮಾಜ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಯೋಗದ ಆಳ ಮತ್ತು ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಅರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಜನಪ್ರಿಯತೆ ಗಳಿಸಿದ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವೃತ್ತಿಯವರು. ಈಗ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿ ಯೋಗದಿಂದ ಲಾಭವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹುಡುಗಾಟಕಿಯಂತೆ ಯೋಗವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದ ಲಾಭಗಳು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಯೋಗದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ಯೋಗದ ವಿಕೃತ ರೂಪವೇ ಪ್ರಚಾರ ಗಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಇಂತಹ ಯೋಗದಿಂದ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವರಿಗೆ ಹಾನಿಯಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಧಃಪತನ ತಪ್ಪುತ್ತದ್ದಾಗಿ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಾನಸಿಕ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವರು ಅನೇಕ. ಇದರರ್ಥ ಯೋಗವು ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎಂದಲ್ಲ. ಮೂರ್ಖತನ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ಮೂರ್ಖ ಕೆಲಸದಿಂದ ಹಾನಿ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ.

ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೆ, ಮಾನವನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಪರಿಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ವಿಕಾಸಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ತೆರೆಯುವುದೇ ಯೋಗ. ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅದರ ಪರಿಶುದ್ಧ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಇಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆಂತರ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಿಯ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರವು ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರುಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ.

- ಅಫ್‌ಸಾನ ಬೇಗಂ
ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. (ಕೃಷಿ)

SUCCESS
it's not always what you see

ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲು

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಹಲವು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಸುಲಭವಾಗುವುದು. ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಆರು ಆಯಾಮಗಳಿವೆ ಅಥವಾ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ:

1. ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥ
2. ಯಶಸ್ವಿಗಳೆಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯುವುದು
3. ಮಾನವ ಲೋಕದ ನಾನಾ ಮುಖಗಳು
4. ಗುರಿ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗಗಳು
5. ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ
6. ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವ.

ಒಂದನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು: ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಾನಾ ತರಹದ ಜೀವರಾಶಿಗಳಿವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜೀವರಾಶಿಯೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ಗುಣ, ನಡತೆ, ಸ್ವಭಾವ, ಪರಿಮಿತಿ, ರೀತಿ-ನೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಈ ಜೀವರಾಶಿಗಳ ನಡುವೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜೀವಿಯೆನಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಮೇಧಾವಿತನವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಜೀವಿಯೇ ಮಾನವ ಓರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಮಟ್ಟ, ದೇಹಾರೋಗ್ಯ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು, ನೈತಿಕತೆ, ನಾಯಕತ್ವ ಗುಣಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವನ್ನು ನಾವು ವ್ಯಕ್ತಿಯ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಅಳತೆಗೋಲಾಗಿ ಬಳಸಬಹುದು. ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮಟ್ಟಗಳನ್ನಾಗಲೀ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಚಾರಗಳನ್ನಾಗಲೀ, ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡಲು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಹಾಗೂ ನಿಖರ ನಿಯಮ ಅಥವಾ ಸೂತ್ರವಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಗುಣಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಓರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅಧ್ಯತೀಯನಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೂ ಸರಿಯಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಅದು ಸಾಧ್ಯವು ಆಗಲಾರದು. ಈ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ ಯೆಂಬುದು ಬಹುಶಃ ಮಾನವ ಮಾತ್ರರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯತ್ತ ಸಾಗುವುದು ಅಥವಾ ಸಾಗಬಯಸುವುದು ದಂತೂ ಪ್ರಗತಿಯ, ಯಶಸ್ಸಿನ, ಗೆಲುವಿನ ಲಕ್ಷಣ. ನೀವು ಮುಂದೇನಾಗಲು ಬಯಸುವಿರಿ ಎಂಬ ವಿಚಾರದ ಅರಿವು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದರೂ ಅದೊಂದೇ ಮುನ್ನಡೆಯ ಸಂಕೇತ!

ಎರಡನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು: ಯಶಸ್ವಿಗಳೆಂದರೆ ಯಾರು??? ಈ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನಗಳನ್ನು, ನಾವು ಅವರ ಜೀವನದ ಸಾಧನೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಾಗಿ ವಿವಿಧ ಸ್ಥರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಮಾನವ ಜೀವನದ ನಾನಾ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ತೆರನಾದ ಮುಖಗಳನ್ನು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಕಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನದ ಸಾಧನೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಓರ್ವ

ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿ 'ಯಶಸ್ವಿ ವ್ಯಕ್ತಿ' ಹಾಗೂ 'ಅಯಶಸ್ವಿ ವ್ಯಕ್ತಿ' ಎಂದು ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಅಷ್ಟೇನೂ ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಆಯಾ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಜೀವನದ ಸಾಧನೆ, ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಹೊಂದಿರುವ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ, ನಿಲುವು, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೊಂದಿರುವ, ಹೊಂದಬಹುದಾದ ಸಂತೃಪ್ತಿ ಹಾಗೂ ಅವರು ಇತರರಿಗೆ ನೀಡಬಹುದಾದ ಸಂತಸ, ಸಹಕಾರ ಹಾಗೂ ಸಮಾಧಾನಗಳು ಇವುಗಳ ಒಟ್ಟಾರೆ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಮೂಲಕ ಓರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು 'ಯಶಸ್ವಿ' ಅಥವಾ 'ಅಯಶಸ್ವಿ' ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಸುಮಾರು ಆರು ನೂರು ಕೋಟಿಗೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಹಿಡಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಪೂರೈಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಆ ಕಾರ್ಯದ ಸಾಧನೆಗಷ್ಟೇ ಜಯಶಾಲಿಯೆನ್ನಬಹುದು. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೀವು ಏನಾದರೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡ ಬಯಸುವಿರಾದರೆ, ಸಫಲರಾಗ ಬಯಸುವಿರಾದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜನರನ್ನು ಅವರ ಗುಣಸ್ವಭಾವಗಳನ್ನು ಅವರ ಕಾರ್ಯ ವೈಖರಿಯನ್ನು ಅವರ ನಿಲುವನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ.

ಮೂರನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು: ಮಾನವ ಲೋಕದ ನಾನಾಮುಖಗಳು- ಇದೊಂದು ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಜಗತ್ತು. ವಿವಿಧತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತಾರತಮ್ಯಗಳು! ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನು ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನಾ ತರಹದ ಖನಿಜಗಳನ್ನೂ, ಸಸ್ಯವರ್ಗವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿ ಜಲಚರಗಳನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಈ ಮಾನವರೂ ಅಷ್ಟೇ! ಹೊರನೋಟಕ್ಕೆ ರೂಪುರೇಖೆ, ದೇಹರಚನಾ ಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವರೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ತರಹದವರಾದರೂ, ಅವರಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಣವೇ ಗುರುತಿಸಲಾಗದ ಆದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಹಾಸು ಹೊಕ್ಕಾಗಿರುವ ನಾನಾ ಭೇದಗಳಿವೆ. ತಾರತಮ್ಯಗಳಿವೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮಾನವರೂ, ನಾನಾ ವಿಶ್ವದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವ್ಯಕ್ತಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯೇನಲ್ಲ. ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಚಾರಗಳು ಪುಸ್ತಕದ ಮೇಲಷ್ಟೇ ಸತ್ಯವೇ ಹೊರತು, ಇದು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯಲ್ಲ. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರಿಸದ, ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಲ್ಲದ ತಣ್ಣನೆಯ ಮಂಜಿನಂತಹ ಜನರು ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ತುಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಹರಿಯುವ ನದಿ ನೀರಿನಂತಿರುವ ಸದಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದು, ಹೆಚ್ಚು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ಉತ್ಸಾಹಶಾಲಿಗಳು, ಸದಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದು, ಸದಾ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ, ಅವರ ಶಕ್ತಿಯ ಮಟ್ಟ ಅತ್ಯಂತ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇವರೇ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮಟ್ಟ ಮುಟ್ಟುವ ಸಾಧಕರು. ಈ ಮೂರು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ಯಾವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತೀರಿ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಿಮಗೆ ನೀವೇ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿ. ಯಶಸ್ಸಿನ ಹಾದಿ ತಾನೇ ತೆರೆಯುತ್ತದೆ.

ನಾಲ್ಕನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು: ಗುರಿ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗಗಳು - ಆಂಗ್ಲ ಉಕ್ತಿ ಯೊಂದಿದೆ.

'There is always vacancy at the top, the bottom is always full' ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸದಾ ಅವಕಾಶಗಳಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸದಾ ನೂಕುನುಗ್ಗಲು, ಈ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟವನ್ನು ತಲುಪುವ ಬಯಕೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೇ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅದರಡೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಗುರಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಜೀವನದ ಗುರಿಗಳನ್ನು ತಲುಪಲು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ನೀವು ನಿರಾಶರಾಗಬೇಕಾದುದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನೀವು ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ ಕೆಳಮಟ್ಟ ವನ್ನಂತೂ ತಲುಪಲಾರಿರಿ. ಗುರಿಯ ಸಮೀಪ ಹೋಗುವುದೂ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಯೇ! ಆದರೆ ದಿಢೀರ್ ಯಶಸ್ಸು ಬಯಸಿ ನಿರಾಶರಾಗುವ ಕಾರಣವೇನಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಸಾಧನೆಯಾಗ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಕಾಲಾವಕಾಶ, ತಾಳ್ಮೆ, ಸಹನೆ, ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಅಗತ್ಯ. 'Rome wasnot built in a day' ಗಾದೆಯನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿರಬೇಕೆಲ್ಲವೇ? ಯಶಸ್ಸನ್ನುವುದು ಕೊನೆಯನ್ನುವುದು ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ದೊರೆಯುವ ಒಂದು ಪ್ರತಿಫಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲೇ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರಾಶೆ ಹೊಂದಬೇಕಿಲ್ಲ. ನೀವು

ಹೊಂದಿರುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅಥವಾ ನಿಗದಿತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಲುಪದೇ ಯಶಸ್ಸು ಯಶಸ್ಸೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಧಿಸುವ ಮುನ್ನಡೆ (Success in the progressive realisation of our goals, Goals are dreams with a deadline) ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನನಸಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಯಶಸ್ಸಿನ ಇನ್ನೊಂದು ವಿವರಣೆಯಾಗಬಹುದು. ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಫಲನಾಗಬಯಸುವನೋ ಆತನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುರಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿರಬೇಕು. ಗುರಿಯಿಲ್ಲದ ಜೀವನ ನಾವಿಕನಿಲ್ಲದ ಹಡಗಿನಂತೆ, ನೀರಿನ ಸೆಳೆತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮರದ ತುಂಡಿನಂತೆ, ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದು ಹಾರಾಡುವ ತರಗಲೆಗಳಂತೆ, ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಜೀವನದಂತೆ ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ನಂತರ ಆ ಗುರಿ ತಲುಪಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುವುದೇ, ಪ್ರಗತಿಯ ಲಕ್ಷಣ, ಯಶಸ್ಸಿನ ಲಕ್ಷಣ.

ಐದನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು: ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ (Self Confidence) ಶ್ವಾಸವಿರುವವರೆಗೂ ವಿಶ್ವಾಸ ಬಿಡಬೇಡಿ. ಮಾನವ ಇಂದು ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವುದೇ ಪರಸ್ಪರ ವಿಶ್ವಾಸಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನೀವು ಯಾವುದೇ ಅನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡುವ ಮೊದಲು, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೀವು ವಿಶ್ವಾಸ ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಯಶಸ್ಸು ಪಡೆಯಬಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆತ ಯಶಸ್ಸು ಪಡೆಯಬಲ್ಲ ಯಶಸ್ಸು ಗಳಿಸಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಶ್ವಾಸ ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವೆಂಬುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನು ಸಾಧಿಸುವೆವೋ ಅದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂದಿಗೂ ಅಪಜಯದ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಯಶಸ್ಸುಗಳಂತಹ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಬಗೆಗಿನ ಯೋಚನೆಗೆ ಸ್ಥಾನ ನೀಡದಿರಿ. ಸಫಲತೆ, ಯಶಸ್ಸು, ಆನಂದ, ವಿಜಯ, ಸಾಧನೆ, ಮುನ್ನಡೆಗಳಂತಹ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಿ ಅವು ದೊರೆತೇ ದೊರೆಯುವುದೆಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ನಿಮಗೆ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಫಲಿತಾಂಶ ಅಥವಾ ಯಶಸ್ಸು, ನಿಮ್ಮ ಯಶಸ್ಸಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಲ್ಲಿ ಇವು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರಲಿ *ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರ, *ಸಮರ್ಪಣೆ, *ಶಿಸ್ತು ಮತ್ತು *ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವ ಹಾಗೂ ಗೆಲ್ಲುವ ಫಲ.

ಆರನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು: ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವ (Positive Mental attitude) ಓರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಆತನ ಮನೋಧರ್ಮ ಅಥವಾ

ಮನೋಭಾವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯದೋ, (Positive person) ನಕಾರಾತ್ಮಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದೇ ಗುರುತಿಸಬಹುದು (Negative person) ಕೇವಲ ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರವೊಂದರಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯಗಳು ಸಫಲವಾಗಲಾರದು. ಇದೊಂದು ಆರಂಭ ಮಾತ್ರ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ಸನ್ನದ್ಧರಾಗಿ ಮೊದಲು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ನೀವು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುವಿರೆಂಬ ದೃಢವಿಶ್ವಾಸ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಮೂಡಲಿ. ಸಕಾರಾತ್ಮಕತೆ ಮತ್ತು ಆಶಾವಾದಿಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿ.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇತರರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲ ನಿಮ್ಮೆಲಿರುವ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ನೀವೇ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಅದೊಂದು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಆತ್ಮ ವಿಮರ್ಶೆಯೆನ್ನಬಹುದು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದಿರುವ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ನೀವು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ರಾದರೆ ನೀವು ಪ್ರಗತಿ ಪಥದಲ್ಲಿದ್ದೀರೆಂದೇ ಅರ್ಥೈಸಬಹುದು. ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಗೆ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿವೆ. ಅವೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನ (Knowledge) ಚತುರತೆ ಅಥವಾ ಕೌಶಲ್ಯ (Skill) ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ (Application) ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೌಶಲ್ಯವೂ ಸೇರಿದರೆ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಯ ಗತಿಯು ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನೀವು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಮನೋಭಾವ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸರ್ವತೋಮುಖ ವಿಕಾಸ ಕಾಣುವಿರಿ, ಯಶಸ್ಸು ಕಾಣುವಿರಿ 'All the best'.

“ಜೀವನವೇ ಸಮಯ. ಇದನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಆಗದು. ಸಾಲ ಪಡೆಯಲೂ ಆಗದು. ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಕಳೆದ ಕಾಲವೆಂದರೆ- ಜೀವನ ವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಿದಂತೆ”.

- ಸುಶೀಲ, ಬಿ. ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ.(ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ)

ಮನಸ್ಸು

ಮನಸ್ಸು ಎಲ್ಲಿದೆ? ಎಂದು ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಮನಸ್ಸು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಬಹುದೇ ಹೊರತು ದೇಹದ ಇಂತಹ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವಂತದ್ದಲ್ಲ. ಕೈಗೆ ಸಿಗುವಂತದ್ದಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾಗವೂ ಇಲ್ಲ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಆಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಎಂಬುದು ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಒಂದು ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಅದೃಶ್ಯ ಭಾಗ. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿ, ಮನಸ್ಸು ಎರಡು ಒಂದೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿ. ಬುದ್ಧಿಯೇ ಬೇರೆ, ಮನಸ್ಸೇ ಬೇರೆ.

ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಮನಸ್ಸು ಇರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವುದು ಮನುಷ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಲೆಬಾಗುವುದು ಕೆಟ್ಟದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವ ಮನಸ್ಸಿನೆಡೆಗೆ. ಮನುಷ್ಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ತಾನು ಮಾಡುವುದೇ ಸರಿ ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳು ಮಾಡುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಸುಖದಾಯಕವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಅವನು ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಸುಂದರವಾದುದನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು. ಮನಸ್ಸು ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತದೆ. “ಬಳ್ಳಿ ಮರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೇ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದರ ಬುಡ ಮಾತ್ರ ದೂರ” ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಸ್ಸು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಾರಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಅದು ಬುನಾದಿ ಇಲ್ಲದೆ ಆಸೆಗಳ ಗೋಪುರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಯತ್ನ ವಿಫಲವಾಗಿ ಗೋಪುರ ಉರುಳಿದಾಗ ಅದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಡುತ್ತದೆ. ಜೀವನ ಹಾಳಾಗಬಾರದೆಂದಿದ್ದರೆ,

ಮನಸ್ಸಿನ ಕೈಗೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬಾರದು ಏಕೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸು ಚಂಚಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುರಿಯಾಗಲಿ, ಬಯಕೆಯಾಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೋಹದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ಕಂಡದ್ದೆಲ್ಲಾ ಬಯಸುತ್ತದೆ. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಏನೇ ಬರಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಇರಲಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಯಸುವುದನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಮನುಷ್ಯ ನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

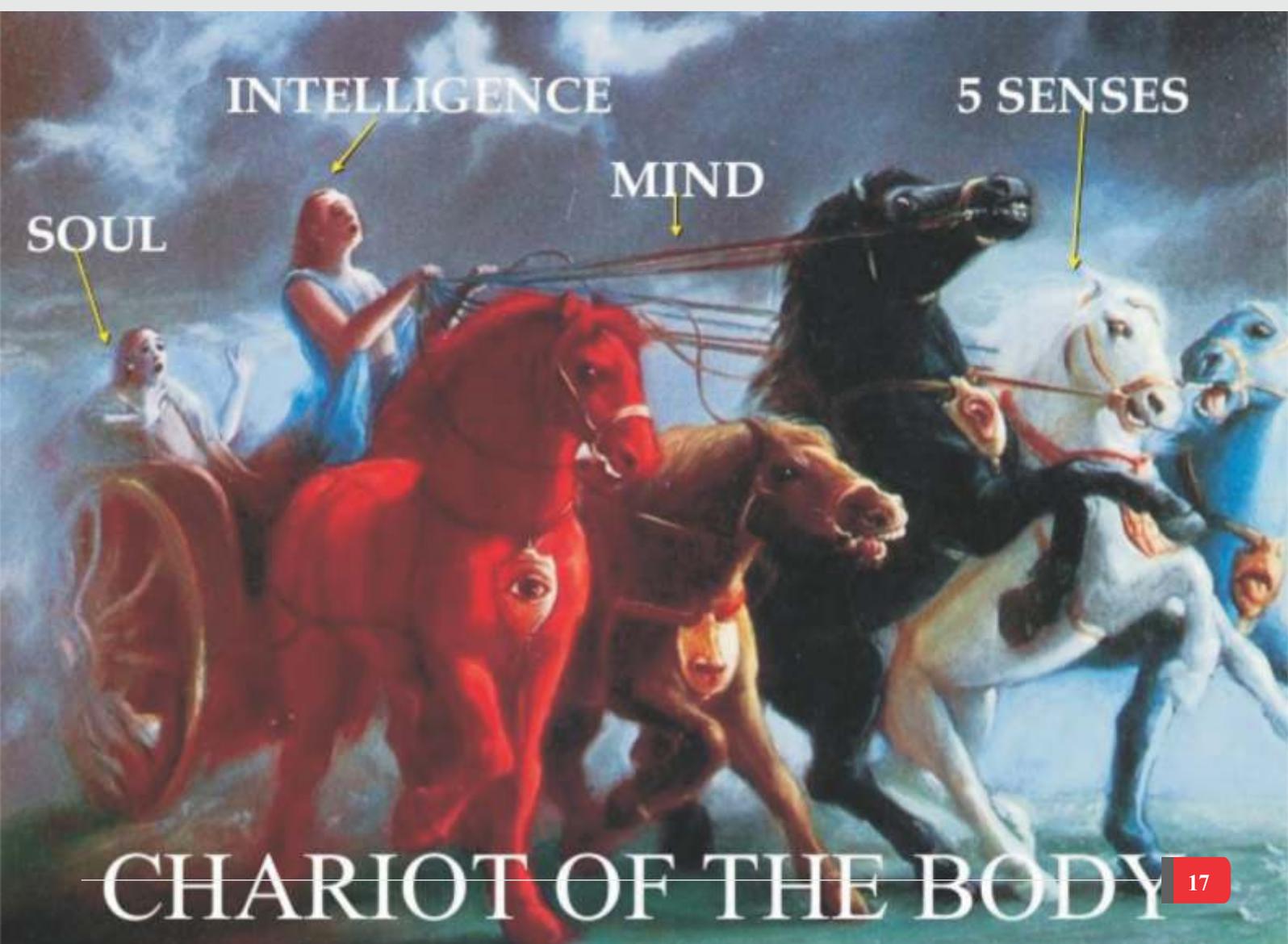
ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ ಮೇಲೆ ಬರಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದಿಗೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಬಾಳು ದಟ್ಟಡವಿಯಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕು ತೋಚದೆ ಕಂಗಾಲಾದ ಗೋವಿನಂತೆ ಶೋಕಪಯಂ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

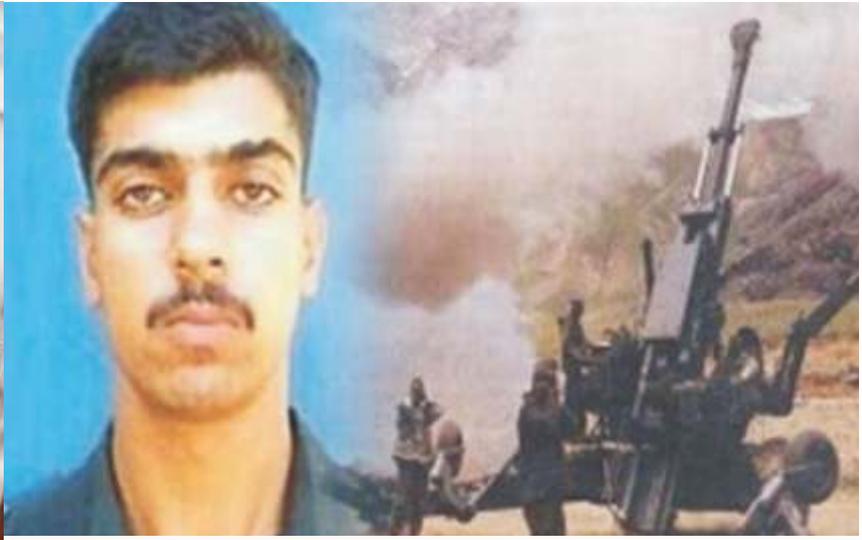
ಬುದ್ಧಿಯ ಕೈಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು ಜೀವನಕ್ಕೆ

ಸುಗಮವಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲ ಮನಸ್ಸಿನ ಕೈಗೆ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಕೊಡುವ ಬದಲು, ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯ ಕೈಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಗುರಿಗಳನ್ನು ತಲುಪೋಣ.

- ಕಾವ್ಯ ಕೆ.ಆರ್. ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದಾಗಿ ಸತ್ತರು ಎಂದು. ಹವಮಾನದ ಬದಲಾವಣೆಯಾದರೆ, ದೇಹದೊಳಗೆ ಬಂದೂಕಿನ ಗುಂಡುಗಳು ಹೋಗುತ್ತವೇ? ಕಣ್ಣಿಗೆ ತೂತಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಮೂಳೆಗಳು ಪುಡಿಯಾಗುತ್ತವೆಯೇ? ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯ ತಂದೆ ಎನ್.ಕೆ.ಕಾಲಿಯ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ “ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ನನಗೆ ಭಾರತೀಯ ಎನ್ನಲು ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗುಂಡಿಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ಜನನಾಯಕರಿದ್ದಾರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು.

ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಭಾರತೀಯ ಸರಜ್ಜಿತ ಸಿಂಗ್‌ರವರನ್ನು ಕೋಟಲಕಪಟ್ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದು ಹತ್ಯೆಗೈಯ್ದರಲ್ಲಾ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡಿದೆ. ಭಾರತದ ಖೈದಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗೆ, ಕಸಬ್‌ನಂತೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಖೈದಿಗಳಿಗೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರಾಜಾತಿಥ್ಯ ಕೊನೆಗೆ ಶಾಂತಿಯ ಸಾವು, ಅದೇ ಭಾರತದ ಖೈದಿಗಳು ಸಾಯುವವರೆಗೂ

ನಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಶಾಂತಿ ಬೇಕೆ?

ಭಾರತವು ಭಗತ್‌ಸಿಂಗ್, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ, ಸುಭಾಷ್ ಚಂದ್ರ ಬೋಸ್, ಪಂಜಾಬ್‌ನ ಕೇಸರಿ ಲಾಲಲಜಪತ್‌ರಾಯ್, ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯಾ, ಸಂದೀಪ್ ಉನ್ನಿಕೃಷ್ಣನ್ ಅಂತಹ ವೀರರು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು ಎನ್ನುವುದೊಂದೇ ಖುಷಿ. ಭಾರತದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಸುಮಾರು 120ಕೋಟಿ ದಾಟಿದರೂ ಅಂತಹ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರರನ್ನು ನೋಡಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತಹವರು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಜನಿಸಲಿಲ್ಲವೆ?

ಆತ ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಓದಿದವ, 1999 ಕಾರ್ಗಿಲ್ ಯುದ್ಧದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೇನೆಯ ತಂಡದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನಾಗಿದ್ದ ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯ ಮತ್ತು ಐದು ಜನರನ್ನು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದರು. 22 ದಿನಗಳ ಕಾಲ ತನ್ನ ವರ್ಷದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಮನಸಿಕ ಹಿಂಸಿಸಿದರು. ಒಂದೊಂದೇ ಉಗುರನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಸಿಗರೇಟಿನಿಂದ ಸುಟ್ಟು, ತುಟಿಗಳನ್ನು ಸೀಳಿ, ಕಾದಿರುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಲಾಕೆಯಿಂದ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿ, ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ತೂತು ಮಾಡಿ, ವಸಡುಗಳನ್ನು ಪುಡಿ ಮಾಡಿ, ಮೂಳೆಗಳನ್ನು ಪುಡಿ ಮಾಡಿ, ಮೂಗನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ, ತಲೆಬುರುಡೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಂಗಗಳಿಗೆ ಹನಿ ಮಾಡಿ ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯ ಅವರನ್ನು ಕೊನೆಗೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ಸಾಯಿಸಿದರು. ಸಾಯುವವರೆಗೂ ದಿಟ್ಟತನವನ್ನೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯ ಅವರನ್ನು ನಾವೆಂದರೂ ಸ್ಮರಿಸಿದ್ದೇವೆಯೇ? ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಈ ಹೇಡಿತನಕ್ಕೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಬೇಕು. ವೀರರು ಜನಿಸಿದ ಭಾರತದಲ್ಲಿದ್ದೂ ನಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ರೋಷವಿಲ್ಲವೇ? ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯ ಸಾವಿಗೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರವೇನು ಗೊತ್ತೇ? ಹವಮಾನದ

ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರ ಕಾಟ ತಾಳಲಾರದೆ ಯಾಕಾದರೂ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರ ಕೈಗೆ ಸಿಲಕಿದೆನಲ್ಲ ಅನ್ನುವವರೆಗೆ, ಇದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ?

ಹಾಗಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸೈನಿಕರ ಮೇಲೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರ ದೌರ್ಜನ್ಯವನ್ನು ಮೂರು ಜನ ಭಾರತೀಯ ಸೈನಿಕರ ಶಿರಚ್ಛೇದನ ಮಾಡಿದರಲ್ಲೂ ಇದೆಲ್ಲಾ ಹೀನಕೃತ್ಯದ ಪರಮಾವದಿ. ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ನಾವು ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಹೇಡಿತನ ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯರವರನ್ನು ಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಕು ಒಮ್ಮೆ ಮೈ ಜುಂ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸೌರಬ್ ಕಾಲಿಯ ಒಬ್ಬ ಕೃಷಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಎಂದು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಜನನಾಯಕರು, ಭಗತ್‌ಸಿಂಗ್ ನಂತೆ ಕ್ರಾಂತಿ ವೀರರು ಜನಿಸುವವರೆಗೂ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಅಟ್ಟಹಾಸ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಾವು ಶಾಂತಿಯಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆಯೇ? ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರ ಕಾಟ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಶಾಂತಿ ಬೇಕು ನಮಗೆ. ಶಾಂತಿ ಬೇಕು ಬಾಳ್ವೆ ಮಾಡಲು ಹೋರಾಟಕ್ಕಲ್ಲ, ಹೋರಾಟಕ್ಕೂ ಶಾಂತಿ ಬೇಕೆ ನಮಗೆ...?

- ದೇವೇಗೌಡ, ಎಸ್.ಆರ್. ತೃತೀಯ ಬಿ.ಎಸಿ (ಕೃಷಿ)

ಎಲ್ಲರೊಳಗೊಂದಾಗು ಮನುಜ

ಎಲ್ಲರೊಳಗೊಂದಾಗು ಮನುಜ

ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರಾದರೂ ಹೊಂದಬಹುದಾದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಗೆಳೆಯ ಎಂದರೆ ಸ್ವತಃ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ | ಹೌದು , ನಮಗೆ ನಾವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಆದರೆ ಈಗಿನ ಬಿಡುವಲ್ಲದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಯವಿಲ್ಲ ಹಾಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಅಪೂರ್ಣದಂತೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ.

ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಅನ್ಯರನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ವೃಥಾ ಕಾರಣ ಜಗಳ, ದ್ವೇಷ, ಮನಸ್ತಾಪದಂತಹ ದುರಂತಗಳು ಸಂಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿತೂಗು ವಂತೆ ಅನೇಕರಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಮೇಲೆಂಬ ಅಹಂ ನಿಂದಾಗಿ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕೊಂಡಿ ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಇದೆಲ್ಲದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಒಂಟಿತನ ಉಡುಗೊರೆಯಾ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿನ ಸಮಜದಲ್ಲಿ ಇದೆಲ್ಲಾ ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಧುನಿಕತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು ವಿರಳವಾಗುತ್ತಿವೆಯೇ ಎಂಬ ಯಕ್ಷಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ| ಹೌದು ಅತಿಯಾದರೆ ಅಮೃತವೂ ವಿಷ ಎಂಬಂತೆ ಆಧುನಿಕತೆಯ ಧಾಳಿಯಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಬಂಧಗಳು ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳು ನಲುಗು

ತ್ತಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತಂದೆ-ತಾಯಿ ತುಂಬು ಅಸಕ್ತಿಯಿಂದ ದೂರದರ್ಶನ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಗು ಏನಾದರೂ ತೊಂದರೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನೊಡನೆ ಅದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳ ಬಯಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಸರ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ.

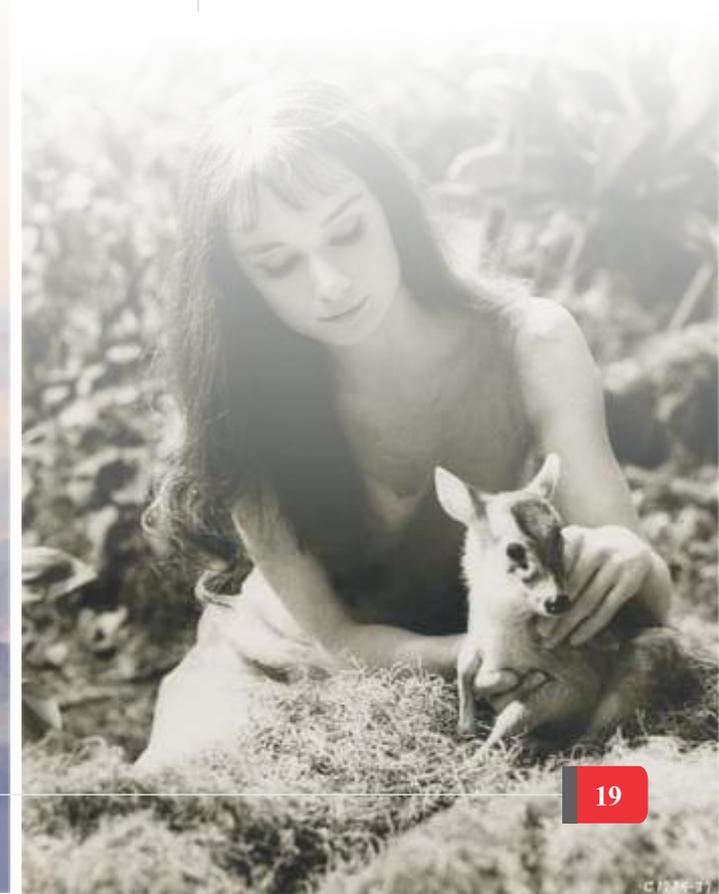
ಒಮ್ಮೆ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಸಂಬಂಧಗಳಿಗಿಂತ, ಮನುಷ್ಯರಿಗಿಂತ, ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿ ಪಾತ್ರರಿಗಿಂತ ಮನರಂಜನೆ ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮುಖ್ಯವೇ? ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನ ನೀಡುವ ಉತ್ತರ “ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಆದರೂ ಯಾಕೆ ಯಾರೂ ಇದರ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ? ಇದು ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾದ ಗಹನ ವಿಷಯ ಅಲ್ಲವಾ?

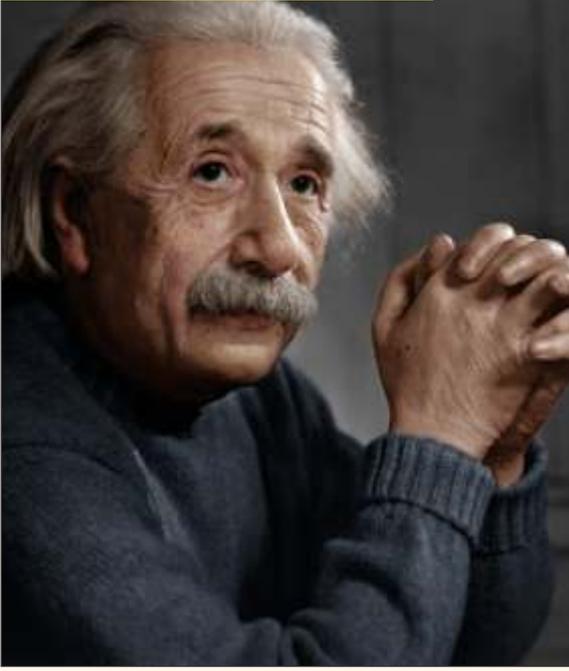
ಒಡೆದ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಜೋಡಿಸಿದರು ಮೊದಲು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತಹ ಏಕರೂಪದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಒಡೆದ ಕನ್ನಡಿಯಿಂದ ಪಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ, ಅಂತೆಯೇ ಸಂಬಂಧಗಳು ಹಾಗೂ ಮನಸ್ಸಿನಂತಹ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನಿಭಾಯಿಸಿದರೂ ಅದು ಕಡಿಮೆ . . . ಇಂದಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನೀಡುವುದು ಹಣಕ್ಕೆ, ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಹಣಬೇಕು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಹಣವೇ

ಜೀವನವಲ್ಲ, ಏನಾದರೂ ಆಗು ಮೊದಲು ಮಾನವನಾಗು, ಸಮಾಜಮುಖಿಯಾಗು, ಬೇರೆಯವರ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಜ್ಯೋತಿಯಾಗು, ಇದೆಲ್ಲದರ ಅರ್ಥ ನೀನು ಮಹಾನ್ ಸಾಧಕನಾಗಬೇಕೆಂದಲ್ಲ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿಯೇ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತು ನಿನ್ನನ್ನು ನೀನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊ, ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿತು ಕೆಲಸಮಾಡು ಆಶಾವಾದಿಯಾಗು ಅದರೊಂದಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೂ ಇರಲಿ ಎಂದು ಉದಾರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ, ಸಂತೋಷ ಹಂಚುತ್ತಾ ಬೇರೆಯವರ ನೋವಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಾ, ಉತ್ತಮ ನಾಗರೀಕರಾಗಿ, ಮಾನವರಾಗಿ ಬದುಕೋಣ.

ಸೌಮ್ಯ .ಎಂ.ಎಸ್.
ಪ್ರಥಮ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. ಕೃಷಿ

ಪುರುಷೋತ್ತಮರು

ಹೇಳೋದಾದ್ರೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಾಗಿ ಬದುಕಿದಾದಲ್ಲಿ, ಹೆಣ್ಣಿನ ಜೀವನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಷ್ಟವಾದುದು ಪುರುಷನದ್ದು.

ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದರೆ ಅಣ್ಣನು ತನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟ ಪ್ರೀತಿ, ತಂಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ, ಆಕೆಯನ್ನು ಜೋಪಾನ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಮುದವೆನಿಸುವುದು ಅಲ್ಲವೇ...? ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಆ ಅಣ್ಣನೂ ಪುಟ್ಟ ಬಾಲಕನೇ. ಆದರೆ ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ಮೇಲಿರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ತಮ್ಮಂದಿರೂ ಏನು ಕಮ್ಮಿ ಇಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕವಂದಿದ್ದಾಗ ಅಕ್ಕನ ನೆರಳಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದರೂ, ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಅಣ್ಣನಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನು ತಂದೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಲು ಪದಗಳೇ ನಿಲುಕುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಪತ್ನಿ, ಮಕ್ಕಳು, ತಂದೆ, ತಾಯಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿಟ್ಟು ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಆತನದು.

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವನು ಪ್ರೀತಿಯೇ ಮಿಗಿಲು. ಆಕೆಯೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆತ್ತು, ಹೊತ್ತು ಸಲಹುವವಳು. ಆಕೆಯ ಪ್ರೀತಿ ಅಗಾಧವಾದದ್ದು. ತನ್ನ ಇಷ್ಟ, ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬದಿಗೊತ್ತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವಳು. ತಾಯಿ ಮಗು ನಕ್ಕರೆ ತಾನೂ ನಕ್ಕು, ಅತ್ತರೆ ತಾನೂ ಅಳುವಳು.

ಅಪ್ಪ.... ಆತನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ ಇಲ್ಲವೇ? ಖಂಡಿತ ಇದೆ. ತಾಯಿಯಷ್ಟೇ ಪ್ರೀತಿ ಆತನಿಗೂ ಇದೆ. ಆದರಾತ ಅಂತರ್ಮುಖಿ ಅಪ್ಪ. ಆತನಿಗಿರುವ ಮನೆಯೊಡೆಯ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಿ ಆತನನ್ನು ಮಗು ಅತ್ತಾಗ ಅಳಲು, ನಕ್ಕಾಗ ನಗಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ಅಮ್ಮ ಎಂದರೆ ಅದಷ್ಟೇ ಪ್ರೀತಿಯಿದ್ದರೂ, ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅಪ್ಪ ಕಾಲಿಗೆ ಶೂ ಹಾಕಿ ಕಳಿಸಿದಾಗ, ಊಟ ಮಾಡಿಸಿದಾಗ ಸಿಗುವ ಸಂತೋಷವೇ ಬೇರೆ.

ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಯ ಶುಲ್ಕ ಪಾವತಿಸಿ ಬೇಕಾದದ್ದೆಲ್ಲಾ ಕೊಡಿಸಿ, ನಮಗಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೆ ಪಾಠಕ್ಕಾಗಿ ಹುಡುಕಲು ಅಲೆದು, ನಂತರ ಅಮ್ಮ ಜೀವನದ ನಿರ್ಧಾರದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜೊತೆಗಿದ್ದು ಪದವಿ ಓದಿದೆ, ನಂತರ ಕೆಲಸ ಕೊಡಿಸಲು ಅಲೆದಾಡಿ, ಜೀವನದ ಒಂದು ಹಂತವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಅಪ್ಪನಿಗೂ ಇಲ್ಲವೇ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರೀತಿ!!! ಇದ್ದಾವುದನ್ನೂ ಹೆಣ್ಣು ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ನನ್ನ ಮಾತಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಂದೆ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡಿನ ಆತ್ಮಸೈನ್ಯವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾಳೆ, ಬೆನ್ನಲುಬಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೂ ಕೇವಲ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನೀಡುವ ದೈರ್ಯದಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಆತ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನಲ್ಲವೇ.

ಆತ ಮಾಡಿದ ಎಷ್ಟೋ ಸಾಲಗಳು, ಅನುಭವಿಸಿದ ನೋವು, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎದುರಿಸ ಬಹುದಾದ ಕಷ್ಟಗಳು, ಅವಮಾನಗಳು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ತಾನು ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಿದರೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಮಕ್ಕಳ

ಜೊತೆ ಅವರ ಮುಷಿಗಾಗಿ ತಾನೂ ಮುಷಿಯಾಗಿರುವ ಆತನಿಲ್ಲವೇ ತಾಳೆ??!! ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಗಂಡಸರ ಕಷ್ಟಗಳಂತೂ ಹೇಳತೀರದು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ಅಮ್ಮ, ಅಕ್ಕ, ತಂಗಿಯರನ್ನು ಸಮವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಫಜೀತಿ ಆತನದ್ದು. ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ಹೇಳುವ ಚಾಡಿಗಳನ್ನೂ ಅವರವರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕಾದ ಕಾಳಜಿಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತನ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿಡುವುದೊಂದೇ ಆತನ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಆತನಿಗೂ ಇಲ್ಲವೇ ಸಹನೆ....??!! ಪುರುಷ ಅಂತರ್ಮುಖಿ. ಹೆಂಗಸರು ನೋವಾದಾಗ ಅಳುವಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಅಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂತಸವಾದಾಗ ಹಿಗ್ಗುವುದೂ ಆತನಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಏನೇ ಬಂದರೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತೂಗಿ, ಕೂಡಿಸಿ, ಬಾಗಿ ಸಿ ಸಮನ್ವಯವಾಗಿ ಬದುಕುವ ಶೈಲಿ ಆತನದ್ದು. ತನ್ನ ಜೊತೆ ಬದುಕುವವರ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಸದಾ ಮಂದಹಾಸವನ್ನು ಕಾಣುವ ಸಲುವಾಗಿ, ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೀರನ್ನು ಕಾಣದಂತಿರಬೇಕೆಂಬ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ದುಡಿದು, ನಿವೃತ್ತಿಯ ನಂತರವೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಆತನಿಗೂ, ಸಂಸಾರದ ಜಂಜಾಟದಲ್ಲಿ ನೀರು ಪಾಲಾಗುವ ಆತನ ಇಷ್ಟ, ಆಸೆಗಳಿಗೂ, ಮುಗುಳ್ಳುಗೂ ಆತನ ಪ್ರೀತಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗೂ ನನ್ನದೊಂದು ಸಲಾಮು. ಆದ್ರೆ, ಈ ಸಲಾಮು ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ!!

ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಓದಿದ ಪುರುಷರಿಗೆ ಆಗುವ ಸಂತೋಷ, ಹೆಮ್ಮೆ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಪದಗಳು ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಹೇಳಿರುವುದಾದ್ದರಿಂದ, ಶಿಕ್ಕಕರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಎದುರು ಬಂದು 'ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಗುವಷ್ಟೇ ಮುಷಿ ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಓದಿದ ಪುರುಷರಿಗಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಸದಾ ಕೆಟ್ಟ ವಾರ್ತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಬೇಸತ್ತಿರುವ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಓದಿ, ಪುರುಷರ ಮೇಲೆ ಗೌರವ ಮೂಡಬಹುದೇನೋ....!!? ಅಷ್ಟಾದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಸಫಲತೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ.

- ಅರುಣ, ಕೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ವರ್ಷದ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

ಎರಡನೇ ವರ್ಷದ , ಎರಡನೇ ಸೆಮಿಸ್ಟರ್‌ನ External Exams ಶುರುವಾಗಿ ಎರಡು ದಿನ ಕಳೆದಿತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಏಳು ವಿಷಯ ಬಾಕಿ ಇದ್ದವು. ಬೆಳಗಿನ Exam ಮುಗಿಸಿ ಬಂದು ಮಲಗಿದರೆ, ಹತ್ತಿದ ನಿದ್ರೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನಾನೇ ಮರೆತ್ತಿದ್ದೆ. ಸಂಜೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೂಗು “ಮ್ಯಾಚ್ ಶುರುವಾಯ್ತು ಬನ್ನೋ” ಆಗ ತಟ್ಟನೆ ಎಚ್ಚರವಾಯ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು IPL ಸೀಸನ್ ಬೇರೆ. ಅಂದು ಸಂಜೆ ನಾಕು ಗಂಟೆಗೆ RCB v/s CSK ಮ್ಯಾಚ್ ಇತ್ತು. ಎದ್ದು T.V ಹಾಲ್‌ಗೆ ಓಡಿದೆ, ಮ್ಯಾಚ್ ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಂಜೆ ಸಮಯ 7.30 ಆಗಿತ್ತು ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ RCB ತಂಡ ಜಯಗಳಿಸಿತ್ತು. ಅದೇ ಮುಷಿಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ರೂಂಗೆ ಬಂದು, ಮೊಬೈಲ್ ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ on ಮಾಡಿದೆ. ಫ್ಯಾಚಿಣಚಿಠಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಹುಡುಗಿ ಆನ್‌ಲೈನ್ ಇದ್ದಳು. ಹಾಗೆ ಚಾಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಾಡಿದ್ದು ಯಾವ Exam ಇರೋದು ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು Pathology ಅಂತ ಮೆಸೇಜ್ ಕಳಿಹಿಸಿದಳು. ನಾನು OK ಎಂದು ಕಳಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೊಬೈಲ್ ಚಾರ್ಜಿಂಗ್ ಮುಗಿದು switch off ಆಗಿತ್ತು. ಚಾರ್ಜಿಂಗ್ ಹಾಕೋಣ ಅಂದ್ರೆ ಕರೆಂಟ್ ಬೇರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಮಯ 10.30 ಆಗಿತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಓದೋಣ ಬಿಡು ಅಂತ ಮಲಗಿದೆ.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದಾಗ ಸಮಯ 08.30 ಆಗಿತ್ತು. ಈ ದಿನ ಪೂರ್ತಿ ಮೊಬೈಲ್ ಬಳಸಲೇಬಾರದು , ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಮೊಬೈಲ್ ರೂಂ ನಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟು ಮುಖ ತೊಳೆದು, ತಿಂಡಿ ತಿಂದು Library ಯಲ್ಲಿ Text book ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರೋಣ ಅಂತ ಹೇಳಿ I.D ಕಾರ್ಡ್ ತಗೊಂಡು ಹೊರಟೆ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು Principles of pathology ಬುಕ್ ತಗೊಂಡು,

Librarian ಹತ್ರ ಸರ್ ಈ ಬುಕ್ ಬೇಕು ಅಂತ I.D. Card ಕೊಟ್ಟೆ ಅವರು ನನ್ನನ್ನೇ ಗುರಾಯಿಸುತ್ತಾ , ಯಾವ year ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದು , ನಾನು 2nd year, 2nd semester ಸರ್ ಅಂತ ಹೇಳಿದೆ, ಅವರು ಅದಕ್ಕೆ “ಕಾಲೇಜ್ಗೆ ಬಂದು ಎರಡು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು, Reference Section ಅಲ್ಲಿರೋ ಬುಕ್, ಸ್ಟೂಡೆಂಟ್‌ಗೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗೋದಕ್ಕೆ ಕೊಡ್ತಾರೋ , ಇಲ್ಲೋ ಅನ್ನೋ Commonsense ಬೇಡ್ಡ ಅಂತ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೈಯ್ತು, ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ,. Xerox shop ಮುಂದೆ ಇರೋ ರೂಂ ನಲ್ಲಿ ತಗೊಂಡು ಬಾ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದು, ಪಾಪ ಅವರಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ಬಿಡಿ ನಾನು ಇದೇ ಮೊದಲು Libraryಗೆ ಬಂದಿರೋದು ಅಂತ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ Book ತಂದು ಎಂಟ್ರಿ ಮಾಡಿಸಿ ತಗೊಂಡು ಓದೋಣ ಅಂತ ರೂಂಗೆ ಬಂದೆ. ಆಗ ಸಮಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 12.00 ಆಗಿತ್ತು. ಊಟ ಮಾಡಿ ಬಂದು, ಸಂಜೆ ಓದೋದಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡೋಣ ಅಂತ ಮಲಗಿದೆ. ಸಂಜೆ 03.30ಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ನೋಡಿ. ಓದೋದಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದವನು, ರಾತ್ರಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಎದ್ದಿದ್ದು, ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಮತ್ತೆ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಿಂದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮೂರು ಗಂಟೆವರೆಗೂ ಓದಿ, ಅಂತೂ ಇಂತೂ Syllabus ಎಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿ ಮಲಗಿದೆ.

ಮತ್ತೆ Exam ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8.00 ಗಂಟೆಗೆ ಎದ್ದೆ, ಏಕೆಂದರೆ full syllabus ಮುಗಿಸಿದ್ದೆ Exam ಗೆ ರೆಡಿಯಾದೆ, ಪಾಪ ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ “all the best” ಹೇಳೋಣ ಅಂತ ಮೊಬೈಲ್ ಚಾರ್ಜಿಂಗ್ ಹಾಕಿ Switch on ಮಾಡಿದೆ, ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಆನ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ, ಟನ್ ಅಂತ ಮೆಸೇಜ್ ಬಂತು Whatsapp ನಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗಿದು. ಆಗ ಕಾದಿತ್ತು ನೋಡಿ ನನಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಆಫಾತ. ನನ್ನ ಮೊಬೈಲ್ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾತ್ರಿ Switch off ಆದಾಗ ಅವಳು Pathology ಅಂತ ಕಳಿಸಿದ ಎರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ಬಳಿಕ “ಇಲ್ಲ” ಬಿಡೋ ಸುಮ್ಮೆ joke ಮಾಡಿದೆ ನಾಡಿದ್ದು Entomology ಇರೋದು” ಅಂತ ಕಳಿಸಿದ್ದು. ಅಯ್ಯೋ ಆಗ ಹೇಗಿರಬೇಡ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೀವೇ ಯೋಚಿಸಿ. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡೋದು ಅಂತ, ಎಲ್ಲ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಹಾಕಿ Examಗೆ ಹೋದೆ. Exam ಹಾಲ್ ಹತ್ರ ಹೋಗ್ತೀನಿ, ಹುಡುಗರೆಲ್ಲಾ ಫುಲ್ ಮುಷಿಯಿಂದ ಕೂಗಾಡ್ತಾ ಇದ್ದು, ಏನು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೆ, “ಏ ಗೌಡ ಯಾರೋ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ ಸತ್ತು ಹೋದ್ರಂತೆ ಕಣೋ ಇವತ್ತು Exam ಇಲ್ಲ” ಅಂತ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಹೇಳಿದ. ನನಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಜೀವ ಮತ್ತೆ ಬಂದಂಗಾಯ್ತು . ನನಗೆ ಆಗಿದ್ದ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಗೇಣು.

ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಅವತ್ತೇ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದೆ, ಈ Samsung ಮೊಬೈಲ್ ನಂಬಿಕೊಂಡೆ ಸರಿಯಾಗಿ Message ಮಾಡೋದಕ್ಕೆ , ನೋಡೋದಕ್ಕೆ ಆಗಲ್ಲ. ಚಾರ್ಜಿಂಗ್ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರೊಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅವತ್ತೇ flipkart ನಲ್ಲಿ Moto G2 ಮೊಬೈಲ್ ತರಿಸಿದೆ. ಈಗ ನನಗೆ ಆ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಇಲ್ಲ Thanks to Flipkart & MotiG2 ನಾನು ನಿಮಗೆ ಅಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

– ಚಂದನ್ ಗೌಡ, ಹೆಚ್. ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ Modern ಮಹಿಳೆ

ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಾಳೇ, “ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬೇಗ ಏಳು, ಹಬ್ಬದ ದಿನ ಆದ್ರೂ ಅಭ್ಯಂಜನ ಸ್ನಾನ ಮಾಡು, ಹಣೆಗೆ ಕುಂಕುಮ ಇಡು, ಕೈಗೆ ಗಾಜಿನ ಬಳನೇ ಹಾಕು, ಕೂದಲು ಯಾವಾಗಲೂ ಗಂಟು ಹಾಕಿರು, ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಮೂಗು ಚುಚ್ಚಿಸಿ ಮೂಗುತಿ ಹಾಕು, ತಿಂಗಳಿಗೊಂದ್ಲ ಸಂಕಷ್ಟದ ದಿನ ಉಪವಾಸ ಇರು, ಸಂಜೆ ಮುಂಚೆ ಮುಖ ತೊಳೆದು ದೀಪ ಹಚ್ಚು. . . ಅಬ್ಬಾ ಒಂದಾ, ಎರಡಾ ಈ ಅಜ್ಜಿಗಳ ಉಪದೇಶ? ಸಾಕಷ್ಟಾ ರಜ ಬಂದ್ರೆ ಅಜ್ಜಿ ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋದು ಎನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಯಾರು ತಾನೆ ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳುವ ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೆ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಯಾರೋ ನೂರಕ್ಕೊಬ್ಬರು ಅಥವಾ ಕೇವಲ ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸಿಗಬಹುದು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೇಳಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕಿವಿಯಿಂದ ಬಿಡುವವರೇ, ಯಾಕೆಂದ್ರೆ, “ನಾವೆಲ್ಲಾ modern generation ಕಣ್ಣೀ ನಾವ್ಯಾಕೆ ಆ outdated philosopherನ ಇನ್ನೂ follow ಮಾಡ್ಬೇಕು? ಅವಿಗೇನೋ ಮಾಡೋಕೆ ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಏನೇನೋ rules ಮಾಡಿದ್ರೆ, ಈಗಿನ ಕಾಲದ educates ಆದ ನಾವೂ ಆ ಮೂಢನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯಾಕೆ ಮುಂದುವರೆಸಬೇಕು? ಇದೇ ಉತ್ತರ ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿಂದ ಬರುವುದು ಖಂಡಿತ. ಆದರೆ, ಇಂದಿನ ಕಾಲದ so called educated, modern ಮಹಿಳೆಯರೇ, ಒಮ್ಮೆ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ ಅವರು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ

ನಿಬಂಧನೆಗಳಲ್ಲಿ, ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ, ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಟ್ಟುಪಾಡುಗಳಲ್ಲಿ, ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸತ್ಯ ಅಡಗಿದೆಯೆಂದು. ಅವರು ಹೇಳುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ತಪ್ಪನ್ನು ಕೆದಕುವ ನೀವು, ಅಲ್ಲಿರುವ ನಿಜಾಂಶವನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹುಡುಕಲೆತ್ತಿಸಿ.

ಮುಂಜಾನೆ ಬೇಗ ಏಳುವುದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಸಾಬೀತಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭ್ಯಾಸ. ಅಭ್ಯಂಜನ ಸ್ನಾನ ದೇಹದ ಅಂಗಗಳಿಗೆ ಸರಾಗವಾಗಿ ಚಲಿಸಲು ಹಾಕುವ ಕೀಲೆಣ್ಣೆ (Lubricant Oil) ಇದ್ದಂತೆ. ಸ್ನಾನದ ನೀರಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಬೇವು, ತುಳಸಿ, ನೀಲಗಿರಿ ಮುಂತಾದ ಎಲೆಗಳು ರೋಗ ರುಜಿನಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗದಂತೆ ರೋಗ ನಿರೋಧಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ದೇಹಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಕುಂಕುಮ ಮುಖಕ್ಕೆ ಧಾಳಿ ಮಾಡುವ ಕೀಟಾಣುಗಳನ್ನು ತನ್ನತ್ತ ಆಕರ್ಷಿಸಿ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚುವಾಗ ಹಣೆಯನ್ನು ಲಘುವಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಶಿಸುವುದರಿಂದ ಹಣೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಆಜ್ಞಾಚಕ್ರ ಪ್ರಚೋದಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ನೆನಪಿನ ಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಏಕಾಗ್ರತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಅರಿಶಿನ, ಒಂದು ಸೋಂಕು ನಾಶಕ ಹಾಗೂ ಮೊಡವೆಗಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧಾಪದ, ಕೂದಲನ್ನು ಗಂಟು ಹಾಕುವುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಚಂಚಲವಾಗದೆ ಸ್ಥಿಮಿತದಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆಂದು ಧ್ಯಾನ / ಯೋಗ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಒಲೆಯ ಮುಂದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಶಾಖ ತಗುಲಿ ದೇಹದ

ಉಷ್ಣಾಂಶ ಏರಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹೊರಗೆ ಬಂದರೆ ಹೊರಗಿನ ತಂಪಿಯಿಂದ ದೇಹದ ಸಮತೋಲನ ತಪ್ಪಬಾರದೆಂದು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಗೆ ಗಾಜಿನ ಬಳೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಾಜು ಶಾಖ-ನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಓಲೆ ಮತ್ತು ಮೂಗುತಿಗಳು ಕಿವಿ ಮತ್ತು ಮೂಗಿನ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ನರಗಳ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಹೇರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಚುರುಕಾಗಿ, ಸರಾಗವಾಗಿ, ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಆಭರಣಗಳಾದ ಬುಗುಡಿ, ಗೆಜ್ಜೆ, ಡಾಬು, ಸರ ತೋಳುಬಂಧಿ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಕೇವಲ ಹಣ್ಣಿನ ಅಂದ-ಚೆಂದವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವಳ ಬಾಹ್ಯ ಆಕಾರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲೂ ಸಹ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

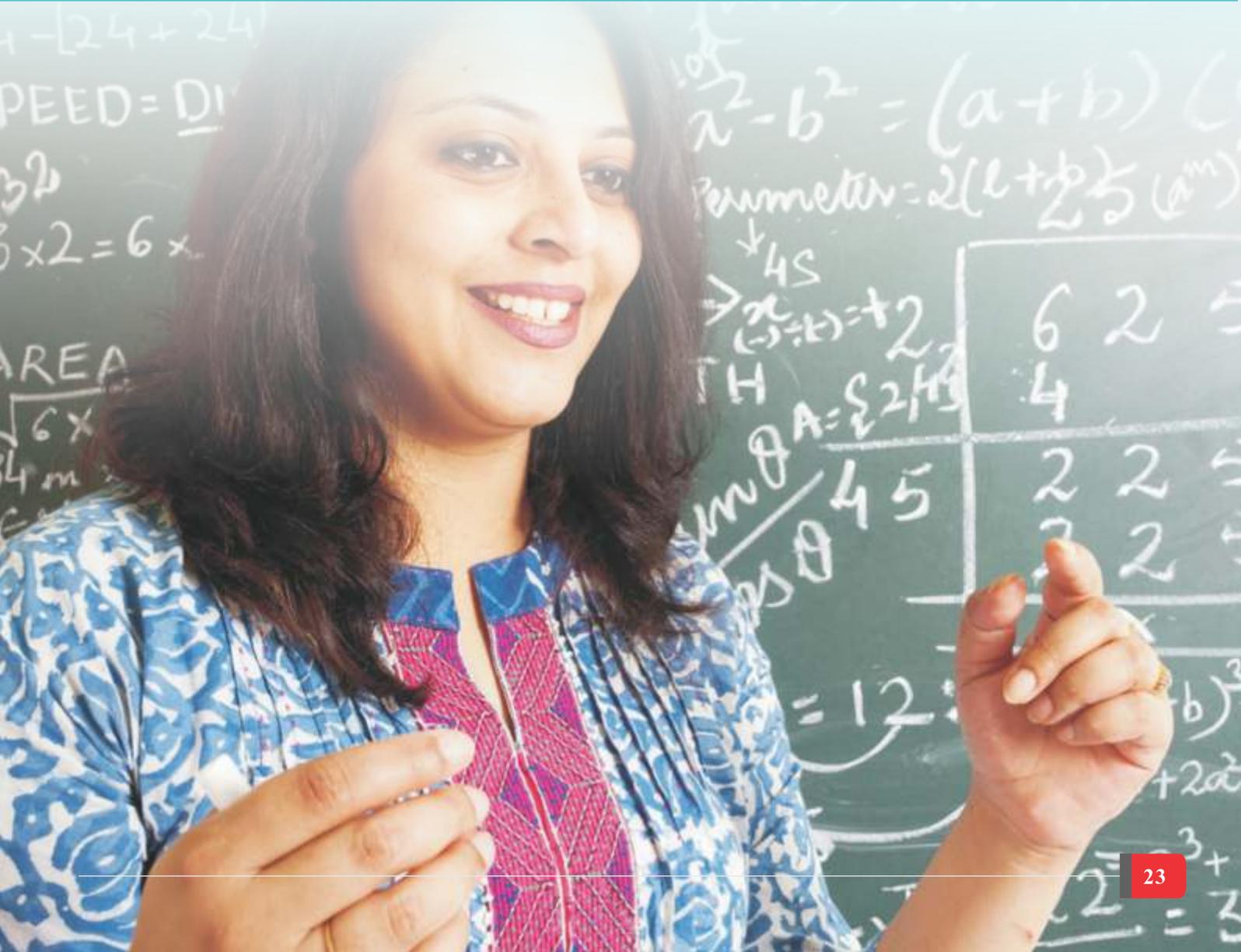
ಇನ್ನು ಹಬ್ಬ - ಹರಿದಿನದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಕಾಲಗಳಿಗೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಬಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳಾದ ಎಳ್ಳು, ಬೆಲ್ಲ, ಕಬ್ಬು, ಕಡಲೆ, ಮಾವು, ಬೇವು ಮುಂತಾದವುಗಳು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ನಮ್ಮ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಾಗವನ್ನು ಕಸಿದಿರುತ್ತವೆ. ದೇವರು, ವ್ರತ, ಪೂಜೆ, ಪುನಸ್ಕಾರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತಣ್ಣೀರು ಸ್ನಾನವನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಅರಳಿ-ಮರ ಬೇವಿನ ಮರವನ್ನೂ ಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ

ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಉಪವಾಸ, ಯಾವ ಮೂಲೆಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ ಯಾವುದೂ ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ?

ಗೆಳೆಯರೇ, ಶಂಖದಿಂದ ಬಂದರಷ್ಟೇ ಅದು ತೀರ್ಥ ಅಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ Philosopher ಹೇಳಿದರಷ್ಟೆ ಇದೆಲ್ಲ ನಿಜ ಎಂದು ಎಣಿಸಬೇಡ. ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ-ತಾತ ಹೇಳಿದರೂ ಇದೆಲ್ಲಾ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಅದರ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಅವರಿಂದ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಬೇಡಿ. ಇನ್ನು, ಇದೇ ಉಡು, ಇದೇ ತೊಡು, ಹೀಗೆ ಇರು, ಹಾಗೆ ಇರು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು restriction ಅಲ್ಲ. ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಿರುವ ಕಾಳಜಿ ದೇವರೂ, ದೆವ್ವವೋ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾರಣ ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಒಳಿತಿಗಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ, ಅದರ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥ/ಕಾರಣ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತರ್ಕ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಸಮಯವೂ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿಯ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು 'ಮೂಢನಂಬಿಕೆ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಳಿಸುವ ಬದಲು 'ನಂಬಿಕೆ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಸೋಣ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸೋಣ.

-ಶಾಲಿನಿ.ಕೆ.ವಿ.

ತೃತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

ಇಂದಿನ ಮಹಾಭಾರತ

ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು 67 ವರ್ಷಗಳು ಗತಿಸಿದ್ದರೂ ಭಾರತ “ರಾಮ ರಾಜ್ಯ” ವಾಗದಿರುವುದು ವಿಷಾದದ ಸಂಗತಿ. ಇತ್ತೀಚೆಗಂತೂ ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಕೊಲೆ, ಸುಲಿಗೆ, ಕಳ್ಳತನಗಳು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಿವೆ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ತನ್ನ ರುದ್ರತಾಂಡವವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಬಾರದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೇನೋ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ರಾಮರಾಜ್ಯದ ಕನಸಂತೂ ನುಚ್ಚುನೂರಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಅಂದು ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಮಹಿಳೆ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಲೆಂದು ಆಶಿಸಿದ್ದರು ಆದರೆ ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿರಲಿ, ನಡು ಹಗಲಿನಲ್ಲೇ ಹೋಗಲಾರದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣ ವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳಿಗೆ ಮೈಲಿಗಲ್ಲು ಎಂಬಂತೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ

ನಡೆದ ಗ್ಯಾಂಗ್ ರೇಪ್ ಪ್ರಕರಣ. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಇಂತಹ ಪ್ರಕರಣಗಳಿಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಬೇಕಿದೆ.

ಅಂದಿನ ಕೌರವರ ಅಟ್ಟಹಾಸ ಅಹಂಕಾರಗಳಿಂದ ಮಹಾಪತಿವ್ರತೆಯಾದ ದ್ರೌಪದಿಯ ವಸ್ತ್ರಾಪಹರಣ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ಸಂಗತಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಇಂದಿನ ಹಲವಾರು ಪ್ರಕರಣಗಳು ಒಂದು “ಹೊಸ ಮಹಾಭಾರತವನ್ನೇ” ಸೃಷ್ಟಿಸಿವೆ. ಯುವಜನತೆಗೆ ಈಗಲಾದರೂ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿತು ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

– ಜಗದೀಶ ಎಂ.ಎಸ್.
ಪ್ರಥಮ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ)

GKVK ಯ Alumnus .....

ಯುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಬೇಕಿದ್ದ ಏನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಆಸೆ ಹೊತ್ತ ಯುವಕರಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾಗಿರಬೇಕಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಡಿ.ಕೆ. ರವಿರವರ ಸಾವು ತುಂಬಲಾರದಂತಹ ನಷ್ಟ. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕರಾಗಿದ್ದವರು ಇಂದು ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣದವರೆಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿದ 'ರವಿ' ಅಸ್ತಂಗತರಾದರೇ? ಎನ್ನುವಂತ ನೋವು ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಜಿಕೆವಿಕೆಯ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯ ಛಾತ್ರನಾಗಿ, ತನ್ನ ಎದೆಯ ಭ್ರಷ್ಟರನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಘಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿದವರು ಇಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಛಾಯೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹುತಾತ್ಮರಾದರೇ? ಇಲ್ಲ, ಅವರ ಬದಲಾವಣೆ, ಆದರ್ಶ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ 'ರವಿ' ಕಿರಣಗಳು ಅಜರಾಮರವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತಿವೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದ ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ ನಂತರ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರು ಶ್ರೀ ಡಿ.ಕೆ. ರವಿ ಸರ್...

ತನ್ನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಚುಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದ ನೇರ ನುಡಿ-ನಡೆಗಳಿಗೆ ಹೆಸರಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಡಿ.ಸಿ. ಯಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯತೆಗಳಿಸಿದ್ದ ಅವರು ಅಕ್ರಮ ಮರಳು ದಂಧೆಯವರಿಗೆ ದುಃಸ್ವಪ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ರಿಯಲ್

ಎಸ್ಟೇಟ್ ದಂಧೆಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಿದರು. ದಲಿತರ ಕೇರಿಗೆ ತೆರಳಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಯತ್ನಿಸಿದರು. ಗ್ರಾಮ ವಾಸ್ತವ್ಯ, ಸ್ವಚ್ಛತಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ವೃದ್ಧರಿಗೆ ಪಿಂಚಣಿ ಸೌಲಭ್ಯ, ದೀನರಿಗೆ ವಸತಿ ಸೌಲಭ್ಯ ಕಲ್ಪಿಸಿದರು. ಕೋಲಾರದ ಜನನಾಯಕರಾದರು. 'Service to poor people is service to God' ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದರು. ಯುವ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ IAS ಎಂಬ ಗುರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಾಹ್ಯ ಒತ್ತಡಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರವೇ ವಾಣಿಜ್ಯ ತೆರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಗೆ 'ವರ್ಗಾವಣೆ' ಮಾಡಿತ್ತು. 'ವರ್ಗಾವಣೆ' ಯೇ ದಕ್ಷ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ನೈತಿಕ ಸ್ಥೈರ್ಯ, ಪ್ರಭಾವ ತಗ್ಗಿಸಲು ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸರಳ ಉಪಾಯವಿದು. ಆದರೆ, ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ಇಂತಹ ವರ್ಗಾವಣೆಗಳನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಭ್ಯಾಸವಿದ್ದ 'ರವಿ Sir' ವಾಣಿಜ್ಯ ತೆರಿಗೆ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ಛಾಪು ಮೂಡಿಸಿದರು. ಭೂಮಾಫಿಯಾ, ಮರಳು ಮಾಫಿಯಾ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಭ್ರಷ್ಟ ಅಕ್ರಮ ದಂಧೆಗಳನ್ನು ಸದೆ ಬಡಿದರು. ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪ್ರಭಾವಿ ಬಿಲ್ಡರ್‌ಗಳನ್ನು ಎದುರು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅವರು ಬಾಕಿಯುಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನೂರು ಕೋಟಿ ರೂ. ತೆರಿಗೆ ಯನ್ನು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದರು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ದುಷ್ಕರ ವಿರೋಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರು.

ಭ್ರಷ್ಟರ ಪಾಲಿಗೆ ಸಿಂಹಸ್ವಪ್ನವಾಗಿದ್ದ ಅಧಿಕಾರಿ. ಭ್ರಷ್ಟರ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಈ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ದೀಪವಾಗಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಠಾತ್ ಆಗಿ ದೀಪ ನಂದಿಹೋಯಿತು. ಅವರ ಸಾವು ಉತ್ತರವಿಲ್ಲದ ಹಲವು ಸಂಶಯ, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿ ಹಾಕಿತು.

ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೋಲಾರದ ಮಣ್ಣನ್ನು ಹೊತ್ತು ತಂದಿದ್ದ ಜನ, ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದ ಜನಸಾಗರ, ಅವರ ಆಕ್ರೋಶ, ಜಿಕೆವಿಕೆ ಆಕ್ರಂದನ; ತನ್ನ ನಾಯಿ 'ಬೂನೋ' ನ ನೋವು ರವಿಯವರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ದಕ್ಷತೆಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಜನರು ಹೇಗೆ ದೇವರಂತೆ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಡಿ.ಕೆ. ರವಿಯವರು ಸಾಕ್ಷಿಯಾದರು.

-ಇಂತಿ ಸಮಾಜದ ಹಿತಚಿಂತಕ

“ಸುಮ್ಮನೆ ಬದುಕಿ ವಯಸ್ಸು ಸವೆಸುವುದಲ್ಲ. ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಹುಲಿಯಂತೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಬದುಕಬೇಕು. ಸಿಕ್ಕಿದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಜನರ ಹಿತಕ್ಕೆ, ಜನರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಬಳಸೋಣ”.

ಶ್ರೀ ಡಿ.ಕೆ. ರವಿಯವರು ತಮ್ಮ ಕಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳು.

ಗಾ ಕೃ ವಿ ಕೆ

ಮೀನಲು

ನಿನ್ನ ಅನುರಾಗದ ಅಲೆಯಲಿ ತೇಲಬೇಕು,
ನಿನ್ನ ಕಂಗಳಿಗೆ ಕಂಗಳನು ಸೇರಿಸಬೇಕು,
ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪುಗೆಯಲ್ಲಿ ಕರಗಬೇಕು,
“ನಾನು ಮಾತ್ರ”

ನಿನ್ನ ಮಧುರ ಭಾವನೆಗಳ,
ಕಂಗಳಲಿ ಕರಗುವ ಕನಸುಗಳ ಮೇಳ ನಾನಾಗಬೇಕು,
ನನಗಾಗಿ ತುಡಿಯುವ ನಿನ್ನ ಹೃದಯ ಬಡಿತದ ತಾಳವ
ಮೀಸಲಿರಿಸಬೇಕು,

“ನನಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ”

ನಾನಿರ ಬಯಸುವೆ
ನಿನ್ನ ಕಂಗಳಿಗೆ ರೆಪ್ಪೆಯಾಗಿ
ನಿನ್ನೊಡಲು ಮಿಡುವ ಸಂಗೀತವಾಗಿ
ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮರೆಯಾಗದ ವರವೊಂದು ಬೇಕು
ಬೇರೆಯಾದರು ನಿನ್ನದೆ ಸೇರುವ ಉಸಿರಿರಬೇಕು
ಆ ಉಸಿರು-ಉಸಿರನಲ್ಲೂ ನೀನಿರಬೇಕು

“ನನ್ನಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ”

- ವಿನೋದ್ ರಾಜ್ ಕುಮಾನಿ
ತೃತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ)

Localities ಪರದಾಟ

ಎದ್ದೇಳಬೇಕು ಪ್ರತಿದಿನ ಸೂರ್ಯನಿಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ . . . . .
ಕಾಯಬೇಕು Bus stop ನಲ್ಲಿ Direct ಬಸ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ . . . . .
ತಿನ್ನಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಊಟ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದೊಳಗಾಗಿ . . . . .
ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತಲುಪಬೇಕು Department ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ . . . . .
ಕೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಪಾಠ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿವಿನಿಂದಾಗಿ . . . . .
ಕಾತುರದಿಂದ ಕಾಯುವೆವು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಗಾಗಿ . . . . .
ವಿಧ ವಿಧವಾದ ಊಟಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವೆವು ಚೆನ್ನಾಗಿ . . . . .
ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಮೀಸಲಿಡುವೆವು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಕ್ಲಾಸಿಗಾಗಿ. . . . .
ಓಡುವೆವು ಮನೆಕಡೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ . . . . .
ನಿದ್ರೆ ಪೂರೈಸಲು ಕಾಯುವೆವು ರಜೆಯ ದಿನಕ್ಕಾಗಿ . . . . .
ಪ್ರತಿ ದಿನವು ನಮ್ಮ ಪರದಾಟ ಇದೆ ರೀತಿಯಾಗಿ. . . . .

- ಪೂಜಾಶ್ರೀ, ಎನ್
ತೃತೀಯ ಬಿ.ಟೆಕ್.(ಕೃಷಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್)

ಕಾಂಕ್ರಿಟ್ ಕಾಡಿನಂತಿರುವ ಬೆಂದಕಾಳೂರಿನ ಆವರಣದಲ್ಲಿ
ಹಸಿರಿನಿಂದ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬೇರೆಯೇ ಪ್ರಪಂಚದಂತಿದೆ
ಅದುವೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಗಾಂಧಿ ಕೃಷಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಕೇಂದ್ರ

ಟ್ರಾಫಿಕ್‌ನ ಕರ್ಕಶ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕಿರಿಕಿರಿ ಮಾಡುವ ವೇಗದ ನಗರದಲ್ಲಿ
ಹಕ್ಕಿಗಳ ಚಿಲಿಪಿಲಿಯಿಂದ ಸದಾ ಮನಕ್ಕೆ ಮುದನೀಡುತ್ತಿದೆ ಈ ಆಲಯ
ಅದುವೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಗಾಂಧಿ ಕೃಷಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಕೇಂದ್ರ

ಗಣಕಯಂತ್ರದಂತಾಗಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳ ಐಟಿ ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ
ಕೃಷಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದೆ ಈ ದೇವಾಲಯ
ಅದುವೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಗಾಂಧಿ ಕೃಷಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಕೇಂದ್ರ

ಕುಶಾನ್ ಕುಶಾಲಪ್ಪ ಹೆಚ್.ಎಲ್.
ಪ್ರಥಮ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. (ಕೃಷಿ)

ಕಳೆದ ಪ್ರೀತಿ . . . ನೆನಪಾದಾಗ

ಮಾತು, ಮರೆತೆ, ಮನಸು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ
ಇದು ಪ್ರೇಮ ಕವಿತೆ!
ಮುಸ್ಸಂಜೆಯ ತಂಪಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬನೆ ಕುಳಿತಿರುವೆ,
ನಿನ್ನ ನೆನಪಲ್ಲಿ. . . ಮಿಂದು ನಡಗುತಿರುವೆ

ಚಳಿ, ಜ್ವರವಿಲ್ಲದ ರೋಗ,
ಮನಸ್ಸೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ ಮಧುರ ರಾಗ
ನಿನಗೆ ಕೇಳಿಸದು-ನಿನ್ನೊಳಗಿದು ಅಳಿಸದು
ಎಷ್ಟು ಬರೆದರು ಮುಗಿಯದು

ಅಂದು ಸಂಜೆ ಆರರ ಸಮಯ
ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನೀ ಬಂದು
ಸೇರುವೆಯೆಂದು ನನ್ನ ಹೃದಯ

ಹೇಳು ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗ ಬರುವೆ,
ಹೇಳದೆ, ಕೇಳದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿರುವೆ

ನನ್ನದು ತಪ್ಪು ಭಾವನೆಯೋ?
ನಿನ್ನ ಸೂಚನೆಯ ಹುಚ್ಚು ಕಲ್ಪನೆಯೋ?

ನಿಜವಾಗಿ, ಮಗುವಾದ ಮುದ್ದು ಪ್ರೀತಿಯಾ?
ಪೆಚ್ಚಾಗಿ ಕುಂತ ನಾನು, ಬರೆದೆ ಮನಸಿಗೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು
ಚುಚ್ಚಿ, ಚುಚ್ಚಿ, ಕಾಡುತಿದೆ ನಿನ್ನ ನೆನಪು ಬಿಡದೆ ನನ್ನನು
ಈ ನೆನಪು ಮಾಸುವವರೆಗೂ ನಾ ಹೀಗೆ ಇನ್ನು

- ಸತೀಶ್ ನಾಯಕ್
ತೃತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ)

ನನಪು

ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಅಳಕಿತು ಈ ಮನ
ಮೆಲ್ಲಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ಆವರಣ
ಕಿರಿ-ಹಿರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಕಳೆದ ಆ ಕ್ಷಣ
ಮತ್ತೆ ಬಾರದು ಈ ದಿನ

ಕಂಡು ಕೇಳಿಯದ ನೂರಾರು ಜನ
ಕಳೆದ ಸಮಯದಲ್ಲಾಯಿತು ಸ್ನೇಹಿತರ ಬಣ
ಮಾತಿಗೆ ಬರವಿಲ್ಲದ ಪ್ರತಿದಿನ
ಕಳೆದಿತು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಕಾಲಮಾನ

ಗೊತ್ತು ಗುರಿಯಿಲ್ಲದ ನಮ್ಮೀ ಪಯಣ
ಸಾಗಿತು ಹೀಗೆ ಸಾವಿರಾರು ದಿನ
ಮುಗಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಾಗ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಋಣ
ಹೊರಳುತ್ತಿತ್ತು ಮನೆಯತ್ತ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮನ

ಅನುಭವಿಸಿದ ಕಷ್ಟಗಳೆಷ್ಟೋ
ಸಂಭ್ರಮಿಸಿದ ದಿನಗಳೆಷ್ಟೋ
ನೋಯಿಸಿದ ಸಾಲುಗಳೆಷ್ಟೋ
ಗೆದ್ದಾಗ ಬೀಗಿದ ಜೀವಗಳೆಷ್ಟೋ

ಪ್ರೀತಿ ಎಂಬ ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿದರೆ ಕೆಲವು
ಹೂವುಗಳು

ಉದುರಿ ನೆಲಸೇರಿದವು ಹಲವು ಮೊಗ್ಗುಗಳು
ಹದಿಹರೆಯದಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ ಹಲವು ಕುಡಿಗಳು
ಜೀವನವನ್ನರಿತು ಬೇರೂರಿದ ಕೆಲವು ಸಸಿಗಳು

ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದಾಗ ಸಿಗುವುದು ಬರಿ ನೆನಪುಗಳು
ನೆನದಾಗ ಕಣ್ಣಂಚನು ನೆನೆಸುವ ಆ ದಿನಗಳು
ಮತ್ತೆ ಬಾರದು ಸಮಯ ನಮಗಿಂದು
ಮೆಲಕುತ್ತಾ ಎಣಿಸುತ್ತಿರುವೆವು ವಿದಾಯದ ಕ್ಷಣಗಳೆಂದು

-ಅಮೋಘ ವರ್ಷ ಚಿತ್ತರಗಿ
ಅಂತಿಮ ವರ್ಷ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ(ಕೃಷಿ)

ಸ್ನೇಹ ಸಿಂಚನ

ಸ್ನೇಹ ಎಂಬುದು ಸುಂದರ ಕವನ
ಬರೆದರು ಮುಗಿಯಲಾಗದ ಕಥನ
ಮುಗಿದರು ಮರೆಯಲಾಗದ ಬಂಧನ
ಇದುವೇ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ ಅನುಬಂಧನ

- ಪ್ರಿಯ, ಪಿ.

ತ್ರತೀಯ ಬಿ.ಟೆಕ್. (ಕೃಷಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್)

ಅವಳಿಗಿರುವುದು ಎರಡೇ ರಟ್ಟಿಯಲ್ಲ

ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆಳುವಾಗಿ ಹರಡಿ
ಬೇಯಿಸೋ ನಾಜೂಕು ಕೈಗಳಿಗೆ
ಹಾರೆ, ಗುದ್ದಲಿಯ ಹುಟ್ಟಡಗುವಂತೆ
ಮೀಟಿ ಮಿದುಗೊಂಡ ಮಣ್ಣಲ್ಲಿ

ಒನಕೆ ಚಿಗುರಿಸಿ

ಕಾಸು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾಳೆ

ಹಣೆಯ ಕುಂಕುಮ

ಬಿಸಿಲ ತಾಪಕೆ ಕರಗಿ

ಬೆವರಲಿ ಕಲಸಿ

ಹರಿದಿದ್ದು ನೀರಲ್ಲವೋ

ಹಸಿರುಕ್ಕಿಸಿದ ಜೀವಜಲ

ಸುಗ್ಗಿಸುವಾಲ್ಗೆಗೆ ಹಸೆಹಾಡಿಗಿ

ತಾನೆ ತೊನೆವ

ಹೂವಾಗುತ್ತಾಳೆ

ಜೋಗುಳ ಕಟ್ಟಿ ಲಾಲಿಯ ಹಾಡಿ

ಮಗುವ ಪೊರೆಯುತ್ತಾಳೆ

ಕೋಳಿಕುರಿ ದನಕರುಗಳ ಭಾಷೆ

ಇವಳಿಗೆ ಸ್ವಂತ

ಅಕ್ಕರೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದು

ಮನೆ ಜನರಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ

ಬೇಲಿಹೂವು ಹಿತ್ತಲಿನ ಕಾಕಡಾ ಕನಕಾಂಬರ. . . .

ಸುಕ್ಕಿನ ಸೀರೆಯ ಬಣ್ಣಕ್ಕೆ

ಮಣ್ಣಿನ ವಾಸನೆ

ಮಾಸದ ನಗು, ಜೀವನ ಪ್ರೀತಿ

ಬತ್ತದ ತೊರೆ

ವಸಂತ, ಗ್ರೀಷ್ಮ, ವರ್ಷಾ

ಶರದ, ಹೇಮಂತ, ಶಿಶಿರಗಳಲ್ಲಿ

ಅರಳಿದ ಹೂವು ಇವಳೇ

ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ದೀಪ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ರೂಪ

ರೈತಾಪಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು

ಇವಳು ನಕ್ಕರೆ

ಧರಣಿ ನಕ್ಕ ನಗುತ್ತಾಳೆ.

- ನಾಗರಾಜು, ಎನ್.

ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. (ಕೃಷಿ)

ಆಸೆಯ ಭಯ

ಓ ಮನವೇ

ಓ ಮನವೇ ಏನಾಗಿದೆ ನಿನಗೆ
ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿರುವೆ ನಿನ್ನ ನಿಜರೂಪವ
ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಮೋಡ ಮುಸುಕಿರುವ
ಕಷ್ಟ ಅಗಸದಂತೆ ಮಂಕಾಗಿರುವೆ
ಪರರ ಗುಣಗಳ ನಕಲು ಮಾಡಲು
ಹೊರಟಿರುವ ನಿನಗೆ ಸಿಗಬೇಕಿದೆ ಒಂದು ಸಲಹೆ

ಒಮ್ಮೆ ಸರಿಸು ನಿನ್ನ ಮುಸುಕನ್ನು
ಹಚ್ಚು ನಿನ್ನ ಮನದ ದೀವಿಗೆಯನ್ನು
ಒಗ್ಗೂಡಿಸು ನಿನ್ನ ನಿಲುವನು
ಏರುವೆ ಅಂದು ವಿಜಯದ ಅಂಬಾರಿಯನ್ನು

ಕನಸು ನನಸಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹಿಂಜರಿಯಬೇಡ
ಋಣಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಲೂ ಬೇಡ
ಆರಂಭದ ಪ್ರಯತ್ನ ಶೂನ್ಯ, ಆದರೂ
ನೀ ತುಂಬು ಆರಂಭದಿಂದಲೇ ಚೈತನ್ಯ
ಇರಲಿ ಮನದಲ್ಲಿ ಧೈಯ
ಆಗುವೆ ನೀನು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅಚೇಯ

- ಹೇಮಲತಾ, ವಿ.ಆರ್.
ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ)

ಮಳೆಯಲಿ ಮೀಯುವ ಆಸೆ, ಕಾಡುವ ಶೀತದ ಭಯ
ಸಾಗರ ಈಜುವ ಆಸೆ, ಎರಗುವ ತೆರೆಗಳ ಭಯ

ಮರವನು ಏರುವ ಆಸೆ, ಮುರಿಯುವ ಟೊಂಗೆಯ ಭಯ
ಗಿರಿಯನು ಹತ್ತುವ ಆಸೆ, ಉರುಳುವ ಬಂಡೆಯ ಭಯ
ಸೂರ್ಯನ ನೋಡುವ ಆಸೆ, ಸುಡುವಾ ಬಿಸಿಲಿನ ಭಯ
ಚಂದ್ರನ ಸಂಗದ ಆಸೆ, ಕವಿದಿಹ ಕತ್ತಲೆಯ ಭಯ

ತಿಂಡಿ ತಿನಿಸುಗಳ ಆಸೆ, ಹಿಂದೆಯ ರುಜಿನದ ಭಯ
ಕನ್ನಡಿ ನೋಡುವ ಆಸೆ, ನನ್ನದೆ ಮುಖದ ಕಲೆಯ ಭಯ
ಕಾಡಲಿ ಅಲೆಯುವ ಆಸೆ, ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳ ಭಯ
ನಾಡಲಿ ಬಾಳುವ ಆಸೆ, ಗೋಮುಖ ವ್ಯಾಘ್ರರ ಭಯ

ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೇಮಗಳ ಆಸೆ, ವಿಧ ವಿಧ ವಿರಹದ ಭಯ
ದಾಂಪತ್ಯದ ಜೀವನದಾಸೆ, ಜೀವಾವಧಿ ಸಚಿಯ ಭಯ
ಜೀವನ ಜೀವಿಸುವಾಸೆ, ದಿನ ದಿನ ಸಾವಿನ ಭಯ
ಭಯವಾ ಹೊಂದಿರುವವಗೆ ಸಿಗದು ಎಂದಿಗೂ ಜಯ

ಆಸೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಎಂದು ಬೆರೆತಿದೆ ಸೋಲಿನ ಭೀತಿ
ಛಲ ಬಿಡದಾ ಧೈರ್ಯಕ್ಕೆ ಗೆಲವು ಇದು ಪ್ರಕೃತಿ ನಿಯಮದ ನೀತಿ

- ಕೀರ್ತಿ .ಎಚ್.ಎನ್.
ತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. (ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ)

ಋಣವೆನಿತು ತೀರಿಸಲಮ್ಮ?

ಹಸಿವಲಿ ಉಣಿಸಿದೆ, ಬರಡು ಭೂಮಿಗೆ ಮಳೆಬಿದ್ದ ಹಾಗೆ
ಕಲಿಸಿದೆ ಪಾಠವ, ಕೋಗಿಲೆಗೆ ಧ್ವನಿಯೆತ್ತ ಹಾಗೆ
ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಸರೆಯಾದೆ, ಬಳ್ಳಿಗೆ ಮರಸಿಕ್ಕ ಹಾಗೆ
ನೀ ಸಲಹಿದೆ ನನ್ನನು, ರೆಪ್ಪೆಯೊಳಗಿನ ಕಣ್ಣಿನ ಹಾಗೆ
ನೀ ಕಾಪಾಡಿದೆ ನನ್ನನು, ಚಿಪ್ಪಿನೊಳಗಿನ ಮುತ್ತಿನ ಹಾಗೆ

ನಿನ್ನೀ ಋಣವೆನಿತು ತೀರಿಸಲಮ್ಮ?
ನಿನ್ನೀ ಪ್ರೀತಿಯ ನಾ ಹೇಗೆ ಹಿಂತರುಗಿಸಲಮ್ಮ?
ನೀ ಮಾಡಿದ ತ್ಯಾಗವನು ಮರೆಯಲ್ಲ ಅಮ್ಮ
ನಿನ್ನ ಆಸೆ ಈಡರಿಸುವುದೊಂದೇ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವಮ್ಮ
ತಿಳಿದೋ, ತಿಳಿಯದೋ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನು ಕ್ಷಮಿಸಮ್ಮ

- ಗೀತಾ, ಎಂ.ಎಲ್.
ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

ಬರಲಿಲ್ಲ ಮಳೆ

ಆಗಸ್ಟ್ ಬಂದರು ಬರಲಿಲ್ಲ ಮಳೆ
ಬೀಜ ಬಿತ್ತನೆಗೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ ವೇಳೆ
ಕಾತುರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಬೆಳೆಯಲು ಬೆಳೆ
ಯಾಕೆ ಮಳೆಗೆ ಬದಲಾಯಿತು ವೇಳೆ

ಗುರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಮೀರಿತು ಬಿತ್ತನೆಯ ವೇಳೆ
ಮುಂದೆ ಆಗುವುದು ತೊಂದರೆ ಬೆಳೆಯಲು ಬೆಳೆ
ಮುದಿಸಿತು ನಮಗೆ ಚಿಂತೆ, ಬೆಳೆಯಲು ಬೆಳೆ
ಏನು ಮಾಡುವುದು ಆಗಸ್ಟ್ ಬಂದರು ಬರಲಿಲ್ಲ ಮಳೆ

ಬಂತು ಬಂತು ಸೋನೆ ಮಳೆ
ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದರು ತಡೆ ಮಾಡದೆ ಬೀಜ ಬಿತ್ತೋಣ
ಹೇಳಿದರು ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರು “ಗೊಬ್ಬರ ಗುಣಿಸೋಣ”
ಹೇಳಿದರು ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗಿಯರು “ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕೋಣ”
ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದರು ಮೊದಲು ಫರೋ ತೋಡೋಣ

ಎಲ್ಲಾ ಬೀಜ ಬಿತ್ತನೆ ಮಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರು
ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ನೆಗೆಹನಿಗಳಿಂದ ಮನರಂಜಿಸಿದರು

ಬೀಜ ಬಿತ್ತನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು
ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಮಳೆ ಸುರಿಯಿತು
ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದರು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು
ನಮ್ಮ ಸಂತಸ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತು

- ರಿಹಾನ್ ಮಲ್ಲಿಕ್
ತೃತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ(ಕೃಷಿ)

ನಿಮಗಾಗಿ ನಾವು

ಹಳ್ಳಿಗಳ ರಾಷ್ಟ್ರವಿದು ಭಾರತ
ಇದಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನಲುಬು ನಮ್ಮ ರೈತ
ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅವರೇ ಅನ್ನದಾತ
ಇವರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು ನಾವು ಸಹಾಯಹಸ್ತ

ಬೀಜ ಬಿತ್ತುವುದರಿಂದ ಹಿಡಿದು
ಬೆಳೆ ಕೈಗೆ ಬರುವವರೆಗೂ
ನೂರಾರು ರೀತಿಯ ಪದ್ಧತಿಗಳು
ಇದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ
ನಮ್ಮ ಕೃಷಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು

ಬೆಳೆ ಕೈಗೆ ಬಂದರೆ ಸಾಕೆ. . . ?
ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಗದಂತೆ ಕೈ ಸೇರಬೇಕೆ
ಕೃಷಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇರುವುದು ಯಾಕೆ?
ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಶೇಖರಿಸುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡೋಕೆ?
ಕೃಷಿ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ
ರೈತರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಇಳಿಸೋಕೆ

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೂ ನಷ್ಟವಾಗಬಾರದು
ಗ್ರಾಹಕರಿಗೂ ಮೋಸವಾಗಬಾರದು
ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕು ಸರಿಯಾದ ತಕ್ಕಡಿ ಹಿಡಿದು
ಈ ಕೆಲಸ ನಮ್ಮ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳದು

- ಸುರೇಖ
ತೃತೀಯ ಬಿ.ಟೆಕ್. (ಕೃಷಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್)

ಧರ್ಮದ ಕೃಷಿ

ಭಾರತವೆಂಬ ಫಲವತ್ತಾದ
ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ. . . .
ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಎಂಬ ಬೀಜ ಬಿತ್ತಿ
ಕುರಾನ್ ಎಂಬ ನೀರು ಹಾಕಿ
ಬೈಬಲ್ ಎಂಬ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿ
ಬೆಳಸಿದಾಗ
ಏಕತೆ ಎಂಬ ಮೊಗ್ಗು ಬಿಟ್ಟು
ಸಮಗ್ರತೆ ಎಂಬ ಪುಷ್ಪವು ಅರಳಿ
ಐಕ್ಯತೆ ಎಂಬ ಹಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿತು

– ಆನಂದ, ವಿ.

ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ (ಕೃಷಿ)

ನಿವೇದನ

ನಿಂಗೊತ್ತಾ ಗೆಳತಿ. . . . .

ಜಗದರಿವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೋ ಧ್ಯಾನದಲಿ
ಮೈಮರೆತ ಬಡವ ನಾನು
ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಹೃದಯ ಕೋಟಿಯ ನುಸುಳಿ
ಉಸಿರಲ್ಲಿ ಬೆರೆತ ಸಿರಿ ನೀನು

ನನ್ನ ಮನದ ಹಸಿ ಗೋಡೆಯಲಿ
ಗುರುತಿಸಿಹೆ ಕೇವಲ ನಿನ್ನ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರ
ನಿನ್ನ ಹೆಜ್ಜೆಯ ದನಿ ಕೇಳಿದಾಗ
ಮೈಯಲ್ಲಿ ನವಿರಾದ ಮಿಂಚು – ಸಂಚಾರ

ನಗುತಿರುವೆ ನೀ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ
ಹಿಡಿದು ಪ್ರೀತಿಯ ಪಂಜರ
ಬಂಧಿಯಾಗುವ ತವಕ ನನಗಿದ್ದರೂ
ನಿನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಈ ವಿಚಾರ

ಇಷ್ಟು ದಿನ ಕಳೆದರೂ ತಿರುಗಿ ನೋಡದ ನಿನ್ನಿಂದ
ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವೆ ಒಲವಿನ ಸೂಚನೆ
ಭಯವ ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ಹೃದಯ ತೆರೆದಿಟ್ಟು
ತುಸು ಅಲಿಸು ಗೆಳತಿ ಈ ನಿವೇದನೆ

– ಅದಿತಿ, ಎಂ.ವಿ.

ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ(ಕೃಷಿ)

ಸ್ವರ್ಗ ನಿಸರ್ಗ

ಆಹಾ | ಎಂಥಾ ಸೊಗಸಾದ ನಿಸರ್ಗ
ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವರು ಜಿ.ಕೆ.ವಿ.ಕೆ ನೀ ಸ್ವರ್ಗ
ವರ್ಷವಿಡೀ ಹೊದ್ದಿರುವೆ ಹಸಿರಿನ ಹೊದಿಕೆ
ಯಾರಾದರೂ ಸರಿ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ ಭೇದಕೆ
ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ, ನೀ ಕಲ್ಪಿಸಿರುವೆ ಸೂರು
ವಿವಿಧ ಪುಷ್ಪತರುಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನ ಒಡಲಾಗಿದೆ ತವರು
ಅದೆಂಥಾ ತ್ಯಾಗಮಯಿ ಈ ನಿನ್ನ ಸ್ವಭಾವ
ಹೊಗಳಲಾರೆ ನಿನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯದ ವೈಭವ
ನೀನೊಂದು ಅಮೋಘ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಆಗರ
ನಿನ್ನ ಕೊಡುಗೆಗೆ ಸರಿ ಸಾಟಿ ಸಾಗರ

ನಿನ್ನ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಕೊಡುಗೆಗೆ, ಇದೋ ನನ್ನ ವಂದನಾಹಾರ

–ಸಿಂಧು. ಪಿ.

ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. (ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ)

ರೈತನಿಗೆ ನಮನ

ಮುಂಗಾರಿನ ಸಿಂಚನ
ರೈತನ ಮನದಲಿ ಕಂಪನ
ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ರೋಮಾಂಚನ
ಭೂ ತಾಯಿಗೆ ತಾಯ್ತನ

ನೇಗಿಲ ಹಿಡಿದ ಯೋಗಿ
ಉಳುವನು ಹೊಲವ ನೋಡಿ
ಕಾಯಕದಲಿ ನಿರತನಾಗುವನು
ಬಿತ್ತಲು ಬೀಜವನು

ಮೊಳಕೆಯು ಸಸಿಯಾಗಿ
ತಂಗಾಳಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ
ಗೊನೆ ಬೆಳೆದು ತಲೆದೂಗಿ
ಧರೆಯನು ಪೈರು ಸಿಂಗರಿಸಲು
ತಾಯ್ತನದ ಹರ್ಷ ಪಡೆದಳು ಭೂತಾಯಿ

ಹಸಿರು ರವಿಕೆ ತೊಟ್ಟು
ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿ ಹೂ ಮುಡಿದು
ನಾಚುತ ನಲಿಯುತ ನಿಂತಿಹಳು
ತುಂಬು ತಾಯ್ತನದ ಸಂತಸದಲಿ
ಭೂತಾಯಿ ನಲಿಯುತಿಹಳು

ಕನಸಿನ ಕೂಸಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆ
ರೈತನ ಹರ್ಷಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಕೊನೆ
ಕಣ್ತುಂಬುವ ಹಸಿರಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಎಣೆ
ತಾಯಿ ಹರ್ಷಕ್ಕೆ ರೈತನೇ ಹೊಣೆ
ಮನದ ಹರುಷಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿ ಕೊನೆ

ತಾಯಿಯ ನಲಿವೆಯೇ ರೈತಗೆ ಸಂತಸ
ಆಕೆಯ ಮಡಿಲೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ನೆಲೆ
ತಾಯ್ತೆಲವ ಕಾಯುವ ಯೋಗಿಯೇ
ಈ ಜೀವಿಗಳ ಜೀವಾಳ
ಓ ರೈತನೆ ನೀನೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅನ್ನದಾತ
ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಕೋಟಿ ನಮನ

ತನುಜ, ಬಿ.ಟಿ.
ತೃತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. (ಕೃಷಿ)

ಬೆನ್ನೆಲುಬು

ದುಡಿಯುವನು ರೈತ
ತನ್ನ ನೋವ ಮರೆತು
ಮಿಡಿಯುತಿಹನು ಆತ
ಮನೆಮಂದಿಯೊಡನೆ ಬೆರೆತು

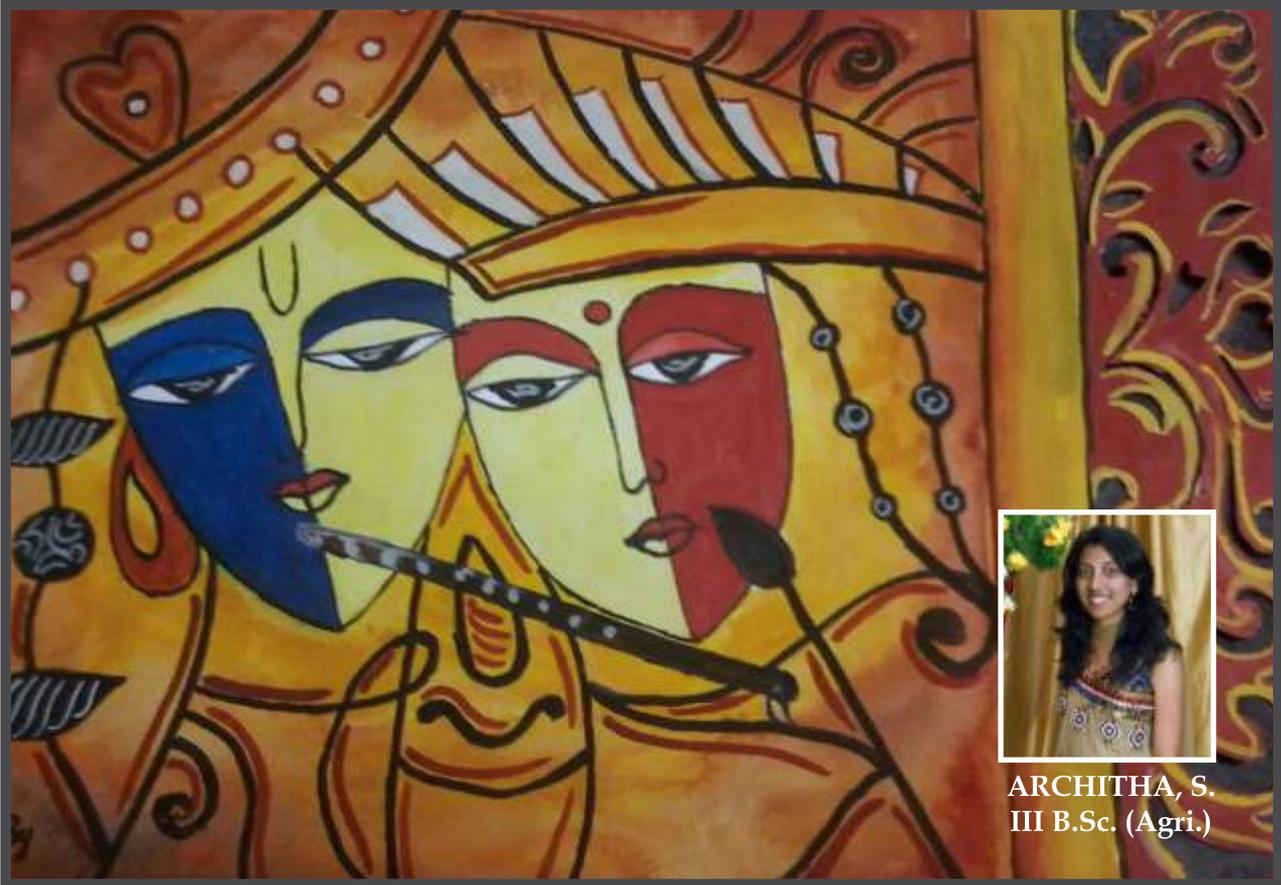
ಕೈಯಲ್ಲಿರುವುದು ಹಲವಾರು ಬೊಬ್ಬೆಗಳು
ಕರೆಯುತ್ತಿರುವವು ಅವನ ದನಕರುಗಳು,

ಸವರಲು ಹೋದರೆ
ನೋವುದು ಅವನ ಕೈ
ಆದರೂ ಸವರುತ್ತಾನೆ
ಆ ಕಂದಮ್ಮಗಳ ಮೈ

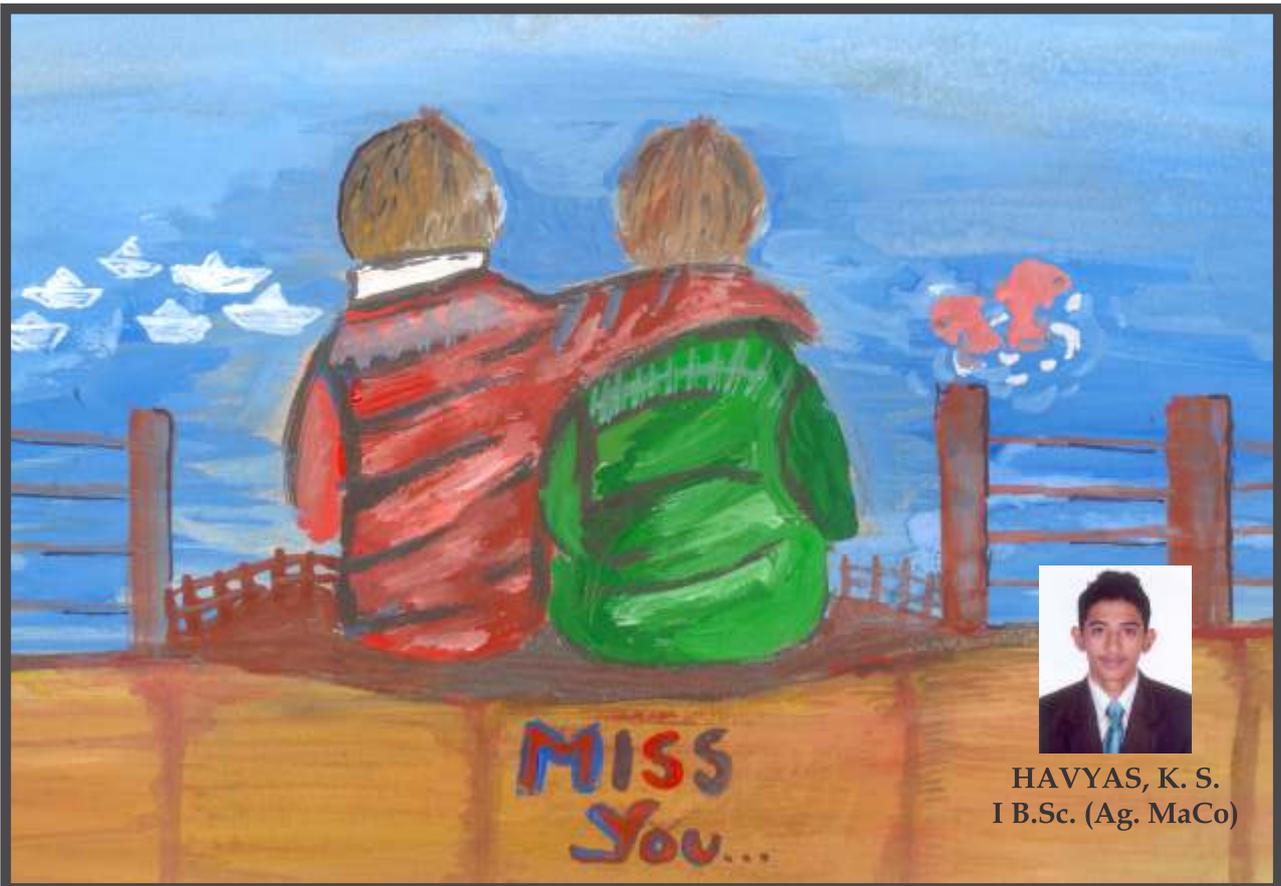
ಸಂತೋಷದ ಸಂಸಾರವು ಅವನದು
ಹೇಳಲಾಗದ ಕಣ್ಣೀರ ನೋವುದು
ಮಾಡಿದ್ದನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವೆನೆಂದು
ಬರಲಿಲ್ಲವಷ್ಟು ಬೆಳೆ ತೀರಿಸಲವನ
ಸಾಲವೆಂದು

ಹೀಗೆ ಸವೆಯುತ್ತಿದೆ ನನ್ನ
ರೈತನ ಬೆನ್ನೆಲುಬು
ಏನೇ ಆದರೂ ಅವನೇ
ಈ ದೇಶದ ಬೆನ್ನೆಲುಬು
ಸ್ನೇಹಿತರೇ ಆಗೋಣವೇ ನಾವೆಲ್ಲ
ಈ ಬೆನ್ನೆಲುಬಿಗೊಂದು ಬೆನ್ನೆಲುಬು
ಯೋಧಸುತ
-ಸುಮಂತ್, ಎಸ್.
ದ್ವಿತೀಯ ಬಿ.ಎಸ್ಸಿ. (ಕೃಷಿ)

ARCHITHA, S.
III B.Sc. (Agri.)

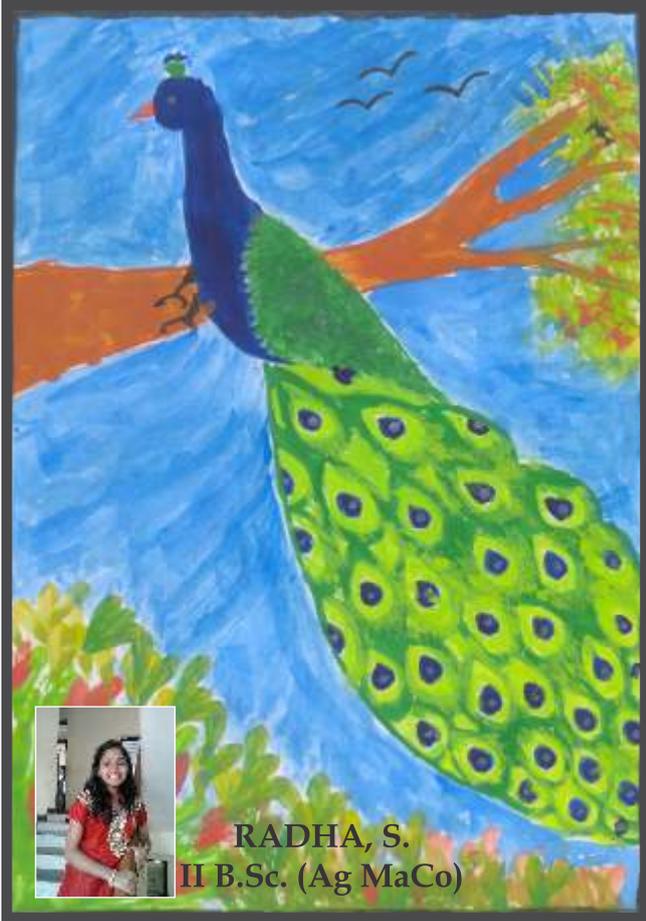
HAVYAS, K. S.
I B.Sc. (Ag. MaCo)

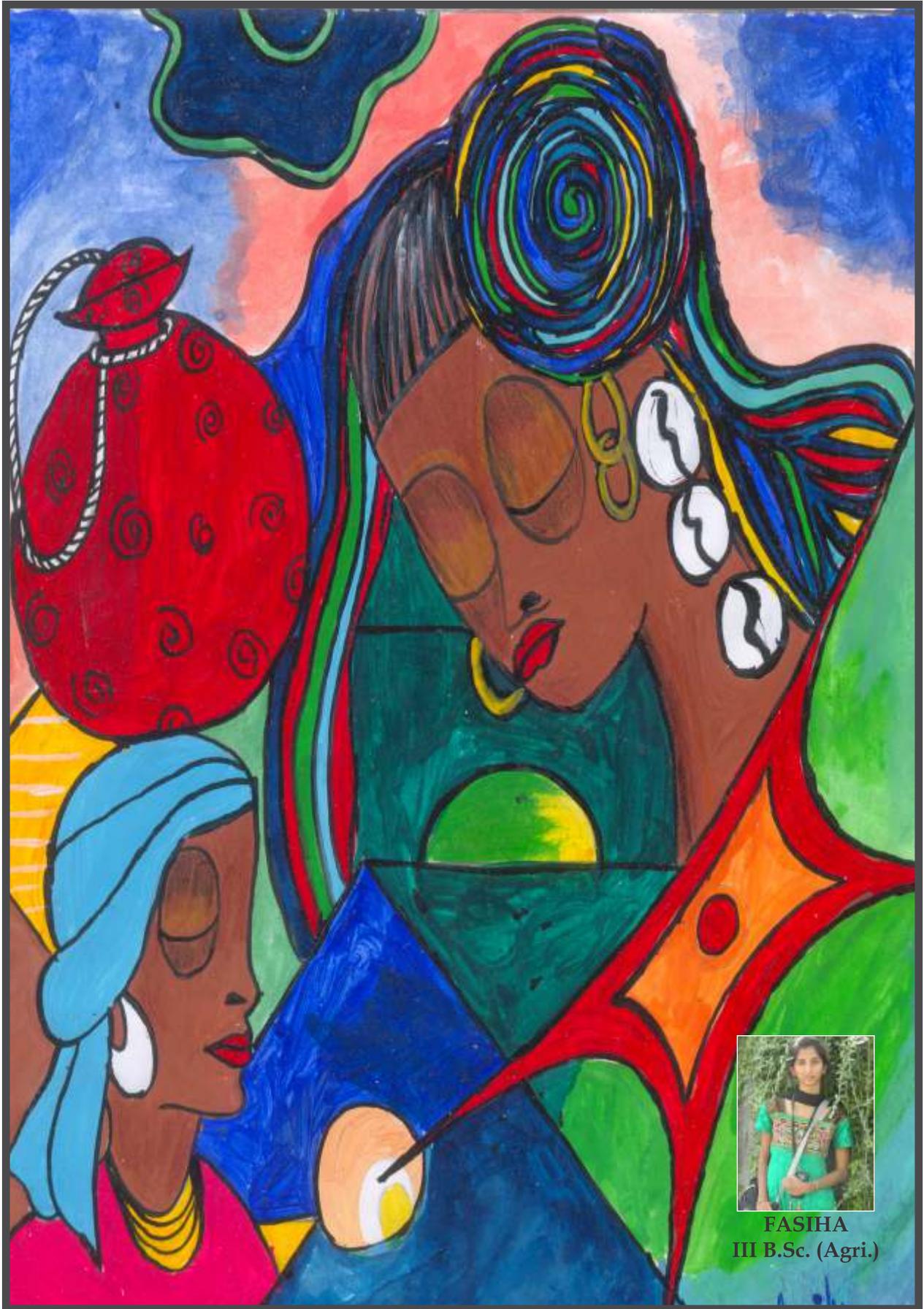

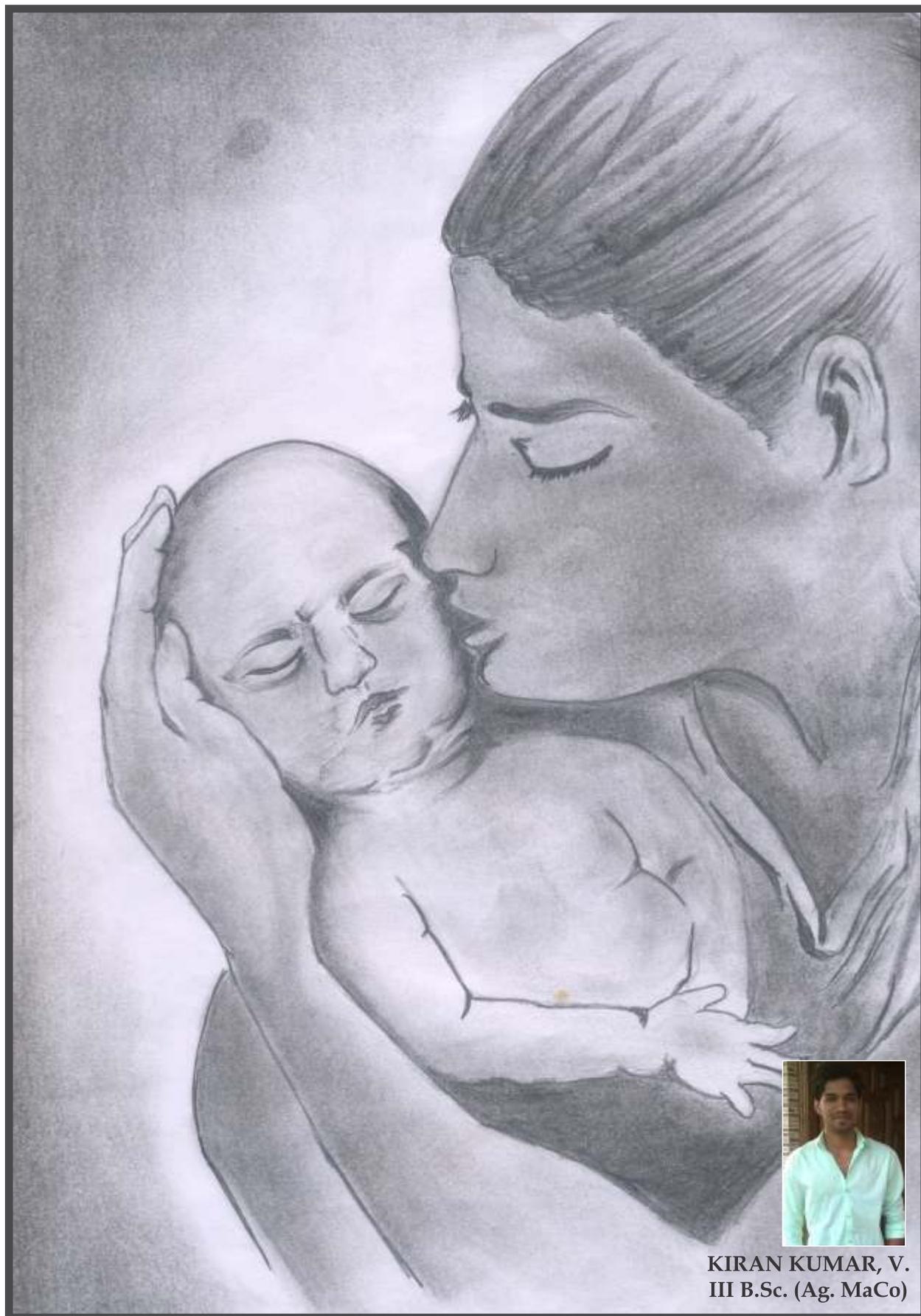
SUSHMITHA
II B.Sc. (Agri.)

FASIHA
III B.Sc. (Agri.)

KIRAN KUMAR, V.
III B.Sc. (Ag. MaCo)

गांधी कृषि विज्ञान केंद्र- मेरे अनुभव

बारहों कक्षा की समाप्ति के बाद मेरा चयन भारतीय कृषि अनुसंधान परीक्षा में हो गया और मैंने बेंगलुरु आने का निश्चय किया। बेंगलुरु कृषि विश्व विद्यालय के कृषि मार्केटिंग एवं सहकारी विभाग में मुझे प्रवेश मिला। गांधी कृषि विज्ञान केंद्र के भव्य एवं सुंदर प्रवेश द्वार से प्रवेश करते हुए मुझे बहुत आनंद हुआ क्योंकि यहाँ का वातावरण हरियाली से परिपूर्ण है। मुख्य प्रशासनिक भवन की ओर जाने वाले मार्ग के दोनों तरफ आम के बागान हैं और कैम्पस में बहुत ही सुहानी हवा बहती है। चूँकि यह एक कृषि विश्वविद्यालय है, यहाँ नाना प्रकार के पेड़-पौधे हैं जो कैम्पस का सौंदर्य बढ़ाते हैं। मैं हिन्दी भाषी हूँ और यहाँ दैनिक बोलचाल की भाषा कन्नड़ है, इसलिए शुरुआत में मुझे कुछ कठिनाईयों का सामना करना पड़ा पर धीरे धीरे मैं थोड़ी कन्नड़ समझना और बोलना सीख गई।

छात्रावास में पहले दिन का अनुभव बहुत ही अलग और नवीन सा रहा। यहाँ के खान पान के साथ सामंजस्य बैठाने में भी थोड़ा वक्त लगा क्योंकि यहाँ से मेरे राज्य की संस्कृति बहुत भिन्न है। जल्दी ही मेरे नये दोस्त बन गये और उनके द्वारा मुझे बहुत कुछ नया सीखने को मिला। छात्रावास में दी गई सुविधाएँ और बेहतर हो सकती हैं एवं प्रशासन में कुछ सुधार की ज़रूरत है। कक्षा में सभी शिक्षकों ने बहुत सहयोग दिया जिसके लिए मैं हमेशा उनकी आभारी रहूँगी। यहाँ रहते हुए मुझे लगभग दो वर्ष हो गए हैं एवं मैं यहाँ के वातावरण के साथ बहुत घुल मिल गई हूँ और सबसे कमाल की बात तो यह है कि मुझे एक ही वक्त में भिन्न भिन्न संस्कृतियों के त्योहारों में शामिल होने का सौभाग्य प्राप्त होता है। गांधी कृषि विज्ञान केंद्र में बिताए गए पल मेरे जीवन के कुछ सबसे अनमोल पलों में से एक है और मेरे लिए हमेशा यादगार रहेंगे। इन पलों को अनमोल और अद्भुत बनाने के लिए आप सभी का तहे दिल से अभिनंदन करती हूँ।

श्रुति अजय

II B.Sc. (Ag.Ma.Co.)

Gandhi Krishi Vigyan Kendra- Mere Anubhav (GKVK- My Experiences)

On having qualified the ICAR's AIEEA-UG examination, I decided to seek admission in B.Sc. Agricultural Marketing and Co-operation. UAS Bengaluru, GKVK. The beauty of the campus was breathtaking and as I entered Gandhi Krishi Vigyan Kendra, I felt immense joy seeing the lush greenery around. Being an agricultural college, there are a myriad of trees and shrubs here that add to the pleasantness of the surroundings.

Day-to-day conversations here are in Kannada. My mother tongue being Hindi, I did face a few difficulties in the beginning but later I began to understand and speak a bit of Kannada. Adjusting to the food habits here was another enjoyable adventure! Soon I made many new friends, and I got to learn a lot of new things from them. The teachers were encouraging and cooperative, and I will always be indebted to them. Though the hostel facilities and administration could be a little better, my stay here these two years has been enjoyable. The best part of all this is that I get to be a part of festivals of diverse cultures.

Few of the most precious moments of my life are those spent here, at Gandhi Krishi Vigyan Kendra. I thank you all for making these moments most cherishable.

आधुनिकता और पश्चिमिकरण में उलजतः आज क युवा

अचरज ही इस लेख का विचार हृदय में आता है जब एक नव-युवक को अपने माता पिता पर झल्लाता पाता हूँ.

सामाजिक पावित्र्यों एवं संस्कृति से खुद को विच्छेद करती युवा पीढी पूरी मानवता के लिए अभिशाप हो सकती है.

हाँ सही कहा नया दौर है,
नये ढंग हैं नये तौर है.

पर ऐ आधुनिक के अंधे मानव,
ये मामला कुछ और है.

हाँ सही कहा नया दौर है,
नयी राह है नयी सोच है.

बेशक नयापन हर और है,

पर आज भी लखों जीवन में,
तम घनघोर है.

वो श्रवण कुमार अब याद किसे?

"मौडर्न" बनने पर जोर है,

गांधी, सुभाष कि धरती पे
ये पश्चिमि क्या शोर है.

अमीरी की दोड में,

खुद को खोता मानव प्यारे

उठ जले लगा उस संस्कृति को,

जिसने सालों साल हमें पाले.

कर्तव्य तुम्हें है बुला रहा,
बनो तुम उसके रखवाले

?? बचपन कहलाए।???

जो मुड वापस न आए,
जो बड़े बड़ो को रुलाये,
जो बड़ा होकर सिर्फ याद ही आए,
वह बचपन कहलाए।

खुशियों का है जो भंडार,
मस्ती का भरपूर संसार,
जो ईश्वर की तरफ से ही दिया जाए,
वह बचपन कहलाए ।

जिसे कोई दोहरा न पाए,
दोहरा भी लिया,
पर उस जैसी छवि न मुख पर आए,
वह बचपन कहलाए ।

जैसे बादल से गिरि बूँद,
नभ पर वापस न जाए,
जैसे बंदूक से निकली गोली,
फिर वापस न आए ,
वैसे ही बीता बचपन लौट कर न आए।
वक्त गुजरने पर जिसकी याद सताए,
वह बचपन कहलाए।।

"Follow modernization not Westernization"

- अभिनव दूबे

III B.Tech. (Agri.Engg.)

सुष्मिता

II B.Sc. (Agri.)

Tête-à-Tête with the Dean(Agri.) Dr.H. Khader Khan

Students: *Could you tell us in brief about your education?*

Dean (Agri.): I come from a very humble background, studied in a government school. After PUC, I actually wanted to join medicine, but couldn't make it. I joined B. Sc. (Agri.) here in UAS (Bangalore) and even went on to complete my M.Sc. here. I joined as a Research Assistant here in the university, and after around 6-7 years of service I was deputed to TNAU, where I did my Ph.D.

S: *How is your new role as Dean, proving to be?*

D: It is challenging here. When I'm about to heave a sigh of relief there will be a next task lined up since I am to facilitate 21 departments for their routine work, and I myself, as a Dean have as many as 52 staff members. So, it's a challenging job.

S: *What would you say is your greatest strength?*

D: Most of my service had been in Directorate of Extension, where we had to establish rapport with farmers. I feel I am good in talking to people. I have liked and enjoyed that job and have stayed for more than 30 years in extension.

S: *Could you recount to us, a memorable event from your extension days?*

D: Among the farming community, because of the lack of education, their perception levels are low. Many a time, we think we have made our point, but we don't cross check whether the farmers have understood the things properly. Once, for the control of coconut rhinoceros beetle and black headed caterpillar, first thing that we advocate to the farmers is to cut those fronds where a lot of leaves are affected. We forgot to mention the maximum number of fronds they are allowed to cut! When we saw the trees in the next visit, they had given the trees a full 'Tirupati visit'! So, in extension, when we are talking to people who do not have the same education level, things have to be made very very clear, to avoid miscommunications and subsequent mishaps.

S: *What are your hobbies? Any one activity which you wish you could have more time to spend on?*

D: I listen to music, especially Indian classical music. (S: *Any favourite artists?*) In ghazals, I like Talat Aziz, Mehdi Hassan and Pankaj Udhas. In my college days, I was a college cricket player. I also played football and kabaddi. When I get time, I look into the IPL and the World Cup news.

S: *How do you manage your time both on personal and professional level?*

D: As such time management is not a problem for me because I have a habit of going to bed early and getting up very early. Early to bed, early to rise!

S: *What are the changes that you have seen in this campus over the years?*

D: When we compare our time, a little after that and now, I have found that the students are very active and well informed. A lot many students in those days used to be confined to the notes, we didn't have access to all these (*pointing to our phones*) gadgets! Some of them used to go library, but most others would reproduce the same thing that the teacher gives. But now, the students question the teacher, the topics of discussion. The interactions are more and teachers are required to update themselves. The student community now is very active and it's a good sign.

S: *What is your secret recipe for success? Could you share it with the students?*

D: My only appeal to students is that they should concentrate and prioritise. When you have a job on hand that should be given the most priority without any deviation. Mentally, one should be strong, and understand the gravity of the problem. Many a time among students we find that even for a small problem, they make 'a mountain out of a molehill'. That should not be the case and one should always have a good frame of mind and a positive approach.

Keep answering the questions: "What am I?" (A student) and "Why am I here?" (To study). This will bring a lot of light in your life.

S: *We'll make sure to use this "question mantra". Thank you for your time, sir.*

AFRICAN SAFARI FOR GLOBAL FARMERS

Like any other day in the life of a farmer, Mr. Karamjeet Sekhon wakes up in the morning and ventures forth to survey his land. Unlike most farmers in India, who on an average take hardly a few minutes to cross their 1.16 hectares* on foot, Sekhon takes several

hours to cover his by jeep. Apart from this, what is the difference between him and other Indian farmers you ask? It is the fact that his 100,000 hectares farm is not in Northern India as most readers would assume, but miles away in Ethiopia, the second poorest country in the world tucked away in the Horn of Africa.

Mr. Karamjeet Sekhon is Project director at Karuturi Global, a Bangalore based Internationally renowned Agri-Business company primarily producing cut roses. Karuturi Global is one of the many corporations grabbing up land in Africa. Following United Arab Emirates, India ranks second among countries investing in land acquisition in African nations, mainly Ethiopia, Kenya and Mozambique. With the world population expected to reach a whopping 9.7 billion by 2050, what worries agriculturists around the globe is how to increase food production by at least 70 percent so as to feed the extra 2.5 billion and this too at a time when the natural resources and agricultural potential of many regions around the world are deteriorating. Africa seems to be the answer.

“If you wrote a letter to god and asked him for the best soil and climatic conditions for farming, this is what

he'd send you,” says Miguel Bosch, an Argentine agronomist who manages a nearly 25,000 acre soybean farm in northern Mozambique. “It's very good land. It's quite cheap. We have no land like this in India,” says Mr. Sekhon. “There you are lucky to get 1 per cent of organic matter in the soil. Here it is more than 5 per cent. We don't need fertilizer or herbicides. There is absolutely nothing that will not grow on it.”

Currently some critics and humanitarian groups that stand for peasants right and global hunger call these corporate land deals agri-imperialism and have warned against this emerging trend of “land grabbing”. However, when these corporations operate with a passion to bring change, they can benefit locals too as seen in Zambia. Mr. Dries Gouws started with a 30 acre banana plantation 14 years ago that he has now expanded to 3500 acres with 2800 full time employees. As the farm grew, Mr. Gouws paved roads, built a school and a clinic, dug wells, and ran 34 miles of electrical lines that supplies power to his irrigation as well as the surrounding villages. His lowest paid workers make 10 per cent more than the minimum wage and plantation managers and tractor drivers make more than double that.

The Green Revolution that dramatically increased crop yields in India and other developing countries and changed livelihoods for the better, never took root in Africa. Due to poor infrastructure facilities and high levels of government corruption, the extensive use of fertilizer, irrigation and improved seeds characteristic of the green revolution was not feasible in Africa. It now remains to be seen if this new form of agribusiness revolution can transform this continent to not only enable it to feed itself but also export a surplus and become a new breadbasket for the world.

*The average land holding size in India as per 2011 data is 1.16 hectares.

MITHILA HEGDE
II B.Sc. (Ag. MaCo.)

A BATTLE AGAINST WORLD HUNGER

Dr. Norman Borlaug, “the Father of the Green Revolution” and agriculture’s greatest spokesperson, changed the world through his work in plant breeding. He touched over a billion lives. So how will you make a difference? Like Norman, you will find that knowledge, vision, passion and determination are in combination, the key to success.

While the population grew geometrically, agriculture grew at a linear rate and there came a time of dire food shortage with no visible solutions to feed the world’s populace with the limited resources at hand. Agriculture needed a transformation. While the world fought battles, the father of Green Revolution Norman Borlaug was fighting a very different kind of battle; the battle against world hunger and his weapon of choice - 'BIOTECHNOLOGY'.

The green revolution began in 1943, when plant geneticist Borlaug and his team of researchers arrived on Mexican soil, his goal was to improve the agriculture techniques and BT methods which in turn would improve the yield and thus the living quality of people in developing countries. By creating new GM strains of Wheat, Rice, Maize and other crops Borlaug planned to win the battle against the world hunger. The green revolution made agriculture more reliable and more efficient.

After the success in Mexico, Borlaug travelled to India and Pakistan in 1961. Borlaug applied the BT techniques and with the resulting increase in productivity, India today has become one of the most successful rice producing and exporting nations in the world. The Green revolution team spread their knowledge to numerous hungry nations.

Borlaug, with his innovation hoped to save the life of millions, if not billions, of people across the globe. Borlaug’s research was also symbolic of the importance agriculture had gained in the global community. In 1970, he was awarded the Nobel Peace prize for his efforts.

What is your story??? How will you apply your knowledge, vision, passion and determination to make a difference?

GOPAL, H. K.
III B.Sc.(Ag.MaCo.)

“Food is the moral right of all who are born into this world”

THE BIG PICTURE

One of the things I look forward to while travelling is to create memories. Mornings and Evenings are so different when it's away from home. Sometimes it's extraordinary, sometimes it's out of the comfort zone. Sometimes it's a rare opportunity, sometimes it's a challenge. My journey for the All India Educational Tour started with a mixture of anxiety and strange imagination but it did end differently.

Generally speaking, fears about the tour will mostly be like this: Losing your things, getting sick, hating the food, using the restrooms, and in extreme cases being missed out from your group and ending up alone. Nine out of ten times I harbored the feeling that was opposite of fun and excitement. I was one among the many who would say “why is the tour mandatory in the first place?”

Well, in reality I started to see my country in a different eye, where challenges and experiences go hand in hand. The first lesson one learns during the tour is on how to adapt to a new place and routine. Be it sunny or rainy or windy, there's a need to buckle-up.

Besides, opportunities to make friends around the world seem overwhelming. The first opportunity comes while travelling in the train. For instance, I would like to recollect the fortunate acquaintance I had with the Indian Military personnel while travelling from Delhi to Hyderabad, I salute to

these Real heroes of our country, who unfailingly keep a steady watch 24×7 enduring the bone chilling winter temperatures for providing security out of sheer loyalty and determination. These are the men who don't work for money; They don't give up their work under inhospitable conditions; When duty calls, they rise and march again even when quartered in snow. The chill weather of December was no doubt getting to me but hearing them speak bought a certain resistance.

Here's another unforgettable memory I had while travelling in train from Agra to Delhi which thought me why winning is so important and addictive? Here was a gang of Punjabi Munda's who had won the National-level Basket Ball Tournament who knew the way to keep their game professional along with ever contagious typical Punjabi spirit. Hats-off to their enchanting talent. I couldn't get enough of their hospitality as well.

A fascinating narration by an Indian family living in South Africa for over five generations about Nelson Mandela's role and the present situation in South Africa after his demise was quite moving. The “Black versus White” situation has ravaged the country's abundant resources and sanctity. With the Black's taking over the government, the moral infrastructure has degraded with little scope for development and progress. Theft, killings, unemployment, angry protests have become quite

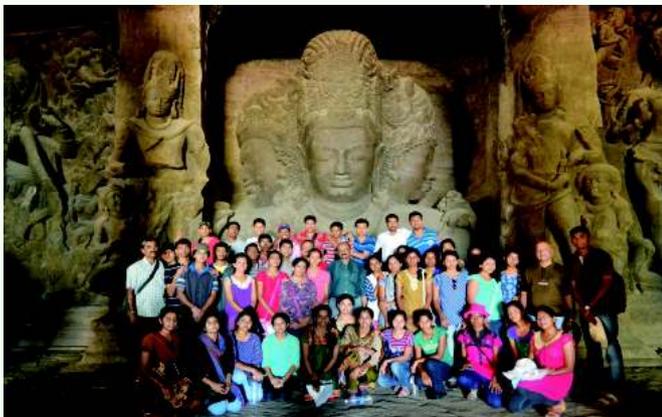
common. It was said that illiteracy, corruption, and religion are the main reasons why the black government has supposedly failed to bring a positive change. It seems like racial equality and political stability has taken a U-turn after Mandela's death.

I say, if you're interested you can find all the right mixture of atmosphere to meet, feast and explore tonnes of uniqueness especially at the extravagant museums, palaces, temples, and forts of India. Trying new fashion, tradition and cuisine is something one will enjoy the most. There's no reason to be anti-social even if it means that sometimes you may skip your meals and you may be deprived of hot bath. But look at the big picture and do your best to win the situation.

Like they say “Let your travel turn you into a storyteller and curiosity be your guide”. Cut down on electronic gadgets, study books and get a pair of superb running shoes to embark on a journey that helps you discover new tastes, culture, and have one hell of an experience in the limited time. One thing which made a difference in me is the decision to let go of inhibitions and join the parade of replacing one's adapted personality to a whole new level because every journey comes with its own reward.

APOORVA, S.
III B.Sc. (Ag. MaCo.)

WHEN OUR EYES SAID 'WOW'!

Subjected to a day of frustration, having loads of assignments, practical records, insect specimens to be submitted. Yet, feeling an iota of excitement in the heart by just its imagination. We finally said to ourselves that the day has come. The day we were about to leave for the All India Educational Tour. We came out of our state of exhaustion and found a mode of relaxation and enjoyment.

Starting from the Ganesha Temple waiting to board the college bus and recalling at the doorstep,

whether we have forgotten to take something. The Dean (Agri.) addressed us wishing us happy and good journey and pleasant stay at the different places.

We started off with smile and laughter, with lot of best wishes from our loved ones. We have had a jumbo and exhilarating experience of vast ocean of varied culture, traditions, topography, languages, life styles, scenic sites and different paraphernalia. Those fifteen days, all of us

spent together have brought us boxes of diversified moments to recall, and cherishing memories which bring wide smiles on our faces when we sit together and recall those sweet memories.

Our journey along the different routes made us experience a lot of mixed situations. Mumbai's Sea Link, waterway journey to Elephanta island, Sleeper coach bus journey to Ahmedabad with students packed inside coaches like animals enclosed in cages, Rajasthan's royal palaces, lush greenery of Punjab, mechanical advancements of PAU, hurried journey to Wagah border, missing food in the noon, soothing night view of the Golden Temple, Manali's chilling nights, warm up with dance around the campfire, dashing rafting in the Beas, playing in the snow at Rohtang Pass, thrilling narrow gauge train rides of Shimla, dance in the bus to the rocking music, spiritually inclined visits to Haridwar and Mathura, stunning beauty and architecture of the Taj Mahal, shopping streets of Karol Bagh, heart throbbing glimpses of Hyderabad. All these filled our hearts with inexplicable joy and happiness.

These experiences one can never gather any time or anywhere else, so rightfully, it is a journey that can never be forgotten. This tour not only showed us the glimpses of incredible India but also taught us life's lessons in many

ways. It was not just a journey to places but a journey of life.

We owe our heartfelt gratitude to our tour leaders for making it wonderful for us. Thanks to our dear caretaker for always caring for our wellbeing. Our heartfelt gratitude to the Dean (Agri.) and the University for making the tour compulsory and making us experience an event different from the course curricula.

The organization and planning of our tour guides was worth appreciable. The friendly teachers, their concern, jokes, their advices, their sudden outbursts... We can go forever and ever discussing. And lastly, as you all know. This is not the end yet!!

'Picture abhi baaki hai mere dosth'

We still have a week of enjoyment as we eagerly wait for our State Tour after the completion of the seventh semester.

Hoping to experience it in a way more wondrous than the All India Tour.

DINESH KUMAR SHARMA
III B.Sc. (Agri.)

MEMORIES IN MANALI

It was midnight, 13th of December 2014, when we reached Manali also known as 'Valley of the Gods', which is a small town in Himachal Pradesh. We checked into a hotel and were given instructions to get ready by 8 am for we were to visit Rohtang pass (highest peak point of the Pir Panjal Range in the Himalayan belt) as per the tour schedule.

We assembled at the dining hall, had our breakfast and stepped outside the hotel for our vehicle to arrive. As I stepped out, I found the scenic beauty of Manali amaze me. Being amidst the mountains and greenery all by myself was a dream come true. I started taking snaps in my camera as it was impossible for me to stand there doing nothing.

The vehicle arrived at around 10 am and we were divided into batches such that ten of us were in each vehicle. My group had eight

members along with our tour teacher Saralakumari ma'am and her son Suhas. Our journey then started with lots of hopes and enthusiasm. How could a journey go without singing, cracking jokes? While we were having fun, few students just sat spell bound looking at the picture perfect beauty of the place.

We stopped midway at a place called Mandi, to purchase woolen cardigans and rubber boots in a shop, we were instructed to do so as they told the place would get real cold as we proceed further. We then finally reached Rohtang pass around 11:30 am.

There was indeed a drastic difference in the climatic conditions at the peak point when compared to the Manali town. We had traveled around 60 km away from Manali and were at a height of 13,050 ft above MSL. Nothing now could stop us from being happy and this made

me feel so alive. It was chilling out there and few of my friends refused to leave the vehicle, but this did not stop us from rushing towards the snow. Each time we hit a person with a snowball, it was like earning a point in candy crush and each time we dodged a snowball, it was like escaping from the monsters in temple rush.

After half-an-hour, we were called back by the driver as he was worried that if we started late we may get stuck as the snow was now coming down heavily. Few of the batches had already left and we were already late. This made us leave in a hurry by consoling ourselves that, that half-an-hour was worthwhile a memory to last long enough.

After traveling around 10 km from the peak, we could see lots of vehicles standing one behind the other in the path. We heard that there was a traffic jam and it would take at least an hour to clear.

None of us expected this to happen, apart from this the snowing got heavier and heavier. We tried calling our batch mates but there was no network. We were helpless and in a state of impasse. After a couple of minutes, our driver informed us that we had to walk all the way to reach others. We had no other option and started on foot. We would go ten steps and fall, another ten steps and fall and this went on until we stopped for tea and biscuits in a small tea stall.

Y. NIDHISHREE NAYAK
III B.Sc. (Agri.)

It was literally freezing cold; we had snow on our face, snow on our hair, eyelashes, everywhere. I couldn't open my eyes against it but kept walking with determination. The last time I saw my watch it was 2 pm and the next time I did it was 5! When we could proceed no further, a local guide from a different group who got stuck with us told that the only option left for us was to swoop down and slide through the trees and slopes that connect one road to another and that we could do it within 45 minutes to reach Manali.

With no other hopes, three of my batch mates (belonging to our group) and I (ma'am and the other four were already far behind) started sliding. There was a strange fear of survival in me and my head kept saying I had to survive at least for my parents. This made us reach Mandi. We had to take a lift from there in snow-bikes to reach Manali and none of them were ready to drop us. Tired of this, we blocked one of the vehicles and demanded for a lift with a compromise of 500 rupees.

Once in Manali (where we reached around 8:30 pm), we rushed to a nearby hotel and called our friends to pick us up. We were in pain, but the moment we reached the hotel, the care of our friends eased everything.

I could not shop much in the rest of the journey, but this memory was bag-full for me. Happiness comes in the most unexpected ways and this came true to me with this journey. Every moment of Manali was a gem by itself and these thoughts would be my collection that filled my bag.

AN UNFORGETTABLE RAWEP

An expected journey began to an unknown place, with huge baggage that we carried, our minds were thinking a lot and imaginations were growing into mountains... Suddenly there was a jerk and our thoughts came to a halt, the bus had reached the unknown place and we started dragging our baggage into the village where people were staring at us, making us feel like aliens.

We reached our allotted room, which was once the home of silkworms; they called it the Information centre. The sun was going down and the dusk approached, a bit of food went into our tired body and we went to bed.

The next day the farm training began. We started preparing to hold agricultural shows for rural audience not for one day or one week but for three whole months. We felt like animals now, brought from farm (native), tamed in a circus (college), and asked to perform in front of the audience (villagers).

Problems came in bunches, our land lady was reluctant to provide accommodation for us. However, we decided to live there against her wishes because our teacher had tried hard to get that place. The place we were in was a drought affected area and one hot day without prior notification, she stopped the supply of water to us. She was intent on making us to vacate her silkworm room and the sun joined her cause. To our difficulties, the food was also so 'delicious' that our tummies roared in revolt against it.

We had previously left home to stay in the university hostel, by which we came to know the value of home. Now we were put up in this place

like drying plants without water to learn to stay with water crisis situation. Actually here, we were almost near Permanent Wilting Point (PWP), when thank heavens, Samaritans came forward and took us under a different roof and watered us and fed us.

We started to grow up again and by now the competitions among plants (us) used to get nullified by faith, understanding and adjustments. We put up new leaves and shoots, flowers bloomed and fruits ripened- for we began to involve ourselves more in our daily agricultural activities.

As time went by, we became resistant plants to grow amidst any hardships. Finally, we became the crop plants of our village. The villagers who were strangers once now began to talk to us with affection and care for us. More and more information were given to them through programmes, awareness camps, method demonstrations, etc.

Alas, the day of culmination of RAWEP arrived with a farm exhibition. We had made elaborate preparations when to our shock, it rained throughout the night. Afraid of what might behold us due to the heavy downpour, we rushed to the venue next morning- the morning of the exhibition!

The entire structure of the exhibition had come crashing down to the ground. Land had become muddy and slippery enough to raise paddy in a wet field. The villages were very happy on seeing this land as it had rained heavily that too after a period of two years to break the drought. In that joy, they joined hands quickly to come to our rescue and rearrange the exhibition. It went successfully well for we got accolades from the dignitaries and our teachers.

AISHWARYA, P.
IV B.Sc. (Agri.)

MY EXPERIENCE IN INDIA

“India is a neighbouring country of Afghanistan” is what I was taught in school. It has popular film stars like Sharukh Khan and Salman Khan is what I knew from films. It has the beautiful Taj Mahal which is one of the Seven Wonders of the World, is what I had heard from everyone. What I didn't know, is my coming to India. But then I got a scholarship to study in India after I passed in the qualifying examination. Everybody in my family were very happy for me.

Coming to India, I realized this nation is so diverse, it has many different cultures, food, languages, religion and traditions. Coming to the University, I was very impressed with the campus, marketing department and the international hostel.

As days passed I started to miss my family and the food of Afghanistan. In our country we usually have non-vegetarian food and our food is not spicy. I found it very difficult to adjust to the Indian food because it is very spicy.

Besides, adjusting to the Indian food, communication became a problem for me since I did not know English. It was difficult for me to cope up with the course material, especially in the first internal examination that was held 2 months into the first semester. However, after 3 years of spending time in college, I now understand the lessons much better.

At the International hostel we celebrate Diwali and New Year besides our own traditional festivals. We organize an International Dinner Party once in every semester in which we all cook and eat together the food of Afghanistan, Germany, Ghana, Japan, and Vietnam.

After the All India tour this year, having visited many more places all over this country, I feel that Bangalore is the best place. I feel safe in India. After my education, I want to go back to my country and help my people reach better social and economic status.

AHMAD WALID QADRI
III B.Sc. (Ag.MaCo.)

“SYNTHESIS OF PROTEIN IN A CELL, IS LIKE MAKING AN OMELETTE”

Let's pretend that you have a strong desire for a home-made omelette. The only recipe you know for that omelette is found in the library. There are many volumes of books in the library and that recipe occurs on one page of one of these books.

This article describes in a good way to show the relationship among cells, nucleus, gene, chromosome, ribosome, replication, mitosis, transcription, translation, DNA, RNA, amino-acids, proteins, genotype, phenotype and genetic problems.

The article describes the synthesis of proteins starting with gene, within the cell by following a recipe for the preparation of omelette, leaving out scientific terms which appear in brackets.

PROCEDURE:-

You locate the library (nucleus), the volume (chromosome) and page (gene) on which the recipe (DNA coded sequence) is found. The librarian refuses to let you check out the book, as all reference material must stay in the library (DNA does not leave the nucleus).

According to the rules of library, photocopying (replicating) is out of the question as photocopying process in the library is only used. If they have to recreate another one (mitosis/meiosis), you are free to transcribe the recipe (from DNA to RNA) for omelette (a particular protein) in your own handwriting on a piece of paper, that is able to leave the library (mRNA leaving the nucleus), that is same information in different format.

Remember you have written the recipe in your own handwriting (transcribed) from the book (unwound strand of DNA molecule) which was closed (DNA zips back together) after you wrote the recipe (transcription).

You take the transcribed recipe (mRNA) for this omelette (protein) to a kitchen (ribosome) where you also bring your ingredients (amino acids), to be assembled (translation) into an omelette (protein), according to the directions (DNA via mRNA).

Until your omelette is assembled in final form, your recipe (genotype) will not be ready (phenotype). The different ingredients have to be assembled in a particular order, to come out with the desired product. As always the omelette is made in the kitchen (ribosome) and any mistake can result in a lousy or poor quality omelette (genetic problems).

A bad recipe results in a bad dish, likewise improper transcription and translation invites genetic disorders. Making a delicious omelette is imbibed in the recipe while expressing a best phenotype (trait) is in the hands of genes. Hope to have the best genes in you, so that you will be fit enough to have a delicious omelette made out of a wonderful recipe.

MAMATHA
IV B.Sc (Agri.)

THE SO CALLED GENERATION GAP

Folk tales are the goldmine of our cultural history. It introduces a child to the amusing world of literature. It plays an important role in the creation of relationships, especially those between the grandparents and grandchildren. We find this beautifully described in R.K. Narayan's *Swami and friends*. I like listening to them as they fastened our bonds. Here, I would like to narrate a tale with a bit of 'extra fittings', which our elders forgot to add! A cap seller (as usual) was on the way to his market. It being a fine day, he opted to take a new road. The weight of the basket made him tired. He sat under a tree and slipped into a deep sleep. When he woke up, he found his basket empty. The monkeys wearing caps around showed him who the thieves were. He tried his best to get those back. He threw stones on

them, tried to make loud noises but they only imitated him. This made the intelligent cap seller to think differently. He threw his cap high in the sky. The foolish monkeys repeated his action. The cap seller collected his caps and continued on his journey...

Let's move to the next generation...

Replace the character of the cap seller with that of his son who inherited his father's business. One day he took the same path his father had taken that day. The shade of the tree lulled him into a silent, deep sleep... The chattering sound of monkeys interrupted his dozing. He saw the empty basket and understood the situation immediately and

repeated his father's experience, he knew what to do. He threw his cap up and waited... A small monkey leaped from a nearby tree and grabbed the cap! The cap seller had his mouth open, shocked. He couldn't understand the situation. Then a 'chota' monkey said with a smile – “Not only you, but we too have fathers”.

ATHIRA, C.R.
II B.Tech.(Agri.Engg.)

UNITED WE STAND, DIVIDED WE FALL

"When God is one, and we His children, why should it be that anybody is different."

The culture, civilization and tradition of India are very old. The spirit of tolerance and assimilation has made it possible for our civilization to survive through the ages. But with the passage of time, fostering a spirit of brotherhood and mutual trust is the most challenging task that the country has to accomplish.

"A house divided against itself cannot stand together."

With the development in science and technology, man who should have opened up to assimilation and integration has instead receded into his own cells and has become more conservative and protective towards his own culture and community. India has had a long and proud history of cooperation and unity. People belonging to various ethnic groups, races, religions, creeds and cultures have come and settled in this land centuries ago and have made it their homes. But the seeds of 'divide and rule' policy which were earlier sown by the British colonial power to meet short term selfish ends or political aims of the time have now grown so much that they are threatening the country's basic essence of unity in diversity.

It is the illiterate masses that fall an easy victim to the anti-social forces and in turn render the entire society vulnerable. The articulation of the two-nation theory and the creation of the state of Pakistan implied that so intense was the enmity between the two communities that it was virtually impossible for them to live together in peace as one nation. Hindu-Muslim unity has always been one of the essential pillars of any progressive national movement in India. But the task of reconstruction of this unity has not been easy at all and from time to time, the unity of Indians has been threatened by the anti-social and anti-secular elements of the society.

We, as responsible citizens, should take lessons from the past and pledge not to let the demons of partition ever rise again. The road to peace and harmony can never be smooth. But one thing should be kept in mind that 'If a handful of people have tried to create an atmosphere of turmoil, turbulence and fear, then against the handful of people, the entire nation should rise to guard and protect the unity and peace of the country'.

Every nation has its own share of violence, try to create a society where all can live with equal rights and dignity.

One cannot sit back and relax in such time when there is a rise of new challenges and new ideologies. Peace and harmony cannot be brought by the wave of a magic wand. It is we, the people of the nation, who have to unite to make our motherland proud of us. Hence it is rightly said, "United we stand, divided we fall."

ABHISHEK MANTRI
III B.Sc. (Agri.)

POVERTY, STILL A SCOURGE FOR INDIA

A little over one or two years ago, a senior Bollywood actor turned politician had said that one can eat stomach-full of meals in Mumbai on paying just five rupees. Another politician stated something along similar lines, when he said that one can have delicious biryani in New Delhi by paying a mere twelve rupees. Both these statements by the politicians of the ruling party meant to announce to the world that there was no scourge of poverty in India or at least that the problem had been mitigated to a large extent!

We can ignore statements by a few individuals. But what is more worrisome is the government's efforts to convince the people of a decline in the poverty level. The print media as well as the electronic media were filled with reports and debate on the poverty estimations by the Planning Commission (Planning Commission has now been rechristened as National Institute for Transforming India (NITI), Aayog). In its report, the Planning Commission has claimed that the poverty level has declined to 13.7 per cent in

urban areas and 25.7 per cent in rural areas during 2011-12. In this analysis, the Commission has applied Rs.1000 in urban areas and Rs.816 in rural areas as criteria. To explain it simply, this criteria implies that those earn a daily income of Rs. 33.3 in urban areas and Rs. 27.2 in rural areas do not fall under the poverty line. Taking into consideration the fact that a mere masala dosa costs thirty five rupees, one becomes doubtful of the relevance of this income criterion. Yes, it is an unrealistic yardstick.

All of us are aware that the prices of essential commodities required to meet the daily requirement i.e. food price, is rising every day and making the life of the common man very cumbersome. Not just the poor, even the middle class people are not in a position to bear the brunt of price rise these days.

Although governments launch schemes such as rice at one rupee per kg, these alone can't be treated as a panacea for eradicating poverty. Health and education are, along with

basic nutrition, two major factors that determine the expenditure of any family living in India. In the absence of a more people friendly education or health policy, the people are forced to spend more to have better health service as well as good education. A statistics in connection with death of new born babies appears enough to draw the attention towards the gravity of poverty stalking Indians. About 3,09,000 infants hardly survive a day. This is the highest in the world. Malnourishment of the mother, a result of abject poverty, is the major reason for this phenomenon.

Claims of such huge declines in poverty levels are dishonest and an insult to the impoverished people. It is only trumpeting on the part of ruling elite to hoodwink the public to get votes.

According to new data from Credit Suisse, the bottom 10 per cent of India held just 0.2 per cent of the country's total wealth in 2014, while the top 10 per cent held 74 per cent of the total wealth. The top 1 per cent alone held nearly half of India's total wealth. This is an indication of the growing gap between rich and the poor as well as of the concentration of wealth in a fewer hands.

We are proud about our democratic system. However, we wonder whether the elected representatives truly represent aspirations of the people. Let the governments be honest of the number of poor in the country and work empathetically and in accordance with the true spirit of constitution which was formulated as a result of sacrifice of thousands of people who fought to free the country from foreign yoke.

DEEPTHI KUNDAPURA
III B.Sc. (Agri.)

THE RESOUNDING ROAR

SHAMANTH P GOWDA
III B.Sc.(Ag.MaCo.)

We alighted from the jeep in the dense forests of Bandipur National Park to set foot in the territory of the most charismatic animals on this planet. Knowing the prominent dangers of such adventurism we were quick to be back in the vehicle continuing our search for the elusive animal. Minutes later I was startled, we could hear a resounding roar at a distance, the driver of the vehicle proceeded with utmost caution. All of us in the vehicle held our nerves as the vehicle moved slowly aware of the lurking danger and then.....!! There it was! A TIGER, staring at us with fire lit eyes, mesmerizing us with that stealthy movement, everything about him was simply majestic. Spell bound I didn't blink, the last thing I wanted was to miss a glimpse of him and the glory that he stands for.

It is a matter of great pride that India can boast of being the country to have 70 per cent of world's tigers. In front of countries like Vietnam, Cambodia and Thailand which have lost all their tigers, ours is a success story. Rapid industrialisation and urbanisation in the past few decades without due concern to environment and ecology have wiped out tiger populations in many countries. India had a lakh tigers not many years ago but now we have about 2226 tigers according to the latest tiger census. Now that we have satisfactorily eliminated poaching of these cats and preserved their habitats, which has led to an increase in their numbers; the next phase requires greater efforts

Tigers, being territorial animals live within a well defined area earmarked by it, and when there is an intruder tiger in its territory, they fight, often leading to the death of one of them. Therefore with the surge in the number of tigers comes the added challenge of increasing the forest cover to accommodate the extra tigers. The forest department and wildlife conservationists face an onerous task to address this even as we run out of time.

Urgent steps are needed in relocating the forest inhabitants who live in the core areas of the forest and village dwellings on the fringes of the forests. If the forest cover around these forests is not increased, it will lead to frequent man-animal conflicts and as history says it the man always gets what he desires. This trend has to change, for protecting our wildlife. The pristine forests of India are home to thousands of species of flora and fauna, any adverse impact on any one of it will affect the food cycle. There are many who embark on wildlife, if these big cats disappear tourism will be reduced to a naught. A serious relook on India's land use pattern suggests homes of tigers (i.e. forests) have reduced in size while we increase land under agriculture.

These damning facts paint a miserable picture of man's attitude, his conduct is unacceptable to nature's cause. He ought to show respect to every creature; that deserves to live peacefully as much as man needs.

As I thought about all this the tiger managed to slip away into the bushes, these precious seconds that I witnessed would be one of the most cherished moments of my life. But for a fact I knew mankind would not let the tiger disappear just how it did from my eyes, after all equality and righteousness will always prevail.

IF YOU CAN

If you can sing,
sing such that
a dried flower blooms at you.

If you can write,
write such that
blind eyes would see you.

If you can talk,
talk such that
a donkey too gets inspired by you.

If you can laugh,
laugh such that
your enemies too laugh with you.

If you try,
try such that
difficulties get fed up with you.

If you can speak,
speak such that
even a deaf could hear you.

If you can dream,
dream such that
the moon tries to join you.

If you can love,
love such that
even a broken heart could rejoin you.

If you can teach,
teach such that
God too starts listening to you.

If you can study,
study such that
the ocean of knowledge seems like a drop
of water.

If you can help,
help such that
begging hands would join to pray for you.

If you can live,
live such that
Death too desires live with you.

ASHWINI, V.N.
I B.Sc. (Agri.)

LITTLE PLEASURES PUT TOGETHER

You dance on your four strings,
like a monsoon peacock.
The drops of rain on my roof,
reminds me of the notes I play on you.

The breeze on my face when I cycle
is the bowing that you let me do.
The joy of seeing a drop slide on a leaf,
is the joy my fingers get, sliding on you.
The fun of stamping dry leaves
comes when I try to tune you.

The peals I hear in the terrace,
gives me the joy of experimenting a new song on you.
Playing on the swing is more or less like
going up and down the octaves.
Jumping on puddles is like
jumping the bow from one string to other.

Getting drenched caused cold,
Starting to play you caused terrible pain,
in my hands, head and ears.
But where does success come without a start?
and where is the happiness without a try?

Seeing the blue sky, that rolls down my tears,
is seeing you go out of gear.
You play my reason to merry,
You play a solution to my worry.
You describe my thoughts,
without a need of a single word.

Your name shows the delight you bring along.
You always have something to think along.
You teach me something new, every time I open your
case,
every time I see you play.
You are mine and will always be mine.

B. SREESVARNA
II B.Tech. (Ag.Engg.)

THAT'S HOW WE WON IT AGAIN!!!

Being the champions for the last 3 years, it was a huge challenge for us to win the Inter-College Football championship again. With debutants Karthik, Midhun, Sharath and Kariappa in the team, Captain Rathan built a stronger team thanks to training sessions and practice matches, all set to face the title challenge from Agrico Hassan where the matches were held.

League matches were introduced this time. As a surprise our first match was against the home team, a

really tough match, who had a 12th player with them-the crowd support. The match started off in style but an early defensive error helped the home team to score. After the half time, with tension building up, an inspired Kariappa converted a beautiful through ball from midfield general Arjun to a fine goal making everyone to celebrate it in style. The score was 1-1 after the final whistle.

Attacks from the left wing by the duo Aravind and Prashanth provided continuous passes to Deepak and Kariappa, the Serico Chintamani team was demolished 3-0. The next match against Agrico Mandya was again another one sided match, thanks to fine display from Adeeth and goal machine Kariappa; won it 2-0.

As the league points were equal, it was crucial to win the final

match against GKVK PG team –our regular rivals in practice matches. Custodian Freddy, defenders Abhilash and Akash looking for their third clean sheet and frequent attacks from the wings the opponents were defeated in no time, making it 2-0. That's how we won it again-4 consecutive years...

Now the challenge is to make it five times in a row and the lads have already started practicing!!

AJMAL FAYIQUE
III B.Sc. (Agri.)

Kudos!

I OVER-ALL CHAMPIONSHIP BY GKVK IN THE INTER-CAMPUS
ATHLETICS MEET HELD AT GKVK, UAS (B) IN THE YEAR 2014-15

II UAS(B) INTER-CAMPUS SPORTS EVENTS 2014-15

1. Football - Winners

1	Rathan, H.M. (Captain)	IV B.Sc.(Agri.)
2	Arjun, J.B.	III B.Sc.(Ag. Maco.)
3	Ajmal Fayique	III B.Sc.(Agri.)
4	Adeeth Cariappa, A.G.	III B.Sc.(Agri.)
5	Abhilash, K.P.	III B.Sc.(Agri.)
6	Freddy N. Thomas	III B.Sc.(Agri.)
7	Aravind, K.S.	II B.Sc.(Agri.)
8	Akash, A.	II B.Sc.(Agri.)
9	Deepak Singh	II B.Sc.(Agri.)
10	Prashanth, B.	II B.Sc.(Agri.)
11	I.C. Kariappa	I B.Tech. (Agri.Engg.)
12	Shetty Sharath Kumar	I B.Sc.(Ag. Maco.)
13	Midhun Mohan	I B.Sc.(Agri.)
14	Karthik, K.	I B.Sc.(Agri.)

2. Shuttle Badminton (Women) - Winners

1	Aparna Bhide, M.	III B.Sc.(Agri.)
2	Soundarya, S.	I B.Sc.(Agri.)

3. Kabaddi (Men) - Runners - up

1	Sushant, M.B.	IV B.Sc.(Agri.)
2	Venugopala, K.M.	IV B.Sc.(Agri.)
3	Rajkumar, S. J.	I B.Sc.(Ag. Maco.)
4	Navadeep, B.L.	IV B.Sc.(Agri.)
5	Rathan, N.D.	IV B.Sc.(Agri.)
6	Sanketh C.V.	IV B.Sc.(Agri.)
7	Punith G.M.	III B.Sc.(Agri.)
8	Pruthvi Raj K.S.	II B.Sc.(Agri.)
9	Ramakanth Naik	I B.Sc.(Agri.)
10	Nagarjuna S.N.	III B.Sc.(Agri.)

4. Shuttle Badminton (Men) - Runners up

1	Rajesh, C.R.	III B.Sc.(Ag. Maco.)
2	Sagar, R.	III B.Sc.(Agri.)
3	Sharath S. Kumar	III B.Sc.(Agri.)
4	Laxman D. Jamadar	I B.Tech.(Agri.Engg.)

5. Table Tennis (Men) - Runners up

1	Sagar, R.	III B.Sc.(Agri.)
2	Sunil, S.B.	II B.Sc.(Agri.)
3	Hemanth P. Asangi	I B.Sc.(Agri.)

6. Table Tennis (Women) - Runners up

1	Aparna Bhide M.	III B.Sc.(Agri.)
2	Pratishtha	I B.Sc.(Agri.)
3	Priyanka, D.R.	III B.Sc.(Agri.)
4	Shravya Chinnappa	III B.Sc.(Agri.)

7. Chess - III Prize

1.	Prakash B. Hittanagi	II B.Tech.(Agri.Engg.)
2.	Chandan, K.P.	II B.Tech.(Agri.Engg.)
3.	Rucheeka	IV B.Tech.(Agri.Engg.)
4.	Chalapathi	IV B.Tech.(Agri.Engg.)
5.	Sumanth S.	II B.Sc.(Agri.)

III NSS STATE AWARD : (Represented the University in Republic Day Parade held at Kanteerava Stadium, Bengaluru)

1	Vidyashankar, D.	II B.Sc.(Agri.)
2	Samrat, K.R.	II B.Sc.(Agri.)
3	Seetha Patel, B.	II B.Sc.(Agri.)

IV University Blues (Sports)

1	Aravind, K.S.	II B.Sc. (Agri.)	Football
2	I.C. Kariyappa	I B.Tech. (Agri. Engg.)	Football
3	Girish, G.	IV B.Tech. (Agri. Engg.)	Cricket
4	Harish, T.S.	IV B.Tech. (Agri. Engg.)	Cricket
5	Amoghavarsha, M.C.	IV B.Sc.(Agri.)	Cricket
6	Sushant, M.B.	IV B.Sc.(Agri.)	Kabaddi
7	Venugopala, G.M.	IV B.Sc.(Agri.)	Kabaddi
8	Rajkumar, S. J.	I B.Sc.(Ag. Maco.)	Kabaddi
9	Navadeep, B.L.	IV B.Sc.(Agri.)	Kabaddi
10	Rathan, N.D.	IV B.Sc.(Agri.)	Kabaddi
11	Darshan, G.S.	IV B.Sc.(Agri.)	Basketball
12	Abhilash, K.P.	III B.Sc.(Agri.)	Basketball

V University Blues (Cultural)

1	Aishwarya Mishra	II B.Sc. (Agri.)
2	Shruti Ajay	II B.Sc. (Ag. MaCo.)

VI INTER-CAMPUS DEBATE COMPETITION ON COOPERATION

held on 2nd December, 2014

Debate Competition on Cooperation	Neetha Raj M. Rigvedi Chandana S.	IV B.Sc.(Agri.) IV B.Sc.(Agri.)	II Prize III Prize
-----------------------------------	--------------------------------------	------------------------------------	-----------------------

VII STATE LEVEL INTER-COLLEGIATE DEBATE COMPETITION

held on 6-7th February, 2015 at Karnataka Open University, Mysore and Mysore District Cooperative Union

I PRIZE

Debate Competition on Cooperation	Neetha Raj M. Rigvedi	IV B.Sc.(Agri.)
-----------------------------------	-----------------------	-----------------

INTER-COLLEGIATE CULTURAL YOUTH FESTIVAL held at College of Agriculture, Hassan on 13-14th February 2015

I PRIZE

1	Extempore	Aishwarya Mishra	II B.Sc.(Agri.)
2	Elocution	Aishwarya Mishra	II B.Sc.(Agri.)
3.	Collage	Havyas	I B.Sc.(Ag MaCo.)
4	Rangoli	Shruti Ajay	II B.Sc.(Ag. MaCo.)

II PRIZE

1	Cartooning	Sonam	II B.Sc.(Agri.)
2	Poster making	Sonam	II B.Sc.(Agri.)
3.	Quiz	Hemanth Vishwanath	III B.Sc.(Agri.) II B.Sc.(Agri.)
4	Debate	Aishwarya Mishra Shruti Ajay	II B.Sc.(Agri.) II B.Sc.(Ag. MaCo.)

III PRIZE

1	Mono acting	Bhanuprakash	II B.Sc.(Agri.)
2	Folk Dance	Manu H.A., Keerthi Kumar, Vishwanath, Havyas, K.S., Nanda Kumar, Madiva, S. Hugar, Bharath D.V., Mohammed Aman, Sushmita, Madhumala, Fathima H, Aishwarya Mishra, Shruti Ajay, Prajakta Patil, Geetha, Chaitra, Megha Jogondar, Bhavya M, Sonam, Supriya S., Pavithra, S.	
3	One Act Play		
4	Mime		

NATIONAL LEVEL MANAGEMENT FEST - Tempora '15 on 27th and 28th February 2015 at Indian Institute of Plantation Management (IIPM)

I PRIZE

Role Play	Apoorva, S. Hemavathi, B.N. Navyashree, S.P. Rekha, S.	III B.Sc.(Ag. MaCo.) III B.Sc.(Ag. MaCo.) III B.Sc.(Ag. MaCo.) IV B.Sc.(Ag. MaCo.)
-----------	---	---

ARE WE LITERATE OR EDUCATED?

What is education? Is it merely collecting facts and figures? No, certainly not. But we presume this as the true education in the present time. Education is the tool used to create inner awareness and consciousness about the world within. A true education is something that allows us to concentrate upon one's mind and helps us to understand it clearly. Through this means we must teach how to employ one's enormous energy and time to concentrate upon their mind rather teaching them to know the external world by gathering facts and figures.

The difference between a literate and an educated person is, the literate knows reading and writing, but an educated knows what is right and what is wrong. This comes from thinking and questioning. We are not allowing people to think. Instead we are just forcing them to believe what has been taught. No, this must not happen. We must train our mind in such a way that everything under the sun must be questioned.

Most of our schools and varsities are producing literates not educated. This entire education system must witness a sea of change. We should not forget that we are here precisely to educate ourselves against foolish beliefs and myths, to lift us from frog pond and to build the country and the world.

MOHAN, C.S.
IV B.Sc. (Ag.MaCo.)

PARTING THOUGHTS

The walking Gandhiji at the gate, the mango orchard, the huge playground, railways tracks, the puzzling way to the academic block and the library, it's hard to imagine that the time has come to bid adieu to all of these; to this serene campus where we have spent around 7 per cent of our lifetime running around from department to department, standing under the shade of the trees and climbing it up, getting our shoes all muddy in summers. For the engineering students, the wait for those Gulmohar trees to bloom would no longer be there and for all of us, the smell of ripened mango would never be pleasing anymore.

All of us who joined this university together, four years ago are now going to scatter apart and carve our very own little world in this huge and competitive one. Fears thus arise, for we don't want our friends to move far away from that small world of ours. Starting from our room-mates, best friends, seniors, juniors, acquaintances, a hope that they all remain what they are to us stays forever.

As we walk away from this esteemed college, we do so in an extremely proud and responsible way as we are aware of the fact that our degree is related to the livelihoods of around 58 per cent of the nation's populace. We leave this university having learnt

many lessons, those apart from academics.

“NOT ME BUT YOU” from the NSS classes and camp. We learnt to serve humanity and to find satisfaction in it. Who would have known that cleaning and keeping our departments clean could be so much fun when we do it together with our friends?

We realized how farmers struggle to grow the food which we eat (and waste) from our field work in the maize and ragi plots.

We learned the hardships of carpentering and machine working and hence the hardship of those workers who build us the implements we design on paper from the workshops. We learnt that the smell of oil in their shirts is the smell of their experience.

We learnt the value of our home living in the hostel. We learnt what it was for our parents to go up and down these roads for us, travelling in the college buses.

We learnt about the diverse cultures and traditions of our nation in the ALL INDIA TOUR, and we returned, filled with patriotism and a renewed feeling of oneness.

RAWEP is where we experienced the 'rustic rural feel' and worked hard in the institutions we were

placed in. This was where we learnt true life skills, those essential for an engaged life in the society.

Lastly, the HOT course, where we were taught practical skills and were shaped into technically sound students.

'It is said that every story must come to an end, and when it does, it's time to start a new one'. We had often been told that college life is the golden life and that the days spent in undergraduate college are always cherished as memories. Today, as we prepare ourselves to face the world we know that what we had heard all along is in fact true. Our UG days have given us experiences ranging from happy crushes and birthday parties to sad break ups, taught us lessons from lab to field, showed us metro cities and rural India, and these experiences will remain our most prized possessions.

**-Majorly contributed by
Priya Reddy Y. N. IV B.Sc. (Agri.)
IV B.Sc. (Ag.MaCo.) students &
IV B.Tech. (Agri.Engg.) students.**

Teams and Committees

Dean (Agri.) Staff

UG (Boys & Girls) Hostel Management Committee

Study Center UG (Boys & Girls)

Teams and Committees

Overall Runners-up of Inter collegiate Youth festival

Magazine Committee

NSS Unit

Teams and Committees

Kabaddi (Men) Team-Runners up

Table-Tennis(Men and Women) Team-Runners up

Badminton (Women) Team-Winners
Badminton(Men) Team - Runners up

Teams and Committees

Foot Ball Team-Winners

Athletics(Boys and Girls) Overall Champions

Overall Runners-up in Sports and Games

Teams and Committees

University Blues

Undergraduate Class Representatives

NSS Volunteers participated in Republic Day parade

UG Outgoing Students

Banashree, R.

Bharath, G. N.

Bharath, S. R.

Bhaskara, V.

Chaithra, M.

Chaithra Patil

Chaithra, V.

Charitha V Gopal

Chetan Kumar, C.

Chethan Kumar, G. K.

Chethana, D.

Darshan, K.

Dayananda Kumar, S.

Dharshan, G. S.

Dileep Kumar, H. P.

Fathima Fawaz

G. S. Uma

Greeshma Jeevaraj, G.

Abhilash, H. R.

Abhishek, D.

Abhi Gowda, M. N.

Aishwarya, P.

Akshatha G. Bhat

Akshatha, H. R.

Amoghavarsha, M. C.

Amrutha Lakshmi, M.

Amulya S. Murthy

Ananda, V.

Archana, R.

Archana, S.

Arun Kumara, C.G.

Aruna, K.

Ashay D' Souza

Ashoka, H.S.

Ashwini, D.K.

B.Sc. Agriculture

UG Outgoing Students

Ashwini Kumari, R.

Ashwini, M.

B. A. Reddy Prasad

Haobam Kholchandra

Hariom Sikarwar

Harish, M. N.

Harshitha, B. V.

Hemavathi, M. C.

I. Sudhir Kumar

Jagadish, J.

Jeevan, M. N.

Jyothi, J.

Kavanashree, K.

Kiran, C. M.

Kiran, S. K.

Kiran Kumar, M. G.

Kishan, N.

Krishna Murthy, S. R.

Lavanya Bai, T.

Lavanya, V.

Lekhashri Ranjitha

Madhu, K.M.

Mala Devi, H.V.

Mamatha

Manjunatha, K.

Manjunatha, S. E.

Manjushree, G.

Manoj, K. N.

Manukumar, R.

Meghana

Mohan Babu, H. S.

Mujahid Anjum

Muniraju, K. M.

Muralidhar, M. V.

Nagamma, D.

B.Sc. Agriculture

UG Outgoing Students

Nagasupreetha, S. R.

Nagendra, M. S.

Nalinakshmi, B.V.

Nanda, M.

Nandeesh, P. M.

Nandini, V.

Narendra, M.S.

Navadeep, B. L.

Neetha Raj, M.

Navya, G. T.

Naveena, M.

Naveen Kumar, G. S.

Nihal, R.

Niranjana, G. N.

Nithin Kumar, J. N.

Nithin, N.

Padmalakshmi, C. S.

Pallavi, S. N.

Pallavi, T.

Pavithra

Pavithra, C. V.

Pooja, A. T.

Pooja, K. G.

Prithvi, K. M.

Priya Reddy, Y. N.

Priyanka, K.

Priyanka, M.

Pruthvi, M.

R. Yeshwanth

Rajini, K. V.

Rakshith, H. S.

Ramya, K. N.

Ramya, R. Lakkuppe

Ranjith, P. C.

Rathan, H. M.

B.Sc. Agriculture

UG Outgoing Students

Ravindra Kumar Rekar

Sangeetha, M.

Sanketh, C. V.

Santhosh, B. L.

S. Shabharish Kumar

Shaikh Tabrez

Shalini, D. M.

Shambhavi, R.

Shanmukha Naik, T. M.

Shilpa K. S.

Shilpa, N.

Shimreiso Vashum

Shivayya, S.H.

Shwetha, K.

Shwetha Kumari, U.

Siddagangamma, K.R.

Simmipriya Naina

Sindhu, B. C.

Snehalatha Shukla

Soumyasree Patel

Sowmya Rani, R.

Sridhara

Subbireddy, K. V.

Sumitha

Sunil Kumar, C.K.

Supriya, L.

Sushantha, M. B.

Thimme Gowda M.N.

Tribhuvan, R.

Tippu, M.

Uday Kumar, M. S.

Vasuki, V.

Veerendra Patil

Venkata Chalapathi, K. N.

Venugopala, K. M.

B.Sc. Agriculture

B.Sc. Agriculture

UG Outgoing Students

Vidyasri, K. N.

Vikram, K. V.

Vyshak Tomy

Yeshika, M. D.

Yogitha, R.

Harish Reddy

Pavithra, M.

Prithvi

Rathan, N.D.

Chandana, S.

S. Mahendra Singh

UG Outgoing Students

Abhilash, G. K.

Akarsh, B. B.

Akshatha B. A

Anitha, B. T

Asha, B. K.

Ashoka, G. V.

Bhavya, A. S.

Bhuvaneshwari, T. H.

Buddha, P.

Chaitra, M.

Dhananjaya, M. G.

Girish, K. J.

H. V. Serwesh Kumar

Harish, K.

Harisha, N.

Hemalatha, V. R.

Jagavanthy, N.

Kavya, G.

Kiran, K. S.

Kirana, B. S

Kishan, S.

Lavanya, U. P.

Mahesh, R.

Manjunidhitha, B. N.

Manjunatha, H. S.

Mohan Kumar, C. S.

Nagaveni, S. V.

Nandhini, C. L.

Nikshal, N. Shetty

Ramya

Agricultural Marketing

Agricultural Marketing

UG Outgoing Students

Rakesh, K. R.

Rekha, S.

Sachin, K. V.

Shilpa, A. S.

Shilpa, K.V

Shravani, S.

Sindhu, M.

Somashekara, V.

Soumya, G.

Srividhya, K. N.

Subhash, C.

Sumana, N. A

Varalakshmi, G.

Yatheesh Kumar, K. R.

Yogesh, H. C.

Agricultural Engineering

Ajay Kumar, H. P.

Akshaya, B.

Amit Kumar

Amrin Taj

Anupama, B. M.

Ashoka, N. V.

Chalapathi, R.

Geethashri, M.

Harish, T. S

Krupa Shetty

Priyankagowda

Rakshitha, C. M.

Ramya, R.

Ramya, R.

Rekha, M.

UG Outgoing Students

Agricultural Engineering

Rucheeka, B.S.

Shashikumara, R.P.

Sheetal, K.

Shiwangi

Shwetha, H.N.

Meghashree, V.

Nagaraju, M.

Nagesha, G.

Nalini, Y. S.

Namrtha, C. K.

Naveen, A.S.

Navyashree, T.

Pallavi, S.

Sowmyashree, T.

Supritha

Tejesh, S.

R. Vennala

Vinod Kumar, C.

Latha, H. S.

Nataraja, B. S.

Naveen, B. V.

"Success in science and scientific work come not through the provision of unlimited or big resources, but in the wise and careful selection of problems and objectives. Above all, what is required is hard sustained work and dedication."

-Lal Bahadur Shastri

www.facebook.com/gkvkvasantha

uas.mag@gmail.com

Note: This copy is non commercial and only for internal circulation

PC : FASIHA